

97722984095006

საზოგადოებრივ-ლიტერატურული ჟურნალი

1134 / 2
2016

12

ფასი 2 ლარი

2016/თებერვალი

2 (244)

რობერტ ფროსტი
განეფილობა, ოსტატობა
და პერფექციზმი

- დიალოგი** 1 განაფულობა, ოსტატობა და მარჯვე ასოციაციები
რიჩარდ პუარიეს ინტერვიუ რობერტ ფროსტთან
ინგლისურიდან თარგმნა თამარ ლომიძემ
- პროზა** 10 ნიკოლას მაჩაბელი
თანამედროვე სამყაროს ყველაზე საშინელი მოთხრობა
- თარგმანი** 15 ვლადიმირ ნაბოკოვი
თარგმანის ხელოვნება
ინგლისურიდან თარგმნა ირმა ტაველიძემ
- დრამატურგია** 19 გელა ჩქეძანავა
იატაკზე დაყრილი ფორთოხლებისა და ქურაზე შემოდგმული
ჩაიდნის ამბავი

გარეკანი: მამუკა ტყემელაშვილი

პრილი

საზოგადოებრივ-ლიტერატურული ასოციაცია
"არილის" ყოველთვიური გამოცემა

The Literary Magazine "Ariili"

რედაქტორები
მალხაზ ხარბედია
შადიმან შამანაძე

მხატვარი მამუკა ტყემელაშვილი

კორექტორი ინა არჩუაშვილი

კომპიუტერული უზრუნველყოფა თამაზ ჩხაიძე

პროექტის მენეჯერი ეკა ხარბედია

ხარცდაქციო საბჭო

რადი ამაღლობელი, ია ანთაძე, ანდრო ბუაჩიძე,
ლამა ბულაძე, თამაზ ვასაძე, გიორგი კეკელიძე,
ზურაბ კიკნაძე, ვასილ მაღლაფერიძე,
ზვიად რატიაი, ჯიმშერ რეხვიაშვილი,
ირაკლი სამსონაძე, გულსუნდა სიხარულიძე,
ბაკურ სულაკაური, ირმა ტაველიძე,
ქეთი ქანთარია, პაატა შამუგია, ზაზა ქილაძე.

პრილი - მასშტაბირებული სინამდვილა

სულხან-ბატა

პრილი - მზის შუაში, რამდენიმე დამატარი

ქართული ენის განვითარების ლექსიკონი

პრილი - მანამდე არაა იმდენი ლიტერატურის
მარკალი

ბალახა

ელექტრონული ფოსტა: info@arilimag.ge
ვებგვერდი: arilimag.ge

გამოცემის 1993 წლიდან

© ჟურნალში გამოქვეყნებული მასალების გამოყენება
"არილის" რედაქციის ნებართვის გარეშე აკრძალულია

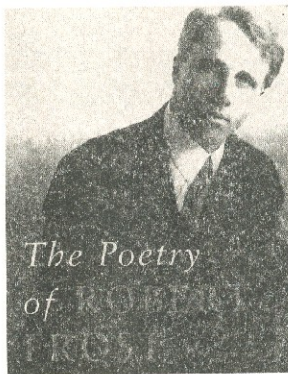
ჟურნალი გამოცემის
საქართველოს კულტურა და
ქვეყნის დაცვის სამინისტროს
ფინანსური მხარდაჭერით

განათლება, ოსტატობა და მარჯვე ასოციაციები

რიმარდ პუარიეს ინტერვიუ რობერტ ფროსტთან

ინგლისურიდან თარგმნა თამარ ლომიძემ

ბატონი ფროსტი თავისი სახლის (კემბრიჯში, მასაჩუსეტისის შტატში) სასტუმრო ოთახში შემივხვდა. სამინიო ტანსაცმელი ეცვა და უჯრედებიან ფეხსაცმელს მოაფრატუნებდა. წყნარმა, მორიდებულმა სალაშმა ვერ დარდი-ლა მისი გამოგონებელი შინაგანი ძალის შთაბეჭდილება. უკვე ოთხმოცდაექვსი წლისა გახლდათ, მაგრამ ღონიერი, ჩადსკენილი სხეული პქონდა; ისეთი მკაცრი გამოხატუებები სულაც არ იშპირებოდა, როგორც - ფრანკლან-რათუბზე. უფრო ზომბა ტანისა შეჩვენა, ვიდრე რეალურად იყო.

ფროსტის გარეგნობა ყოველთვის ასოცირდება ახალ ინგლისთან (და არა მხოლოდ გეოგრაფიულად). ახალი ინგლისის პეიზაჟები ფროსტის ბევრ ნაწარმოებშია აისახული. ახალი ინგლისისთვის დამახასიათებელი სულისკვეთება იგრძნობა ფროსტის პოეზიის ემერსონისებურ ტენდენციებში და ორატორებში, როდესაც ფროსტი თითონ უარყოფს საკუთარ ნათქვამს, ეწინააღმდეგება საკუთარ შეხედულებებს. ამასთან, ფროსტი, ახალი ინგლისის წაგვსად, წარუდგენს მთელ მსოფლიოს საკუთარი თავის მის მიერვე შექმნილ ხატს. მართლაც, ფროსტის ხატი კრიტიკოსებმა კი არ შექმნეს, არამედ მან თვითონ გამოძენა. უმჯობესი, რანდენიმე წლის განმავლობაში პოეტი ოთახის ცენტრში იდგა, შესაუბრებოდა და მის ხშირ ჯალარა თამბაქო ცილებდა გზაზე დაფენილი თოვლისგან არცვლილი მზის სხივები. წამიერად დაფიქრდი იმაზე, როგორ შეძლო ფროსტმა, თავისი ხანგრძლივი სიცოცხლის განმავლობაში უცვლელად შეენარჩუნებინა თავისივე "მე", მოუხედავად იმისა, რომ ხშირი იყო ცდუნება, აპოლოლოდა ამა თუ იმ მოდას ან შეერთებოდა რომელიმე მიმდინარეობას (მაგალითად, გეოგრაფიკობას). მისი შემოქმედება, ზოგიერთი კრიტიკოსის ან მკითხველის აზრით, ახლა უფრო ეგზოტიკური გახლდათ, ვიდრე - ოდესმე. ინტერვიუს დროს ფროსტმა შენიშნა, რომ არ მოსწონდა თავისი რანდენიმე ლექსი, რაც ადასტურებდა საოცარ მომთხოვნელობას საკუთარი პოეტური ტემპერამენტის მიმართ (რადგან ყველა ეს ნაწარმოები გამოქვეყნებული იყო). ფროსტმა კარგად იცოდა, რომ კრიტიკოსები და მკითხველები მისი პოეზიის საფუძვლად ტრაგიკულ ფილოსოფიას მოიწმენდნენ, რაც მას უფრო მეტ ვალდებულებას აკისრებდა, ვიდრე - უფრო ნარტივი დეფინიციები.

პოეტს არ ესაზოგნა, რომ ჩვენი საუბარი მაგნიტოფონში უნდა ჩაწერილიყო, რაც, ერთგვარად, ხელს შეუშლიდა, თავისუფლად გამოეთქვა თავისი აზრები. ბუნებრივია, რომ ეგ ზომ ენახულიანი და ხშირად ენაკვიმატი კაცი თავის სასიამოვნო არ უნდა ყოფილიყო მის მიერ ორსაათიანი საუბრის დროს გამოთქმული შეფასებების ჩანერა მაგნიტურ ფორზე. გარდა ამისა, ფროსტმა იცოდა, რომ გეოგრაფიკი ჩანაწერი ვერ გადმოსცემდა ხმის მოდულაციებს, რაც აზრობრივი ნიუანსებით ამდიდრებდა მის მრავალ გამოთქვებს. ჩვენს საუბარს ესწრებოდა ფროსტის მეგობარი და კოლეგა, მისატერ რობერტ ო'კლერი (რომელსაც ის ჯერ კიდევ პარვარდში სწავლის დროს დაუმეგობრდა და რომელიც დათანხმდა, ინტერვიუს დასწრებოდა).

ინტერვიუს ჩანერისას ფროსტი რბილ ლურჯ საგარძელში იჯდა. სწორედ აქ ენერგა ხოლმე თავის ლექსებს. ხარძელს სადაყვეები არ პქონდა და ამის წყალობით პოეტს შეეძლო, სხვადასხვაგვარ პოზაში მოკალათებულიყო.

მედიკალინური
საქონელი

რობერტ ფროსტი
მხოლოდ სევრეტურზე ვწერ ხოლმე. მაგიდასთან არასოდეს მიმოშეყავი. სანერაღ რა არ გამოიყენებო. ერთხელ ფეხსაცმლის ლანჩაზეც კი ნაგანერე რამდენიმე ტყავი.

ინტერვიუერი
რატომ აითვალწუნეთ სანერი მაგიდეები? იმიტომ, რომ საცხოვრებელ ადგილს ხშირად იცვლიდით?

ფროსტი
სანერი მაგიდა არც ახალგაზრდობისას შეიწია. არც კაბინეტი.

ინტერვიუერი
ამჟამად ძირითადად კემბრიჯში ცხოვრობთ?

ფროსტი
ზამთრობით. ზაფხულობით თითქმის ზუთ თვეს რიატონში ვატარებ, ვერმონტის შტატში. მაგრამ, ძირითადად, აქ ვმუშავებ.

ინტერვიუერი
ვერმონტში ლიტერატურული კოლეჯის მახლობლად ცხოვრობთ, ხომ ასეა?

ფროსტი
კოლეჯიდან სამი მილის დაშორებით. არც ისე ახლოს. კოლეჯში მისასვლელად მთა უნდა გადავიარო. დეკტერის ვეითხოვს სკოლაში და კონფერენციებზე. ესაა და ეს.

ინტერვიუერი
სკოლის ერთ-ერთი დამფუძნებელი ხართ, არა?

ფროსტი
ასე ამბობენ... მაგრამ კონფერენციების დასაარსებლად უფრო მეტად გავისარჯე. ერთხელ მიდღებურს პრეზიდენტს შევთავაზე, ზაფხულობით (სასწავლო წლის დასრულების შემდეგ) სკოლის შენობა კონფერენციების ჩასატარებლად გამოეყენებინა. მიხედავდა, ლიტერატორები დროდადრო შეგვეყვებოდით ერთმანეთს და ერთი ან ორი კვირის განმავლობაში ერთმანეთისთვის გავვეზიარებინა ჩვენი აზრები და შეხედულებები. ზაფხულობით საზაზრულოს პერსონალი სკოლის შენობას არ ტოვებდა. ახლა იქ უკვე რეგულარულად ტარდება კონფერენციები.

ინტერვიუერი
1912-1915 წლებში ინგლისში ცხოვრობდით. როგორ გავიცანით იქ უზრა პაუნდი?

ფროსტი
ფრენკ ფლინტმა გაგვაცნო ერთმანეთი. ფლინტი იმპოსტი პოეტი და მთარგმნელი გახლდათ. პაუნდთან მეგობრობდა და იმავე ჯგუფის წევრი იყო. ნიგნის მალაზიაში შემგზავდა და მკითხა: "ამერიკელი ხართ?" - "ამერიკელი ვარ, - მიუგე მე, - როგორ მიხვდით?" - "ფეხსაცმელზე დაგვიჩინა, - მითხრა მან. ეს იყო პაუნდი მაშინ, მიერ ახლანა დახსნილი მალაზია. ფლინტმა მკითხა, პოეტი ხართო? აღბათ, ასეა-მეთქი, ვუპასუხე. მაშინ მან იგარაუდა, რომ ვიცნობდი ჩემს თანამემამულეს, უზრა პაუნდს. მე კი ვუთხარი, არასოდეს მსმენია მისი სახელი-მეთქი. მართლაც არ ვიცოდი, ვინ იყო პაუნდი. ლიტერატურულ ჟურნალებს არ ვკითხოვლობდი - მათი გუბობა მალაზიანებდა. ფლინტი დამპირდა, რომ პაუნდს შეატყობინებდა ინგლისში ჩემი ჩამოსვლის შესახებ. შემდეგ პაუნდმა გამომგზავნა სანერე ბილეტი, რომლითაც ორი თუ სამი თვის განმავლობაში არ მისარგებლობა.

ინტერვიუერი
მგონი, თქვენი წიგნი - "A Boy's Will" - პაუნდმა გამოქვეყნებამდე წაიკითხა. როგორ მოხდა ეს?

ფროსტი
ნიგნი გამომცემელს გადაეცემა, მაგრამ ის გამოუცემებელი არ იყო, როდესაც პაუნდი გავიცანო (სანერე ბილეთის მიღებამდე სამი თუ ოთხი თვის შემდეგ). ბილეთის მიღება დიდად არ მეპიტნავა.

ინტერვიუერი
გი გითხრათ წიგნის შესახებ?

ფროსტი
მოკლედ შემომთავაზა: "ზოგჯერ მეწვეთ ხოლმე", პაუნდისთვის ჩვეული მანერით. ძალზე გულთბილად როდი მიუგეწვევივარ. ერთხელ კენსინგტონში მოეხდით და მასთან მივედი. ცოტათი გაღიზიანებული იყო (ისე, როგორც სწავიდა ხოლმე) იმის გამო, რომ უფრო ადრე არ მოვიწახლეთე. შემდეგ მითხრა: "ფლინტმა მაცნობა, რომ წიგნი გამოგიქვეყნებიათ". ვუპასუხე, რომ-მეთქი. მკითხა: "უკვე ნახეთ წიგნი?". ვუპასუხე, რომ არ შექონდა ნახა. მან შემომთავაზა: "რას იტყვით, იქნებ ნახიდეთ და ერთი ეგზემპლარი გამოვართვათ?" ძალიან უნდოდა, რომ მას პირველს გამოეთქვა თვისი აზრი ჩემი წიგნის შესახებ. მივაკითხეთ ჩემს გამომცემელს, რომელმაც წიგნის ეგზემპლარი მოგვცა. პაუნდმა ის ჯიბეში ჩაიდო. როდესაც პაუნდის ოთახში დაებრუნდი, მკითხა: "როგორ გგონია, მომწონებ?" - თავისი ოდნავ შესამჩნევ ბრიტანული აქცენტით. ვუთხარი, ნაკითხი და მოგეწონებოდა-მეთქი. პაუნდი კითხვას შეუდგა და მალე გავიცანო. ვუთხარი, რომ ვიცოდი, რომელი ლექსის კითხვისას გავიცანა. მითხრა, თქვენ შინ დაბრუნდით, მე კი წიგნს ბოლომდე წავიკითხავო. შემდგომში ამ საკითხს არასოდეს შევხებოვარ. შინ წემი წიგნის გარეშე დაებრუნდი. პაუნდმა დაიჭოვა ის.

ინტერვიუერი
მან, ალბათ, პირველი მნიშვნელოვანი რეცენზია დაწერა. ხომ ასეა?

ფროსტი
დაიხ. ის დაიბეჭდა შტატებში (ჩიკაგოში), შემდეგ - ინგლისში. ინგლისელ რეცენზენტთა უმრავლესობამ არ იცოდა, რომ ის უკვე რეცენზირებული იყო ჩიკაგოში. ჩემს პოპულარობას საფუძველი ხორციელდა რეცენზიებში. ყოველთვის გვარძნობდი, რომ მისი მხრივ ეს იყო ძალზე რომანტიკული და გაბედული ნაბიჯი. საერთოდ, ძალზე ქაოტური შეხედულებები შექონდა პოეზიის შესახებ. იეიტსთან, ჰეფერთან (ფორდ მედოქს ფორდთან) და მხოლოდ რამდენიმე სხვა პოეტთან მეგობრობდა.

ინტერვიუერი
შეფერს იცნობდით?

ფროსტი
ჰო, და იეიტსსაც.

ინტერვიუერი
რამდენჯერ შეხვდით იეიტსს, როდესაც ინგლისში ცხოვრობდით?

ფროსტი
ოჰ, ძალზე იშვიათად ვხვდებოდი. ყოველთვის პაუნდთან ერთად. ჰო, გგონი, ასე იყო.

ინტერვიუერი
ლონდონიდან გლოსტერშირის ფერმაში გადასახლება ერთგვარი პროტესტი ხომ არ იყო ქალაქის ლიტერატურული საზოგადოების წინააღმდეგ?

ფროსტი
შეგნებულად - არა. შეგნებულად ინგლისში გამგზავრებაც კი არ გამომიყვებოდა. იმხანად თითქმის გაუცნობიერებლად ვმოქმედებდი. არ ვიცო, მქონდა თუ არა, ზოგადად, რაიმეწიარ პოზიცია ლონდონელ

ლიტერატორთა მიმართ. უბრალოდ, ინსტინქტურად თავს ვარიდებდი რომელიმე დაჯგუფების წევრობას და, არ ვეკარებოდი - რა უნდოდა მათ? - გეორგიანელებს, ედვარდელეებს და სხვა დაჯგუფებებს, რომლებიც ედვარდ მარში იყო გატაცებული. მარშმა თავის წიგნში შეაქო ჩემი ლექსების კრებული, მაგრამ ის არასოდეს გამოიცნია.

ინტერვიუერი

ლონდონელ ლიტერატორებს საერთო ინტერესები ჰქონდათ?

ფროსტი

დიახ. რა თქმა უნდა. თუმცა, დანამდვილებით არ იყენი. იქ არავისი "კუთხედილება" არ ყოფილა. ჩემს შესახებ, უბრალოდ, ამბობდნენ: "ეს ის ყმაწვილია, რომელიც ბრძოლისთვის, ხალხისთვის წერს".

ინტერვიუერი

თქვენი საუბრისთვის მეგობარი იმ წლებში ედვარდ ტომასი იყო?

ფროსტი

დიახ. ისეთივე მარტოსული იყო, როგორიც - მე. არავინ იცოდა, რომ ლექსებს წერდა. სანამ საომრად წავიდოდა, ლექსები არ დაწეროდა. დავახლოვდით. ამასთანავე, გაუზრდობილ ყოველგვარ დაჯგუფებებს. ძალზე მცირე რიცხოვანი მეგობრები მყავდა, თუმცა, შემიძლო... პაუნდი საღამოობით ხვდებოდა ფლინტს, ოლდინგტონს და, ერთხანს, პოუშსაც. მგონი, პოუშმა და პაუნდმა ერთდროულად დაიწყეს წერა. ყოველ კვირას იკრიბებოდნენ და ერთმანეთის ლექსებს ინერდენტ.

ინტერვიუერი

ტომას პოუშს დროდადრო ხვდებოდით? მის მეგობრებთან ერთად თუ მათ გარეშე?

ფროსტი

პოუშს საკმაოდ კარგად ვიცნობდი, მაგრამ მათ შეხვედრებზე არასოდეს დავდილობდი... პაუნდს ვკითხე, ერთმანეთის ლექსებს რაჭოდ ინერტად თქუნი. მიპასუხა, იმისთვის, რომ ლექსებიდან ზედმეტი წყალი გამოვყოფო. გულუბრყვილოდ წამოვროშე, ეს თამაშს ნააგავს, მე კი სერიოზული პოეტი ვარ-მეტი. გაეცინა და იმ საღამომდე აღარ მივუწევია.

ინტერვიუერი

პაუნდთან და ედვარდ ტომასთან პირად ურთიერთობას არავითარი ზეგავლენა არ მოუხდენია თქვენს ინდივიდუალურ სტილზე, ხომ ასეა? იმხანად უკვე დაწერილი გქონდა ნაწარმოებები, რომლებმაც თქვენი პოეზიის პირველი სამი ტომი შეადგინა.

ფროსტი

შეიძლება ითქვას, რომ დანერგული მქონდა ორ-ნახევარი წიგნი. პანტინეტონის პიბლიოთეკაში ინახება რამდენიმე ლექსი, რომლებიც 90-იან წლებში დაწერე.

ინტერვიუერი

ფიგროზი, "A Boy's Will"-ში ისინი არ დაბეჭდილა - ამ კრებულის ყველაზე ადრეული ლექსი 1894 წელსაა დაწერილი.

ფროსტი

ჰო, იქ არაა. ამ კრებულში შეტანილია პირველი ლექსი, რომელიც გავეყიდე. პირველი, რომელიც დაიბეჭდა. 1890 წლამდე საერთოდ არაფერი არ დამინერბია.

ინტერვიუერი

ზოგიერთი კრიტიკოსი - მაგალითად, გარნეტი ან პაუნდი - ლათინური და ბერძნული პოეზიის შესახებ საუბრისას თქვენს აზრებს იმონებდა. კლასიკას კარგად იცნობთ?

ფროსტი

უფრო მეტი ლათინური და ბერძნული ლიტერატურა მაქვს წაკითხული, ვიდრე პაუნდს ოდესმე ნათქვამს.

ინტერვიუერი

ლათინურს ხომ არ ასწავლიდით?

ფროსტი

ვასწავლიდი. როდესაც კოლეჯში დაგბრუნდი, ეფირობდი, რომ იქ ყოფნა ჩემთვის მხოლოდ იმ შემთხვევაში იქნებოდა ასატანი, თუკი ვასწავლიდი ბერძნულს, ლათინურსა და ფილოსოფიას.

ინტერვიუერი

რომანტიკოსებს კარგად იცნობთ? კითხულობდით თუ არა, მაგალითად, ვორდსვორთს?

ფროსტი

ყველაფერი კითხულობდი, ყოველგვარ ლიტერატურას. ერთ თაობაზე მედვილე ვიყნობი, თუკი გვამით სიტყვა "კათოლიკური" მნიშვნელობა, ჩემი აზრით, სწორედ კათოლიკე ვარ-მეტი.

ინტერვიუერი

დედა რომელ წიგნებს გიკითხავდათ?

ფროსტი

ზუსტად ვერ გეტყვით. ყველა სახის წიგნებს. მძიმე ცხოვრება ჰქონდა - ჩვენ გვარწინდა. შოტლანდიაში დიპადა, მაგრამ კოლამბუსში, ოპიონის შტატში გაიზარდა. შვიდი წლის განმავლობაში მამამისთან ერთად კოლამბუსის სკოლაში მათემატიკას ასწავლიდა, სანამ მამაჩემი კალიფორნიაში გადავიდოდა საცხოვრებლად. ისინი საშუალო სკოლის დამთავრებისთანავე შეუდგნენ პედაგოგიურ საქმიანობას. ჩემს რამდენიმე მასწავლებელსაც არ ჰქონდა დამთავრებული კოლეჯი. ლათინურსა და ბერძნულს ორი შესანიშნავი პედაგოგი მასწავლიდა. დედაჩემმა საშუალო სკოლაში სწავლება დაიწყო თერაპეტი წლის ასაკში, გათხოვებამდე. დაახლოებით ოცდახუთი წლის განმავლობაში ასწავლიდა. ყოველთვის მოგვიანებით შევიტყვე.

ინტერვიუერი

დედათქვენი ლოურენსის (მასარუსეტის შტატი) კერძო სკოლაში მუშაობდა, ხომ?

ფროსტი

ჰო, ლოურენსის მახლობლად. კერძო სკოლა ჰქონდა. მეც იმხანა სკოლაში ვასწავლიდი, შემდეგ კი - სხვა სკოლებში.

ინტერვიუერი

რა ხნისა იყავით?

ფროსტი

ოცი წლისა. ეს იყო 93-94 წლები, როდესაც დართმუტის კოლეჯში სწავლა მივატოვე. გაზაფხულში, როდესაც ქალაქში ცოფნა მიგრაციებოდა, სხვა ადგილას გადავადგილე საცხოვრებლად და ახალ სკოლაში მუშაობას ვიწყებდი. ახეორჯერ თუ სამჯერ მოვიქცეი, ლოურენსში გახტენი ვმშობობდი. ზოგჯერ ფერმაში ვმშობობდი. გაზაფხოს რედაქციის გახლდით. ის გაზეტი ჯერ კიდევ გამოდის ლოურენსში.

ინტერვიუერი

შემოქმედებითი საქმიანობის დასაწყისში რომელი პოეტის ზეგავლენას განიცდიდით?

ფროსტი

ამ თეორიის - სტივენსონისეული თეორიის - მტერი გახლავართ. აუცილებელი სულაც არაა, რომელიმე პოეტის ზეგავლენა განიცადო.

ინტერვიუერი

გიგრძნობთ თუ არა მსგავსება თქვენს შემოქმედებასა და რომელიმე სხვა პოეტის ლექსებს შორის?

ფროსტი

ეს სხეებმა უნდა მიიზიარონ. მე არაფერი ვიცი.

ინტერვიუ

ხოვ არ პოულობთ რობინსონის ან სტივენსონის თხზულებებში ისეთ ნიშან-თვისებებს, რომლებიც თქვენი პოეზიისთვისაც არის დამახასიათებელი?

ფროსტი

უილეს სტივენსონ? მე უკვე დამკვიდრებული მქონდა ჩემი ადგილი პოეზიაში, როდესაც მან წერა და-ინყო.*

ინტერვიუ

მინდოდა მეთქვა - როდესაც მას კითხულობთ, ხომ არ გრძნობთ ერთგვარ...

ფროსტი

ერთგვარ ნათესაობას? არა. ერთხელ სტივენსონმა მითხრა: "შენ საკუთარი თემატიკა გაქვს": მე კი ვუპასუხე, "შენ კი - სისულელებზე წერ". როდესაც თავისი მომდევნო ნივთი გამოიმუშავებდა, ზედ ნააწერა: "კელავ სისულელებზე ვწერ". ესე იგი, ჩემი ნათქვამი არ სწყენია! მასთან შემოქმედებით ნათესაობას არ ვგრძნობ. მეგობრები ვიყავით. აი, ასე, შორიდან. კიდევ ვის მიმამსგავსებთ?

ინტერვიუ

ერთხელ თქვით, რომ რობერტ ლოუელმა აღმოაჩინა მსგავსება თქვენსა და ფოლკნერის შემოქმედებას შორის და გაგიზიარათ კიდევ თავისი აზრი ამ მსგავსების შესახებ.

ფროსტი

ზუსტად ასე თქვით?

ინტერვიუ

არა, თქვით, რომ, რობერტ ლოუელის აზრით, თქვენი ნაწარმოებები ძალიან წაგავს ფოლკნერისას.

ფროსტი

რობერტ ლოუელმა ერთხელ მითხრა: "ბაბუაჩე-

მი ახალი ინგლისის დიალექტზე მეტყველებდა - ბერნისის დიალექტზე". მე კი შეეძახე: "რობერტ! ბერნისე დიალექტზე არ წერდა. შოტლანდიური დიალექტი არ არსებობს. არსებობს შოტლანდიური ენა!".

ინტერვიუ

როდესაც ინგლისში ცხოვრობდით, თქვენ და პაუნდი ერთსა და იმავე პოეტურ ნაწარმოებებს ხომ არ კითხულობდით?

ფროსტი

არა, პაუნდი ტრუბადურების პოეზიას კითხულობდა.

ინტერვიუ

იქნებ ერთმანეთს ესაუბრებოდით ამა თუ იმ პოეტის შესახებ?

ფროსტი

იმ დროს, როდესაც პაუნდი გაიცინა, ის აღტაცებული იყო ჯეფერს რობინსონისა და უილტერ დე ლამარის პოეზიით, შემდეგ კი მობერნდა ეს პოეტები ზოგჯერ ერთმანეთს ვუზიარებდით აზრებს ამა თუ იმ ლექსის შესახებ. დროდადრო ვსტუმრობდი მას. საკმაოდ უხეშად ექცეოდა ადამიანებს, რომლებიც არ მოსწონდა, მაგალითად - უილი უისტლერს [ჯეიმს მაკ-ნეილ უისტლერს]. ვფიქრობდი, რომ პაუნდმა თავი დააღწია უისტლერის ზეგავლენას. ისინი ფრანგულ კრიკს კუფლემონდენ და დაუნდოლად ურტყამდნენ მუიტებს ერთმანეთს.

ინტერვიუ

და მოხდენილად.

ფროსტი

დიახ... სწორედ პაუნდმა გამაცნო პოპემა.

ინტერვიუ

იმხანად პოპემა, საერთოდ, არსებობდა?

ფროსტი

უფრო მეტად, ვიდრე - ოდესმე. პაუნდს რესტორნებში დავყავდი და ჯიუ-ჯიტსუს ილეთებს მიჩვენებდი. ერთხელ პაერში ანისროლა

ინტერვიუ

მართლმ? ვერ დამიჯერებია.

* - აქ ფროსტი ცდება. სტივენსონის ლექსების პირველი კრებული გამოვეყენე 1914 წელს, ფროსტის „A Boy's Will“ გამოქვეყნებიდან მხოლოდ ერთი წლის შემდეგ (მთარგმნელის შენიშვნა).

ფროსტი

ჭიდაობა არ გიცოდით, თუმცა, ისეთივე ღონიერი გახლდით, როგორც - პაუნდი. მან მითხრა, ყველაფერს ახლავე გიჩვენებ, ოღონდ ადექითო. შოდა, ავდექი და ხელი გაუწუნადე. მან ჩემი მიაჯა ჩაბლუჯა, ერთი ნაბიჯით უკან დაიხია და პაერში ამისროლა.

ინტერვიუ

მერე, როგორ მოგეწონათ ეს?

ფროსტი

არაფერი დამეჩვენებია. პაუნდი ჩოგბურთსაც თამაშობდა, მაგრამ მასთან არასოდეს მითამაშია.

ინტერვიუ

რას ფიქრობთ კარლ შაპიროს ბოლოდროინდელ სტატიაზე? ავტორი გაქმით იმის გამო, რომ ბრალს ვერ დაადებთ "მოდერნიზმში", რომელშიც შეიძლება "დავადაწამალოთ" პაუნდი და ელიოტი. [გაისმის ტელეფონის ხარის ხმა].

ფროსტი

ეს ჩემი ტელეფონია? ერთი წუთით დამელოდეთ. შეჩერდით! (აჟუზა. ფროსტი ოთახიდან გადის).

ფროსტი

სად ხართ? რატომ გამომეცეთ?

ინტერვიუ

არ გამოგყოლივართ. მე...

ფროსტი

ჰო, შაპირო ვახსენეთ. ხშირად მეკითხებიან - "როგორია "თანამედროვე პოეტი"? ამ კითხვაზე პასუხს თავს ვარიდებ ხოლმე, მაგრამ ერთხელ ვთქვი: "თანამედროვე პოეტი არის ის, ვინც საერთო ენას გამოძეხის თანამედროვე ადამიანებთან, განუჩრჩევლად იმისა, მსოფლიოს რომელ ნაწილში ცხოვრობენ ისინი".

ინტერვიუ

მართალია, მაგრამ, ბევრის აზრით, ელიოტისა და პაუნდის პოეტური მეტყველება არსებითად განსხვავდება თქვენი მანერისგან.

ფროსტი

დიახ. ფუფირობ, ელიოტისა ნაკლებად განსხვავდება, პაუნდის კი - მეტად. ჩემი აზრით, პაუნდი ძალზე წაგავდა ტრუბადურს, უფრო კი - ტრუბადურებს ან რამდენიმე მათგანის, მაგალითად, ბერტრან დე მონტენისა და ართ დანიელის ნაზავს. ეს არასოდეს არავისთვის მითქვამს. არ ვიცი ძველი ფრანგული ენა, არ მიყვარს და არც არასოდეს მიყვარდა უცხოური ენები. თარგმანებს არ ვკითხულობ. ხშირად სიამოვნებით ვამასხრებ დანტეს... პაუნდმა, მგონი, იცოდა ძველი ფრანგული ენა.

ინტერვიუ

პაუნდი კარგი ლინგვისტი იყო, ხომ?

ფროსტი

არ ვიცი. პენსილვანიის უნივერსიტეტში მისმა პედაგოგმა ერთხელ მითხრა: "პაუნდი? მას ლათინურ ენას ვასწავლიდი და ეერაფრით მიგახვედრე, რა განსხვავებაა ბრუნებასა და უღლებას შორის". სამილადი სულდა. უკვე მოხუცი იყო, მაგრამ მაინც ვერ იტანდა უნებს. [იღონის] პაუნდს ეხერხებოდა ადამიანების მტრად მოკიდება.

ინტერვიუ

პაუნდთან კავშირი გაქვთ? ერთმანეთს სწერთ ხოლმე?

ფროსტი

არა. ორიოდ ბარათი გამომიგზავნა მას შემდეგ, რაც შარშან, საპატრიარქოდან გათავისუფლებულს, შეგვხვდა. ძალიან გულთბილი ბარათებია.

ინტერვიუ

ვის ელაპარაკეთ ეპიგრამებში მის შესახებ?

ფროსტი

მხოლოდ გენერალურ პროკურორს. მხოლოდ მას მივმართე, რათა პაუნდს დახმარებოდა. ორჯერ მივედი არჩისთან [შაკლში] ერთად და ვერაფერი გავანწყვეი, რადგან პაუნდის შესახებ ურთერთსაზიარებლად თელსაზრისები გამოითქვა. მე კი არც ერთ პარტიას არ გვეუთვნია.

ინტერვიუ

განა სახელი "რობერტი ლი" იმიტომ არ დაგარქვეს, რომ მამათქვენი სამოქალაქო ომის დროს დემოკრატიას ენხრობოდა? ეს ფაქტი თქვენზე დემოკრატიად გაქცევთ, ასე არა?

ფროსტი

დიახ, დემოკრატია ვარ. დავიბადე დემოკრატიად - და ეს უბედურება 1896 წლიდან მჭირდა. ვიდაცამ მეკითხა: "რა განსხვავებაა შენსა და რესპუბლიკელებს შორის?" შოდა, დამარცხების შემდეგ - მას შემდეგ, რაც არჩი [შაკლში] გადაწყვიტა, დემოკრატია - მარტო დავდოდი გენერალური პროკურორის ოფისში და ეკითხულობდი: "რა გადაწყვეტილება გამოიტანეთ უნრა პაუნდთან დაკავშირებით?" ერთ მშვენიერ დღეს მითხრეს: "ჩვენი თელსაზრისი ისეთივეა, როგორც თქვენი - უნდა გავათავისუფლოთ". რაღაც ასეთი მითხრეს. ვიკითხე, ამ კვირამ გათავისუფლებით-მეტი? მითხრეს: "ალბათ, ამ კვირამ. ადვოკატი დაიქრავით, საინააღმდეგო არაფერი გვავსა". და, რადგან ისინი რესპუბლიკელები იყვნენ, მეც მათი პარტიის წევრი გავხდი და თურმან არნოლდს, ამ შესანიშნავ მემარცხე ადვოკატს მივმართე. იმ დღეს დავეჯექი და სამასტალში წარსადგენი განცხადება დავწერე. არ მომეწონა და დავხიე. დღეს კიდევ ერთი, უფრო მოკლე განცხადება შევთხზე და გავგზავნე. ეს იყო და ეს. ესრამ მოკლედ მომწერა: "დიდი მადლობა, რომ ჩემზე ასე ზრუნავთ", და გაკრული ხელით მიანერა თავისი გვარი. შემდეგ გამომიგზავნა კიდევ ერთი, უფრო გულთბილი ბარათი.

ინტერვიუ

ხომ არ გინახავთ პაუნდი, სანამ ის იტალიას დატოვებდა?

ფროსტი

არა, არა, არ მინდოდა, რომ მისგან მადლიერების გამოხატულები სიტყვები მომესმინა. ნამდვილად გრძნობდა ეროვნურ მადლიერებას. ზოგიერთს არ სურდა... [ფროსტი ინტერვიუს დროს გაიხსენა, - რომ არ მიმიწერია, - რომ პაუნდის ზოგიერთი მეგობარი, მაგალითად, მერილ ჰუნი - ამჟამინებდა, ეზრა პაუნდი ელიზაბედის საავადმყოფოში დარჩენილიყო. მუშაშია თქვა, რომ პაუნდს ცალკე ოთახი ჰქონდა გამოყოფილი ერთ-ერთი კუთხურში. ეს სამუხალო ეპიზოდი იყო პაუნდის ცხოვრებაში. მაგრამ ის ხომ პოეტი გახლდათ. არასოდეს, არასოდეს არაფერი მიკითხავს მისთვის. დიდი ხნის განმავლობაში ახლო მეგობრები იყავით, მაგრამ არ მომწონდა მისი საქმიანობა ომის დროს. ყოველივე მხოლოდ გარემო პირობა შენგაძობინეს, ამდენად, პაუნდის ქცევას ობიექტურად ვერ განვსჯი. მაგრამ ყველაფერი ეს აღმაშფოთებელი იყო. უგუნურად იქცეოდა იმგვარ სიტუაციებში, როდესაც საკუთარი შეხედულებების სისწრაფი დარწმუნებული იყო. და როგორც უნდა მოქცეულიყვნენ იმხანად ფრანკლინის მომხრე სხვა მწერლები, პაუნდი მაინც განსხვავებული პიროვნე-

ბა გახლდათ და მათთან ვერ გავიგივებ.

ინტერვიუ

უამრავი შეკითხვა დაგისვით თქვენი პოეზიისა და სხვა პოეტთა შემოქმედების ურთიერთმიმართულების შესახებ, მაგრამ არსებობს ბევრი სხვა საკითხიც, რომლებიც ასევე მაინტერესებს. მაგალითად, თქვენ ძალიან გატაცებული იყავით მეცნიერებით.

ფროსტი

რა თქმა უნდა. ადამიანზე ზემოქმედებას ახდენს მისი თანამედროვე მეცნიერება, ხომ ასე? შეამჩნივედი, რომ ჩემს წიგნებში გარკვეული ადგილი ეთმობა ასტრონომიას.

ინტერვიუ

მაგალითად, ლექსში "The Literate Farmer and the Planet Venus"?

ფროსტი

დიახ. მაგრამ ეს იგრძნობა მთელს წიგნშიც. შემოძღვრა დავისახელო ბევრი ლექსი - ოცი წიანიც - რომლებშიც ასტრონომიული თემებია სახელი. ერთხელ მკითხეს: "რატომბა, რომ არაფერ შეამჩნიოთ თქვენი ინტერესი ასტრონომიის მიმართ?" ამ ინტერესს საფუძველი ჩაუყარა თვალსაჩინო ინგლისელი ასტრონომის, რიჩარდ პროქტორის წიგნმა "ჩვენი ადგილი უსასრულობაში". ცნობილი ძეგლი წიგნია (ერთ-ერთ ლექსში გამოვიყენე ეს ფრაზა - "ჩვენი ადგილი უსასრულობაში"), რომელიც ნავიგატორს მაშინვე, როგორც კი წიგნების კითხვა დავიწყე - ცამეტი თუ თოთხმეტი წლის ასაკში. და ბოლომდე ნავიგატორი. ჩემი უმცროსი და ყველა წიგნს ბოლომდე კითხულობდა. ნაადრევად განვითარებული გოგონა იყო. მე კი მშობლები გაუნუგეგმელი მიიძღუდნენ, ეზოში მეთამაშა - ჩემს ჯანმრთელობაზე ზრუნავდნენ.

ინტერვიუ

რადგან საუბარი მეცნიერებასა და ლიტერატურაზე ჩამოყარდა, მითხარით, რას ფიქრობთ იმასთან დაკავშირებით, რომ მასაჩუსეტის ტექნოლოგიურ ინსტიტუტში ლიტერატურული საგნების უამრავი კურსი შემოიღეს?

ფროსტი

ჩემი აზრით, ჯობდა, კვლავინდებურად უმაღლესი მათემატიკა და საბუნებისმეტყველო მეცნიერებები ესწავლებინათ. სწინდა მეცნიერებები. ინსტიტუტში იცნა, რომ ასე ვფიქრობ. არ მინდა, ძალზე მკაცრად გადავტოვო ისინი, მაგრამ ეს ასეა: მეცნიერება - სამყაროს მატერიაში შეღწევა - არაფერს უნერვიავდ მინდევლი ავანტიურა. მაგრამ ამ ავანტიურის ჩადენა მხოლოდ ჩვენ, ადამიანებს შეგვიძლია. საკუთრივ ჩვენს არსს კი ყველაზე ზუსტად ჩასაყვება მხოლოდ ჰუმანიტარული მეცნიერებები. შესაძლოა, უნივერსიტეტის თანამშრომლებს სურთ შეახსენონ თავიანთ სტუდენტებს, რომ ჰუმანიტარული მეცნიერებები შეისწავლიან ადამიანს, რომლის უდიდესი ავანტიურა ზუსტ მეცნიერებებს უკავშირდება, მაგრამ ზუსტი მეცნიერებები ვერ გამოიკვლევენ, რას ნარმოადგენს ადამიანი - ეს პანანია არსება. ეს ნაწილობრივ ხელუნიფება ფსიქოლოგიას, რაც საკმარისი არაა. მოვდა, მეცნიერები ახლა უკვე ნახე-ვარ დროს უთმობენ ჰუმანიტარულ მეცნიერებებს, რაც, ვფიქრობ, რამდენადმე უსარგებლოა. ჯობდა, საკუთარი ქანუ საბუნებისმეტყველო მეცნიერებათა პრობლემები ეკვლიათ. მათ იმთავითვე გავაცანი ჩემი თვალსაზრისი ამ გადაწყვეტილებასთან დაკავშირებით. საზოგადოებრივ სფეროში დროს სცენაზე კომპტონი [კარლ კომპტონი, მასაჩუსეტის ტექნოლო-

გიური ინსტიტუტის პრეზიდენტი 1930-1940 წლებში] ჩემ უკან იჯდა. სიღრმის დახვეწილად მიუთითებდა და ვკითხე: "უნივერსიტეტი ხომ მხოლოდ წინადადებას შევსწავლავთ ინსტრუქტორებს?" მან მიპასუხა: "ეზოში, რომ ისწავლებოდა". მეორე, ჯობდა, რომ ასე დარჩენილიყო მეთქი, ეუთხარი. ეს დიდი ხნის წინ მოხდა.

ინტერვიუ

ფსიქოლოგია ახსენეთ. ერთ დროს ფსიქოლოგია ასანდელიდით, არა?

ფროსტი

ამაზე მხოლოდ ხუმრობით საუბრობენ, არ დაჯერეთ. ფსიქოლოგიის სწავლება დიხავ შეშეშო. ფსიქოლოგთა ორგანიზაციის წევრობაც შემოთავაზეს (მეორე მუშა). დავთანხმდი, რათა გამეცნა წყლებში ტირენი კოლეჯის (ახლა - პლიმუტის სახელმწიფო უნივერსიტეტის) თანამშრომელთა წარმოდგენა იმის შესახებ, რომ არსებობს უძველესი კავშირი ფსიქოლოგიასა და აუდიტორიაში მის გამოყენებას შორის. მინდოდა, გამეცნა წყლებში მათი მუშა, რომ ფსიქოლოგიის დაუფლების შედეგად შესაძლებელია სტუდენტთა დაპაინოება.

ინტერვიუ

ოდესმე დაინტერესებულხართ უილიამ ჯეიმსის თეორიით?

ფროსტი

დიახ. ნაწილობრივ ამის გამო მიზიდავდა ჰარვარი. მაგრამ როდესაც იქ ესწავლობდი, ჯეიმსი უნივერსიტეტში არ იმყოფებოდა. მასწავლებლები სანტაანა, როისი, ფილოსოფოსთა მთელი გუნდი, მუსიკატორები, ჯორჯ ჰერბერტ პალმერი. მაგრამ ჯეიმსის დაბრუნებას ველოდებოდი და თანდათან გული ავიტრუნე სანტაანაზე.

ინტერვიუ

იმ დროს სანტაანათთან ძალიან გატაცებული იყავით?

ფროსტი

დიდად - არა. უკაცრავად, ვცდები - ვიყავი. ყოველთვის მიიტერყვებდა, რას ფიქრობდა სინამდვილეში, რა დასკვნების გამოსატანად ემზადებოდა. მრავალი წლის განმავლობაში თვალყურს გავეყენებდა და ვკითხულობდი მის თხზულებებს. პირადად არასოდეს ვამიკცნია. საერთოდ, კოლეჯში პირადად არავინ გამიცნია. გულმართობილი ვიყავი, - ცხოვრებაში საკუთარი გზით მივდიოდი. მაგრამ სანტაანას თავყვას ვცემდი. ნამდვილი ოქროპირი იყო. მისი ზეპირი ლექციები ისეთივე უჩვეულოდ საინტერესო გახლდათ, როგორც - მისივე თხზულებები. მრავალი წლის შემდეგ სანტაანას ნაწერებში აღმოვაჩინე ფრაზა, რომ ილუზიები ორი ტიპისაა: ქვეშარტი და მოქვეშარტი. გადავწყვიტე, რომ მოჩვენებითი ილუზია ქვეშარტი უნდა ყოფილიყო: ორი მიზნის ხომ პლუსი იძლევა.

ინტერვიუ

სანამ იმაზე ვლაპარაკობთ, რაც არაა პოეზია რაც გაინტერესებდათ ან გაინტერესებთ, მინდა ორ-ოცი სიტყვით პოლიტიკასაც შევხებით. მასოვს, ერა საღამოს თქვით, რომ ჰენრი უოლფის ასოცირდება თქვენს ლექსთან Provide, Provide.

ფროსტი

ადამიანები აზვიადებენ ამგვარ რამეებს. ჰენრი უოლფი ეამინტრონი იმყოფებოდა, როდესაც ეს ლექსი ნავიგატორს პირველ რიგში იჯდა. ლექსის ბოლო სტრიქონები ("ჯობა განსაცდელის ჟამს / გვერ-

დით მეგობარი გყავდეს / ვიდრე მარტო იყო. იზრუნე ამაზე, იზრუნე!" ნაკითხვის შემდეგ დავამატე. "თუ არა და, სხვა ვინმე იზრუნებს შენზე". ულუღესს გავიცინა; მის ცოლსაც გავიცინა. ჩემ წინ ისხდნენ და ვაკეტიდებოდი.

ინტერვიუები

პო, ენ. "ახალი კურსის"* მიმდევრად არ მივიჩნევენ.

ფროსტი

მართლაც არ ვარ. ლექსში "The Death of the Hired Man", რომელიც "ახალი კურსის" შემოღებამდე დიდი ხნით ადრე დაგენერე, გამოთქმულია ორი თვალსაზრისი ოჯახის შესახებ. მამაკაცი ამბობს: "ოჯახი თავის საფუძვალზე, სადაც ყოველთვის შეგმიყვებნენ". ცოლი კი ეუბნება მას: "ოჯახი ისაა, რასაც დამსახურება არ სჭირდება". აი, სწორედ ამგვარია "ახალი კურსი", რომელიც ქალურ აღქმას ეყრდნობა. მამაკაცს არ სჭირდება დედის სიყვარულის დამსახურება, დედას ყველა შემთხვევაში უყვარს თავისი შვილი ან შვილები. მამის სიყვარული უნდა დამსახურდეს. ერთი რესპუბლიკელია, მეორე - დემოკრატი. მამა ყოველთვის რესპუბლიკელია თავისი ვაჟისთვის მიმართ, დედა კი - ყოველთვის დემოკრატი. მეორენაირი დამოკიდებულებას იშვიათად თუ ამჩნევენ. მამაკაცური დამოკიდებულება უფრო აშკარად ელვინდება ხოლმე.

ინტერვიუები

ეს ნაწარმოები ხშირად შეაქვთ ანთოლოგიებში. იგი თუ არა, რომ ანთოლოგიების შემადგენელთა პრინცი, ესაა ერთ-ერთი იმ ლექსთაგან, რომლებიც ყველაზე უკეთ გამოხატავენ თქვენს მსოფლალქმას?

ფროსტი

ყოველთვის მსიამოვნებს, როდესაც რაიმე ახალს აღმოაჩენენ ხოლმე ჩემს ლექსებში.

ინტერვიუები

რამდენიმე მათგანი იშვიათად იბეჭდება; მაგალითად, "A Servant to Servants" ან "The Most of It", ან კიდევ "The Subverted Flower". ყველა ეს ლექსი, როგორც ახლახან შევნიშნე, არაა შეტანილი არც ერთ ანთოლოგიაში, თუნდაც იმაში, რომელიც ანტერმინი-ერმა შეადგინა. უცნაურია, ხომ?

ფროსტი

რას იზამ, თავისი გემოვნებით შეარჩია. მისთვის ერთი სიტყვაც არ მითქვამს ამის შესახებ, არასოდეს მარჩევანა რაზე. თურმე, ედვარდ არლინგტონს რობინსონმა სთხოვა: "თუ გინდათ, მე, მოხუც პოეტს, სიამოვნება მომანიჭეთ, "Mr. Flood's Party"-ს გამოგჩრქოთ". მართლაც მშვენიერი ლექსია.

ინტერვიუები

თქვენი შემოქმედების გარკვეული ნაწილი იგნორირებული ხომ არაა ანთოლოგიების შემადგენელთა მიერ?

ფროსტი

არ ვიცი. მაგალითად, "The Subverted Flower", არასოდეს არავის გახსენებია; თუმცა, ვცდები. ის მატყინებდა შეიტანა თავის ანთოლოგიაში, იმაში, ოქსფორდის უნივერსიტეტშია რომ შეუყვება.

ინტერვიუები

დიახ, მაგრამ ის, საერთოდ, იშვიათად შეიქვთ თქვენი ნაწარმოებების კრებულებში. როგორც ჩანს, იმის გამო, რომ არ შეუძლებათ გამოიმყვანონ მათ მოდგენას თქვენი პოეზიის შესახებ. იგნორირებუ-

ლია, აგრეთვე, კიდევ ერთი ლექსი (თანამედროვე ლიტერატურაში) - "Putting In the Seed".

ფროსტი

დიახ, ასეა. ამგვარ ლექსებს ყურადღებას არ აქცევენ ხოლმე. ვერ ამჩნევენ. ერთადერთი ადამიანი, რომელმაც ისინი სათანადოდ დააფასა, იყო ჩემი ძველი მეგობარი პენსილვანიის უნივერსიტეტიდან, კორნელიუს ვიგენანდი.

ინტერვიუები

ეს ლექსი ოდესმე საჯაროდ წაგიკითხავთ?

ფროსტი

არა, ამით თავი არ შემინულებია. თუმცა, მგონი, რამდენჯერმე წაგიკითხე. "The Subverted Flower" უცხო ადამიანებისთვის არ წამიკითხავს. მათ არ ვუფრთხი, მაგრამ არ მინდა საჯაროდ აეხსნა ამ ლექსების შინაარსი. ჩემი ზოგიერთი ლექსის შინაარსის განმარტებისა მერიდებდა კიდევ - მირჩევნია, მკითხველები თვითონ ჩასწავლინ მათ არსს. ერთი ქალი დინტერესდა, თუ რა ვიგულისხმებ: "The Subverted Flower"-ში. ვუბნახე, ქალების ფრიადიფლობა-მეთქი. უკანმოუხედავად გამეცალა.

ინტერვიუები

ალბათ, კორექტირებას საჭიროებს საზოგადოებრივი აზრი იმასთან დაკავშირებით, რომ თქვენი პოეზიის სერიოზულობა ამომწურავად ასახული იმ ნაწარმოებებში, რომლებიც ყველაზე ხშირად შეიქვთ ანთოლოგიებში. მაგალითად, ლიონელ ტრილინგმა თქვენი თხზილვებისთვის წლის იუბილეს აღსანიშნავ საზეიმო სხდომაზე აღნიშნა, რომ "თქვენს ნიგებში ახლებურადაა ასახული ცხოვრების შემზარავი რეალობები".

ფროსტი

ტრილინგის შემდეგ თვალი გადავაღვე ჩემს ნიგებს და გამიკვირდა - როგორ ვერ შეამჩნია მან ეს ყველაფერი უფრო ადრე; ჩემს ნიგებში ხომ უამრავი შემზარავი რამაა ასახული. ისინი ერთიანად გამსჭვალულია მესიზმით.

ინტერვიუები

იქნებ ეგონა, რომ გამოასწორებდა საზოგადოებრივი უმეტესების გარკვეულ სახეობას - გავრცელებულ მცდარ შეხედულებას თქვენი პოეზიის შესახებ?

ფროსტი

მან თვითონაც დაუშვა შეცდომა და აღიარა ეს. შემდეგ კი მოინანია, რაც ძალზე სასიამოვნოა.

ინტერვიუები

მართალი ბრძანდებით, მაგრამ ბევრი თქვენი თავყვინცემული არ ეთანხმება მის თვალსაზრისს თქვენი ლექსებისთვის დამახასიათებელი "მესიზმის" ან მათში ასახული "შემზარავი რეალობის" შესახებ.

ფროსტი

იმ საღამოს მისმა გამოსვლამ რამდენიმე გამკვირვა. თავდაპირველად ვიფიქრე, რომ ჩემს გავრცელებას აპირებდა. შემდეგ, როდესაც ჩემი პოეზია სოფოკლეს და დ. ლოურენსის შემოქმედებას შეადარა, გავოცდი - დამეთანხმებით, მათ საერთო არაფერი აქვთ ჩემთან. სოფოკლესთან შეიძლება რაიმე საერთო მქონდეს, მაგრამ არ მესმის, რა ნიშნისთვის თქვენთან შეიძლება აკავშირებდეს ჩემს ლექსებს დ. ლოურენსის ნაწარმოებებთან. ამის შემდეგ უნდა აემდგარავი და ლექსების დეკლამირება დაემწყო. ვფიქრობდი, რა წავიკითხო, რომ ის თვალსაზრისის დამაჯერებლობა შეეძაბო-მეთქი. ტრილინ-

გის შეხედულებებს იმ სადამოს პირველად გაცეცანი - მისი სტატია ნაკითხული არ მქონდა. საერთოდ, მის ნაწერებს იმიტიადა ვეითხულობდი. კრიტიკული ნეროვალური კითხვა არ მიყვარს. მიიხედ-მიიხედეთ: ამ სახელი ჟურნალებს ვერსად ნახავთ.

ინტერვიუერი

იხსენებ ტრილინგის თვალსაზრისი უფრო დამაჯერებელი მოგეჩვენათ, როდესაც მისი გამოსვლის ტექსტი "Partisan Review" -ში ნაკითხვით?

ფროსტი

ახალზე გონივრულად და საინტერესოდ ასაბუთებდა თავის თვალსაზრისს. ნომენონა. ინტელექტუალური პიროვნებაა. მაგრამ, საერთოდ, ცოტას ვეითხულობ. არ წამიკითხავს მაპიროს სტატია, რომელიც ახსენებ. ჩემთვის სრულიად ახალია ის, რასაც მაპირო ამბობს. ჩემდამი მეგობრულადაა განწყობილი?

ინტერვიუერი

დაიბ; მეგობრულად. მაგრამ ისევ იქცევა, როგორც თქვენი მრავალი მეგობარი: ამჯობინებს, დინახოს თქვენს პოეზიაში რაღაც უფრო მარტივი, ვიდრე თქვენი საუკეთესო მეგობრები ხედავენ. ცოტათი წააგავს, ჯ. დონალდ ადამსის სტატიას, რომელშიც ავტორი თავგამოდებით გიცავდათ ტრილინგის წინააღმდეგ. ოღონდ, ეგვა, ჯ. დონალდ ადამსი სათანადოდ ვერც კი გაერკვა თქვენს პოეზიაში.

ფროსტი

რას წერს შაპირო?

ინტერვიუერი

წერს, რომ თანამედროვე პოეზია ბუნდოვანი და რთულია, და რომ ამგვარია პაუნდის ან ელიოტის, მაგრამ არა - თქვენი შემოქმედება.

ფროსტი

სირთულისკენ კი არ მივსწრაფვი, არამედ - მრავალფეროვნებისკენ. იმდენად ჯოჯოხთი და ექვეჩი არ გახლავართ, რომ მთელი სიცოცხლის განმავლობაში ერთი და იმავე მანერით ვწერო.

ინტერვიუერი

თქვენი პოეზიის სირთულე, ალბათ მრავალფეროვან ინტონაციებში მდგომარეობს. ერთხელ თქვით, რომ თქვენი მხის ინტონაციებმა - შეგნებულად თუ გაუცნობიერებლად - განაპირობა თქვენივე გამოხატულებების ორასწორება.

ფროსტი

შეგიძლიათ ასე იფიქროთ. ან შეგიძლიათ არ და-იჯეროთ ყოველივე, რაც ვთქვი. ახლობელ ადამიანებს მიწინაშეებით უნდა ელაპარაკოთ. მიხედვითა, რასაც გულსხმობთ. მრავალმნიშვნელოვნება, ორასწორება და ალუზიები შეიძლება ადვინაში ერთი სიტყვით - "ქარავამა". მათ, ვისაც ენდობთ, შეგიძლიათ ქარავამებით ელაპარაკოთ. ოჯახები მაშინ იშლება, როდესაც ადამიანებს ქარავამები ჰგონიათ ის, რაც ქარავამები არაა, და ვერ ხვდებიან თქვენს აზრებს. არ ვიცი... არც თქვენ იცით... ნუ იფიქრებთ ჩემ შესახებ... მოკლედ გეტყვით: ლიტერატურულ ცხოვრებას არ ვენეციო. სხვა მწერლები ბევრს მუშაობენ და ცდილობენ, ჩასწვრივს საკუთარი თავის არას, გაუგონ სხვებს და ა.შ. მე ასე არ ვიქცევი. არ მაინტერესებს, როგორი ვარ... არასოდეს დამინერია ჩემი ცხოვრების შესახებ, არასოდეს დამინერია სტატეგია. არც ვაპირებ... სხვები პროფესიონალი ლიტერატორები არიან, მე კი გარკვეული სამუშაო საათებიც კი არა მაქვს. ფერმერი არ გახლავართ, მაგრამ დროდადრო ვმუშაობ მიწაზე - და ეს უკმაოდ და-

ხარჯული დროა. სხვადასხვა ადგილას ვმუშაობ ხოლმე და სხვადასხვა ადამიანს ვეწვინო: ელექტრონიკაში, სხვადასხვა ადგილას. მაგრამ ჩემი ცხოვრება ლიტერატურის ცხოვრება არაა და არც სხვა ლიტერატორებს ვიცნობ კარგად. ამერიკის პოეტთა საზოგადოების ვიცე-პრეზიდენტად ამირჩიეს. საპატიო პრეზიდენტად ბევრი წყალი ჩაივლის, სანამ იქ მოვლდმერთა კარგად ამყოფოს ამ ახოციაციის წევრები.

ინტერვიუერი

როგორ ფიქრობთ, რატომაა, რომ მსხვილ ბინესმენებს, რომელთაც ლიტერატურა უწინ აბუზად იგდებდა, ახლა ლიტერატორები პატივს სცემენ?

ფროსტი

უცნაურია, რომ ეს უფრო ადრე არ მოხდა - ბინესმენთა უწარღვრესობამ განათლება მიიღო კოლეჯებში, სადაც ისინი პოეზიას გააცნეს. მათ მიერ საკითხული ნივთების ნახევარი პოეტურ კრებულებში შეადგენს. წარმოიდგინეთ! ამიტომ პატივს სცემენ პოეზიას და არ უნდა მოელოდნენ შუურაცხმყოფელ დამოკიდებულებას ჩვენი მხრიდან. წუხან, რომ სტამარის წარმოსახვა არ გვაქვს. ლიტერატურის ისეთი სწორედ წარმოსახვის სიმწირის საყვედურობენ, თითქმის - საკმარისი წარმოსახვა რომ გვექნოდნა - რუსებს დაეჯანბნდით. ამ ლოგიკით, შეიძლება მუქვა: "სამოქალაქო ომში ჩვენ ებილი დიკინსონის წყალობით გავიმარჯვეთ". სანაყლი ქალი!

ინტერვიუერი

მეთაზმებით, რომ ამჟამად არსებობს უფრო მეტი კარგი პრემია პოეზიისთვის, ვიდრე - კარგი პოეტები?

ფროსტი

არ ვიცი. არ მსიაოივნებს ამაზე ლაპარაკი. კარგია, რომ ეს პრემიები არსებობს, მაგრამ არ ვიცი, რამოვა აქედან... ხომ იცით, რისკი ყოველგვარი საქმიანობის ერთ-ერთი უდიდესი სტიმულია და თუ ვიფიქრო, რომ პოეზია არავითარ რისკთან არაა დაკავშირებული, სწორი არ იქნება. ერთხელ - ალექსანდრე პუშკინი, რომელიც თუ ხუთასი ქალი იყო მკერები - მკივნებ, როგორც ჰუმოლის დროს ლიტერატურული იმეოქმედებისთვის. ვუთხარი: "საიდუმლო გავიხსენი: როგორც ქურდი - ეპიარავ მათს, ხოლო როგორც მამაკაცი - აქედან გარკვეულ დარტყმას სარგებლობას ვიღებ". არასოდეს მითქვამს უარი ბუნდოვანებზე, რომლებითაც დახმარებას მიწევდნე კოლეჯები. და არც სხვა სახის მატერიალურ დახმარებაზე. მაგრამ არასოდეს მიძინერია არც ერთი სამადლობელი სიტყვა მათთვის, ვინც ერთი ცენტტი მაინც გაიმეტა ჩემთვის. პოეზია ზოგჯერ თვის საზოგადოება ქველმოქმედებით. მე მწიერებლასევე იქცევიან - კოლეჯებს მიმართავენ ხოლმე თხოვნით, როდესაც კვლევებისთვის სათანადოდ ფინანსური დახმარება სჭირდებათ.

ინტერვიუერი

მაგარი, პრემიების ოდენობა ბევრად აღემატება იმ ადამიანთა რიცხვს, რომელთა თხულებობა დაჯილდოებას იმსახურებენ. ამგვარი სიტუაციით უნდა პოეტებზე ხომ არ ისარგებლებენ? იქნებ საჭიროა მოთხოვნების გამკაცრება, რათა პრემიები მართლაც ღირსეულ პოეტებს გადაეცეს?

ფროსტი

ერთხელ ვიკითხე, ნეტავ რამდენი და რანარი განსაცდელი უნდა გადაიტაროს ადამიანმა, რომ მიზანს მიაღწიოს-მეთქი. არაჟინ იცის, როგორ უნდა განისაზღვროს ეს. ვერც ერთი ფსიქოლოგი ვერ

ვეტყვით, შევხვდებით გასამარჯვებლად ეს სჭირდება მათარსი და ეს - ნაქუზება. საინტერესოა, დაუკავშირებს თუ არა ხისებ ამგვარი შევითხვა ჩემთან დააკავშირებო? ლექსების თხზვა, ჩემი აზრით, პოეტურ ხელოვნებაში განაწილებას საჭიროებს, პოეტს კი ისეთივე წერტნა სჭირდება, როგორც - ათაღებს, რადგან პოეტური შემოქმედება ძალზე მზალოფეროვანია. პოეტმა ოსტატურად უნდა გამოიყენოს ახალ-ახალი ფიგურები და ინტონაციები... ერთი და იმავე ტიპის კონსტრუქციებს სტროფებში არა-ხოვდა იყენებ. ყოველმა ლექსმა უნდა დაადასტუროს პოეტურ ხელოვნებაში მოპოვებული ახალი მიღწევები. მნიშვნელოვანია, ასევე, რომ ნებისმიერი - პოეტური თუ არამოეტური - აზროვნება ასოციაციურია. გიბონი ["რომის ისტორიის დაცემისა და წერვის" ავტორი, ედვარდ გიბონი] სიკვდილის წინაც კი ისტორიული პარალელუბით აზროვნებდა, მთელი აზროვნება ასოციაციებს ემყარება: როდესაც თქვენ წინაშე წავსდით მოვლენა, შეაჯერეთ ის იმ მოვლენასთან, რომელიც თქვენთვის ნაკლებად ნაცნობია, და მოაგონება გეწყვეტათ.

ინტერვიუარი

შეგიძლიათ მოიყვანოთ მაგალითი იმისა, როგორ "ფუშობს" ეს ასოციაციები?

ფროსტი

ჩემი ერთ-ერთი "ნიღაბი" - სწორედ ამგვარი ასოციაციის გეხვდება. ღმერთი ამბობს: "მე მხოლოდ ნა-კიტრბაზე სატანასთან, იობ". იობს უკვირს, ცოტათი წუხს კიდევ. ღმერთი ეკითხება იობს: "წინააღმდეგე ხარ?" "არა, არა!" - პასუხობს იობი. ასეთი ინტონაცია ყველასთვის ნაცნობია. თქვენც შეგიძლიათ წარმოთქვათ "არა". ეს გეწონდა და ამიტომაც დაგწერე დრამა. სწორედ ამ ინტონაციამ შეასრულა იმპულსის როლი.

ინტერვიუარი

იქნებ, "გულმონყალების ნიღაბი" - ანალოგიურმა იმპულსმა დაგაწერინათ?

ფროსტი

იციოთ თუ არა, რომ გულმონყალების თემა ისტორიაში პირველად იონა წინასწარმეტყველის წიგნში გვხვდება? "დაბადებაში" ნათქვამია, რომ უფალი არ დალუბავს ქალაქს, თუ მასში მოიხეტნება თუნდაც მხოლოდ ათი მართალი კაცი. მაგრამ იონას წიგნში გულმონყალების თემა კიდევ უფრო შთაბეჭედავია. იონა წინეგიაში უნდა წასულიყო და ეცნობებინა ქალაქის მკვიდრთათვის, რომ უფლის მისწავა წინეგოის ბოროტების ამბავი. იონა მიხვდა, რომ ღმერთმა განიზარა ის, მაგრამ ვერ დაეჯერებინა, რომ ღმერთი უმონყალოა. ადამიანი ყველაფერს დაიჯერებს, გარდა იმისა, რომ ღმერთი უმონყალოა. თარშიში გაქცეული იონა გემაშა მთავთა. ესაა ძირითადი საზრისი, რომელსაც ვერავინ ამჩნევს. ყურადღებას არ აქცევენ ხოლმე.

ინტერვიუარი

რატომ ფიქრობთ, რომ "ნიღაბი" ყველაზე უკეთ იშუიტიები და რაბინები აღიქვამენ?

ფროსტი

საინტერესოა, რომ ეს შენიშნეთ - მართლაც, ასეა. იეზუიტებიც და რაბინებიც ძალზე დოგმატურნი, ძალზე ორთოდოქსულნი არიან. შეამზოვირ სულის-

ვეთება მათთვის სრულიად უცხოა. მიყვარს ჩემი წიგნები და, კიდევ უფრო მეტად, იეზუიტებისა და რაბინების განსასა-სიტომი გიყვები და ვესტუმრე მათ... რაც შეეხება "ნიღაბებს", მათში ორთოდოქსული თვალსაზრისი გამოთქმული - ერთ-ერთი მათგანის მიხედვით, სიკეთეში ბოროტება ელანდება, ბოროტებაში კი - სიკეთე. ამაზე დაგწერე ერთი ორსტრიქონი კანონა-სიტომი, ექსპრომტად, როგორც სმირად გწერ ხოლმე: "სიკეთისა და ბოროტების დაპირისპირებაში გამოიწევა ის, რომ / ორვე მათგანი მარადიულია".

ინტერვიუარი

ექსპრომტად დაწერილი ლექსი ყოველთვის ზუსტად გამოსატყვის სათქმელს, ხომ ასეა? ზოგიერთს ამის უნარი არ აქვს. ერთმა ახალგაზრდა პოეტმა შემოწმიღლა, რომ წერა შეუძლია მხოლოდ დილის ექსიდან ცხრა საათამდე, ლექციებამდე.

ფროსტი

ამბობენ, მიზნის მიღწევის ერთზე მეტი ხერხი არსებობსო. არ ვიცი, როგორია ეს ზერხები პოეზიაში... პირველი ლექსი ბავშვობისას შევთხზე, როდესაც სკოლიდან შინ გბრუნდებოდი, მარტის ერთ ღღეს. მთელი საღამო ეწეალობდი და ბავშვებთან სადილად მიხუდა დაგავიანე. ლექსი დაგამთავრე, მაგრამ მაშინვე დავეცი... პოეტები ბევრს წუნენებენ, რომ წერა ძალზე რთული, მტანჯველი პროცესია, აგონიას წავაგვს. ასეთ ადამიანებს ჩემივე ვიტყვით ვბასუბო: "მწერალი არ ტირის, მკითხველიც არ ტირის; მწერალს არაფერი აოცებს, მკითხველსაც - არაფერი". მაგრამ კიდევ ერთი რამ უნდა ვთქვა: როგორც უნდა გიჭირდეს წერა, ამ პროფესიით უკმაყოფილო არ უნდა იყო... რა არის არსებითი პოეზიაში? განაწილებას, ისტატიკა და მარჯვე ასოციაციები. რატომ არ საუბრობენ კრიტიკოსები ამის შესახებ?

ინტერვიუარი

გიტყვანია თუ არა ახალგაზრდა პოეტები თავი-ანთი წინამორბედებს?

ფროსტი

მიგზავნიან, მაგრამ იშვიათად, რადგან საბასუხო წერილებს არ ვწერ. ზოგჯერ წერილებს მიგზავნიან. დროდადრო ვხვდები და ვესაუბრები ახალგაზრდებს. მაინტერესებს, როგორები არიან, რას ფიქრობენ, რა მიზნები აქვთ...

ინტერვიუარი

მათ წიგნებს ზოგჯერ კომიკური სახელწოდებები აქვს. მაგალითად, ერთს ჰქვია "ყმული", მეორეს - "გაზოლინი".

ფროსტი

"გაზოლინი"? გადაეთვალა იერე და მაშინვე მოვიხილეთ... ამ ახალგაზრდების მომავალზე ვერაფერს ვიტყვი.

ინტერვიუარი

როდესაც ახალ ლექსს გიტყვანია, რა კრიტერიუმით აფასებთ მას?

ფროსტი

ჩემთვის საინტერესოა ავტორის ოსტატობა და ასოციაციები. ვაშინებ, ვართმულები თუ არა ლექსი... ათიდან ცხრა შემთხვევაში ერთი-ორი სარიტომი სიტყვა კარგია, სხვები კი - უვარგისი. პოეტურ ხელოვნებაში განაწილება ჩემთვის საუკეთესო კრიტერიუმი. შეიძლება პოეტი ემყარებოდეს ამა თუ იმ ფილოსოფიის, კარგად იცნობდეს სიმონზს თუ შოპენჰაუერს, მაგრამ ეს მეორეხარისხოვანი რამაა ოსტატობასთან შედარებით.

* - ფროსტის კალამს ეკუთვნის ორი პოეტური დრამა - "გონის ნიღაბი" (1945) და "გულმონყალების ნიღაბი" (1947).

ნიკოლას მაჩაბელი

თანამედროვე სამყაროს ყველაზე საშინელი მოთხრობა

ედვინება ირინა შეიკს და ყველა მის მსგავსს ლამაზმანს

ნაწილი პირველი

სამსახური! სამსახური! - ყველა ამას გაიძახოდა - ყველას ეს ეწერა სახეზე, ყველგან ამას გვითხულობდი. დიდი ბიჭი ხარ! დამოუკიდებლობა! სხვა გზა არ იყო, მოვარი ულისეს ქართულ ვარიანტს, ანუ 7-თვიან ხეტიალს ევროპაში და სამშობლოში დაბრუნებულმა სამსახურის ძებნა დაეიწყე. დასრულდა თავისუფალი და ჭაბუკური პერიოდი ტკბობა და აღმოჩენილი, გამოიცანით სად? დიხს, ასე აღმოვჩნდი სტაჟირებაზე. სასაცილოდ მქონდა საქმე, მაგრამ რა გამაციინებდა, ევროპიდან ჩამოსული დედიკოს ფულით ემე ზავრობდი საზოგადოებრივი ტრანსპორტით. საქმე იმაში გახლავთ, რომ რაც არ უნდა უმაღლესი გქონდეს დამთავრებული, და ხელში ბაკალავრის, თუ მაგისტრის დიპლომი გეჭიროს, რეალურად იგივე მხო-

ლოდ ჩემი ქინძი გიჭირავს. თუ გინდ უცხოეთში გქონდეს ნასწავლი, მოკლედ კი ბევრი დრო გქონდეს დახარჯული სწავლაზე, არ აქვს მნიშვნელობა, შენ მაინც წინ გეღის სტაჟირება. მე არც მამა მყავდა, არც ბიძა და არც მამარი მშაყცეები. ყველას თავისი გასაჭირებოდა. ჩვენ ავი, მაგრამ ტყბილად სახსენებელი 90-იანელების თაობა ეიყავით, ის თაობა, რომელმაც მაშინ აიღვა ფეხი, როცა თბილისის ქუჩებში მამები ავტომატებს უკაკნებდნენ ერთმანეთს და ნითლად რწყავდნენ ჩვენს გზას საბავშვო ბაღამდე. იმას ვამბობდი, რომ არავინ მყავდა და მე როგორც თანამედროვე უპატრონოს, პატრონიანთა ქვეყანაში უნდა ამეგელო სტაჟირება!

სტაჟირების დანყებადმდე გავაცნობთ რამოდენიმე დაუნერულ, მაგრამ თავისთავად წესებს:

1. სტაჟირების გარეშე დასაქმებული დამსაქმებ-

ღოს უახლოესი ნათესავია, 2. სანათესავო დიდია, 3. დამსაქმებელს ყველის კეთილდღეობა სწავრია, სწუწრია რაც შეიძლება მარტივად, სემის კეთების გარეშე, დღე, იცხრონონ ნათესავებმა, მაგრამ საემეს ვინ გააკეთებს? საემეს გააკეთებს სტუდენტი!

როგორც ბეკბედერი ამბობს „99 ფრანსი“, ჩვენ თანამედროვე ნომზეზ ვართ, საქართველოში კიდევ უფრო მეტი, გინცხს მთელი ნათესაური აღზ-მის-მომის და უკახალევის ლოკის კურნება. საკვირებს მართის მხოლოდ მეტიერა თუ უმართიერა და ათასი-აღ 2 თო ინცესს ნანდვალედა სახსაურს. დასაქმე-ბელს საბათლური მომუშავე სჭირდება, რომ ეს თა-ვის უსაქმური სანათესავო უსაფრთხო, უზრუნ-ვითაფრთხოა, წლითიან მძიოვის ათა მომუშაულე.

ერთ-ერთ საჯარო სამსახურში სტაჟირება დეკემბერში დაივიწყე. ცივი ზამთარი დაიჭირა. ევროპაში წაყდიდი ყოფილი ჭურჭრული ყოველ დღითი მიყენედი სამსახურში, რომ ჩემი თავდადება და ერთგულება დამეცქკოცებოდა სამშობლოსთვის, საკუთარი თავისთვის, საზოგადოებისთვის. იქ მისულ მხედრებზე კაცები, აჰ, წარმოიდგინეთ საკრალური სიტყვა „კაცები“, კაცები, როგორც წინააღმდეგობა, ირონია, დაცინვა, გამოცდა, თვალთვალთ, აი ეს ყველაფერი გააერთიანებდა წარმოდგინებ კომპლექსური განსჯისა „კაცების“ ხსენებისას. „კაცები“ ძველი თაობის წარმომადგენლები იყვნენ, 40 წელს გადაცილებულნი, ომგამაფრთხილი და დამარცხებული, შესაბამისად, აქტიურად მოითხოვდნენ ახალი თაობისგან ნათი მოვლელის მომზედებას, მავალითად, დაიბრუნებ აფხაზეთი! რაც მთავარია კაცები ერთმანეთის შაძის ქმაკაცის ნაცობობები, ბიძაშვილები, ცოლის ვილაყები, ბავშვობის და უნივერსიტეტის მეგობრები და ყველაზე მთავარი, საბოლოო ჯამში, უფროსთან მიახლოებული კაცები იყვნენ. ზოგი ეერ ფლობდა სამსახურისთვის საჭირო ელემენტარულ კომპიუტერულ უნარებს, ინგლისურ ენაზე ზომ საუბარი ზედმეტია. უცნობი იყო, რას ნიშნავდა მათუსი კურსარი, პირინტერი, სოციალური ქსელი, მე კი ახალი თაობის ბრუნდ უნო ბიჭი, ახლახანს დაბრუნებული ევროპიდან, შემდეგარი ვიცეავ თანამედროვე ტექნოლოგიებზე. ახ შეიძლება დაგეზმართო, როდესაც ხედავ, რომ „კაცები“ სხედა და კომპიუტერებს მისჩრებიან და არ იციან რა აკეთონ, როგორ აკეთონ. ერთ-ერთი დასაღებს მათუსი კურსარი და გთოვით მეთურებს ცისიფერ ეკრანს. ბოი ცისფერ ეკრანზე გამახანდა, აქ წრული იდილია, ყველა ერთად აკინებს ცისფერებს. ისე აკინებენ, რომ მერე ანეკლოტებსაც აკვებინან და მერე საერთოდ იძასაც კითხულობენ, ის ბიჭი ვინ იყო ზეგითა საერთოლიადა? რაშენიძემ დაადავ კიდევ თვალთ.

„კაცები“ ბევრ ასეთ რამეზე იყვნენ ჩაბაფრებულნი - მგავალითაჲ სიტყვები „ამერიკა“, „ცისფერი“, „რესპუბლიკელები“, „დასავლელი“ და „ნატო“, განსაკუთრებით ეს „ნატო“, კაცებმა იხვეწენ ავტონებდას, სინითლებს, რეპტილებს ელემენტარულ ნაწილაკებში. უცნაური მათი დამოკიდებულებები, არალოგიკური, აბსურდული და უსამართლო, მენ კი, მენ, თანამედროვე ახალგაზრდას, მათ სტაგიონს, გულად დემოკრატიით, სოლიდარობით, სამართლიანობით ვიძვრს. გგონია, რომ ახალი საქართველო უნდა ააშენოს მენ და შენაირებით, გგონია, რომ მსოფლიო მიწილებს და გაითავისებს ახალ საქართველოს, მაგრამ

თანდათან ხედები, რომ წინ მამების თაობაზე უფრო ღრმად, რომელიც უნდა გადალახო, შენ თავდასაღწევი გაქცევა გადალახო, რადგან ისინი არ წამოგშორდებიან, მათი მისია შენი ხელის მგზავალია, არა თუ გზის გაკვლევა.

მუყურებ კაცებს, ის უწყვე ერთია, ერთი ზუზბტან-
ციაა, მსუქანია, უთუოდ ღიბაღიზიდებული, ზერ-
გაბარსული და თმაგადაზარსული, ცოლის მაგივრზე-
ლად, რაც მთავარია, უმარცხ ბოზგანმივითლი. ვუ-
ცურებ კაცებს და ის კარგავს მრავლობითსა და ინ-
დივიდუალურს და იქცევა არსებად, რომელიც დიდი
დამშვირია, ერთი დიდი ქართული ბაჟყაყდევია, მბ-
ვილს იქნეს და საკუთარ თავს იჭრის.

ქვეყნმა აი იცინა რა არის „ფენინიზმი“, „ნეპოტიზმი“, „გენდერი“, გასაკუთრებით აინტერესებთ ლეგზუს გამაიფრანკოვროვებ სიტყვებს და შეზღუდვ. ან ამერიკელებში შემავალი სიტყვების სათითაო მნიშვნელობა, რომ დამატებითი პარალი სიხთან ამერიკის წინააღმდეგ, დამპალი დაავადური ნატოს წინააღმდეგ.

კაცები ეწევიან, ხო, აი ბირჟაზე მდგარი უმუშევარი ადამიანებიც ჩამოადგებიან სასახლეების წინ და გაუთავებლად ეწევიან, ცოცხალ ერთ საათში, ზოგჯერ ყოველ ნახევარ საათში. კაცები ყოველ ორშაბათს მოდიან წინააღმდეგ გასულიანების, "პატივით-ზე" და მუშაობის ტრაკი არ აქვთ, ამ საერთოდ აცდენენ ამ ორშაბათს და მერე საპატრო გაცდენების თვალად იტარებებიან, როგორც ახალგაზომწყვედილი თევზები სილოსს აქაოროფში.

სტადიურების სიმძიმეა მაშინ გვრძნობდი, როცა თვის ბოლოს ყველა ზეღუფას იღებდა, მე კი ისევ ჯიბეცარიწელი მაგაფუცხვითი გზას მეჭატრავდა, ჯიბეცარიწელი მთავრად ტყინავეს, აზრებისასვე, ინტერესებისა და ინტელექტით დახუნძლული თავით ჩავერჭობოდი საგზანასპორტო საშოში, ესკალატორი და მაქანქანად სადგურისაკენ და თავს ვირთოვდი მეტროს მეზაღურებს თვალიერებოთ. მეტროს საერთოდ ის გარეშო იყო, რომელიც მახალისებდა, იქ შეიძლებოდა მენება ჩემზე უფრო უარესი, ჩემზე გაჭირვებული, მათხოვრები, ოფოლოგიკ და წაოშმატეოლოგი.

ნარმოვადგენია? მეძაბო, მუშაობ და არაფერი
- შედეგი ნული, უძიებო. უფროსი საერთოდ, რომეზურ
თუ ხუთჯერ დაგინახე 5 თვის განმავლობაში. ხომ შე-
დეგებობ და დასაქმებელი ერთხელ შარხე მემოსული-
ს და ისტყვეფი ნასალიაზე, მოტყუავია ამახლდე-
ბინა ჩამოსხ. საბაჟოშიაფორ? შენა არ მომიღებ-

როგორც აღეგინნენ, სამიწელი მერაღი იყო თავის ბოლო, როცა ზელფსებს იღებდნენ და საქეფოვდ მოდროდნენ, მე კი თვალცრემლიანი ვაჟურბედი თავს როგორ ვიძინებდნენ მანქანებში. ამ მანქანებში საათობით მოუწევდათ დგომა საცობებში, მაგრამ შხოლდ იმითრო, რომ ემარიავით. ნარმოდეგით, არაყის უყვარხარ, არაკის ანტერესებ, შენც არ ვაინტერესებს არაფერი, ლიტერატურის გარტყმით არ ხარ, თეატრი არ გიყვარს და საეროთი, დაშასა ვერ ავადებ, რა დაფრენა? შენი ნაქქანით, შენი შირადი სიგრავით იმარქნა, ამით და, მამაყფოფოლ თავი.

და რა მოხდა ბოლოს და ბოლოს ამ სტატყირებაზე, რით დასრულდა? რა მოხდა და გვიყდა თვეები 1, 2, 3, 4, და მოვიდა მარტო - მარტო ჩემმა სტატყირებამ პიეს მიაღწია, ჩემი მოთმინების და უფნარობის ფილა და აუ-უფნარობა ორი სიტყვით გამომიშვა კაბინეტშიდან, მოთმინე კიდევ ერთი-ორი თვე, გნახათ რა ძეწა ბათ. ამ, იაყე უნდა მეოცნი, მაგრამ რა გაძაყაყმება,

საქართველო

"მებრძოლთა კლუბი" გაეცინა და იმის გაზრების შესახებ განაცხადა, რომ ამ უფროსს დაუწყებელი ცეკრო-პირს, მაგრამ ჯიჯარო, საქართველო, Georgia, Georgia.

მიუხედავად იმისა, რომ 90-იანებმა უამრავი გაქორციელება გადაიტანეს, უმეტესად, ცივი წესით ბანაკისა ზამთარში, ბნელ ქუჩებში თამაში, საქმელი, რომელსაც რატომღაც შედეგად ნაგვის სუნი დაჰყავდა, მიუხედავად ამდენი ფსიქოლოგიური სტრესისა, დაუსრულებელმა სტაჟირებამ ფსიქიკა შეიმორცხა.

გამორჩევი სხეულზე, მწველი, ცხელი და ზან ცივი, ხორკლიანი, არარეალური და თან გრძნობადი ბა-ზეები ჩემს სხეულზე, სიტყვებით ვერ აღვწერ რა მე-მართებოდა, ქილა იზარებოდა, სურვილები და ოც-ნებები ახალგაზრდა ბიჭისა სტიქიურად ქოლდან და მათ სხვა სახე შეონდით - ავადობის, თრთოლის, ამ-ლოლობის, უკმაყოფილების. გაზრახული გადმოხ-ტნენ ქოლდან, შემოამასხვრეეს სხეულზე შემები და შემომცქეროდნენ.

ტვინში მიწისძვრა მოხდა, გარემო ღუმდა, ფან-ჯარში ვიხედებოდი და მარცხ დებოდა, გაზარდა-ლი შემოდოდა, კვირტები ფეთქებოდნენ, ჩემს სხე-ულს კი გონების მიერ გამოწვეული ცუნამი და მიწის-ძვრები აწებებდნენ.

შეყვარებული! სექსი გინდა ახლა შენ! - მეუბნე-ბოდნენ კაცები, მიწეს კი ვერ ხედებოდნენ, მიზეზი ფინანსური კრიზისი იყო, მიზეზი განადგურებული სოციალური უფნარობა და არარაობა იყო. შეიძლება სექსსაც ეშველა, მაგრამ სექსი შეყვარებულთან? რო-გორ ეგვიადრებოდა, შეყვარებულს ეს არ ძალუხს. ბო-ზი! ბეჭიკაში ნაცხოვრები ბიჭისთვის ციკლა უხერ-ხულია ქალში ფულის გადახდა, ასე გგონია უზატე-ცემლობის გამოხატვა, მენ გენდერის განაშ და ორ-მხრივი სურვილების, განაშ, რომ უნდა მოიწირო და მოგწონოს, რომ ერთმანეთს მაგიურად შემოებოთ მკლავები, მერე მოიტყვიოთ ერთმანეთი და ღვთიუ-რად გადაჭდომილებმა ბედნიერად იყვიროთ, ამ დროს კი თქვენი სხეულები დედის გრძნობას უძღვნიან ყვე-ლას და ყველაფერს.

ის არ 90-იანებმა ვერ, ან არ მიქნა, ერთ თვეს, მარტის გაცეკვია სამსახურმა და კაცებმა. ვე არარა-ობის საშინელება განცდამ გადავიარა. სიკვდილის, ენის ჩაყლაპის, თვითმკვლელობის, მწერისაგან ავადობის ფობიები ერთმანეთს ენაცვლებოდნენ და როგორც იქნა გავიდა მარტის, დამალია შეძლილი მარტი. მე თუ მკითხავთ, აქერიკა არაფერ შუაშია, მთავარი დამ-ნაშავე მარტია, როგორც იმ სიმღერაშია: "მარტი, მარ-ტი, მარტი ოხ, ეს მარტი" (90-იანების ქართული ეს-ტრადიან). გავიდა მარტი და გამოჩნდა ისიც.

ნაწილი მეორე

"ჩემო სანთელი, ნუ ჩაქრები ნუ, ბნელში ანათევ, გზა გამინათე" - ეს მაიკლ ჯექსონის "You are not alone" -ის ქართული ვარიანტი იყო. ჩემს ბავშვობაში მღეროდა ვიღაც, არ მახსოვს სახეზე ვინ, მაგრამ მახ-სოვს სიტყვები და პოპ მეფის იმედიანი მღეროდა ქარ-თულად გადაკეთებული. ეს მულოდია ჩემში ბავშვობა სიცოცხლე. გავიდა მარტი და გამოჩნდა ისიც, მაიკ-ლის სიმღერასავით იმედიანი და გულშემაზვრელი.

ქართული ტელევიზია გასული საუკუნის 60-იან წლებში შეიქმნა. მაშინ არსებობდა ერთადერთი არხი

- პირველი არხი და ის ნელ-ნელა ვიდეოტექნიკაში რიკაში ბიბი ბუშია შემდეგ საქართველოშიც გადარ-თოვდა მასშტაბი და, შესაბამისად, შეიქმნა სხვა ტე-ლევოზიებიც. ქართულ სიერცხოვრებასა და კინოში რელი რელი ითამაშა რუსთაველი, რომისა და ფაქტობ-რივად განსაზღვრა დამოუკიდებელი საქართველოს ისტორია, შემდეგ კი სხვა ტელევიზიებმაც იჩინეს თა-ვი - იმედამ, მესტრომ და ა.შ. ამ პოლო დროს იქმნე-ბოდა ახალი ტელევიზიები, და აი, გავიდა მარტი და გამოჩნდა ისიც, გამოჩნდა ახალი ტელე არხი TV11.

TV11 არ იყო ჩვეულებრივი საინფორმაციო, ან შერეული ტიპის ტელეარხი, ეს იყო უფრო ახალგა-ზრდობით დაკომპლექტებული ჯგუფი, რომლებიც ძი-რითადად მინისკეტებით, სახუმარო რეკლამებით და პატარა გადაცემებით ართობდნენ მაყურებელს.

დეგრესიამ ჩავარდნილ სტაჟიორს სხვა არაფე-რი დამარჩნოდა, შეყვარებულთან სახლი გამოე-ცვეულობდა და ჩვეულებრივი TV11-ს, სადაც ს-ტე-ზიის უმეტესობაში ერთი გოგონა გამოდიოდა - ნინო შავგულიძე. ნინო არ იყო ლამაზი გოგო, მაგრამ უბო, ეშმაკი და საოცარი მიმზიდველობა დაჰქარავდა. მისი სცენები კი საოცარი ოუმორით იყო სავსე. მა-რომ ესედავადი და გუხმენი, ცველავარი მაიკნე-ბოდა, ნაშლის დაღვების დროც და ისიც, რომ სტა-ჟიორის დეგრესია მათხებოდა. რამდენიმე დღია ნინოს ყურებით დაგონე, რამდენიმე საღამო ნინოს ყურე-ბით დავასრულე. ნინო ახალი ჯექსონი იყო, მიუხე-ტვით, რომ მოვლიანებით კიდევ უფრო მეტი მსვასება აღმოვაჩინე მათ შორის. თუ მაიკლი შავკანიანად და-მას დეგრესია მთელი ცხოვრება თეირკანინადა გახდე-ბას ცდილობდა, ნინო, რომელიც ეკრანზე თეირ-თოვლივით ფიქტინა ჩანდა, ის დღეში მოახერხა რომ-ში წასვლა და აუზზე გარუჯვა, თან ისე, რომ ჯექ-სონსაც კი შემეშვებოდა.

ნინო და TV11-მა გამომაკეთეს, ნელ-ნელა ნა-მლებს მოეყვებოდათ და გარშემოყვით დაბარე-ბითაც დგრძნობდი, რომ ვუბრუნდებოდი სამყაროს და ამ დაგრძნობისას მომეცა ზაფხულიც.

ზაფხულში სამსახურში ამიყვანეს, სტაჟიორობი-დან გადავიხადეცვლე დასაქმებულის პოზიციაზე. რა თქმა უნდა, ძალიან ბევრს ველოდი, მეგობარ, ადექა-ტური ხელფასი დანებდებოდა, ჩემი თანამშრომე-ლის მსვავსი. მომეცემოდა პრივილეგიები, დავადე-ბოდი გზას, და ისევ იმედგაცრუება...

ჩემი ხელფასი არა თუ ჩემი თანამშრომლების მსვავსი, არამედ მათი ნახევარიც არ იყო. ჩემზე მეტი ხელფასი ჰქონდათ მძღოლებს და თვით ავტოტუსის კონტროლირებისაც კი. მე კი საჯარო სამსახურში, სახელმწიფო სამსახურში სახელმწიფო დონის სა-კითხებზე მომუშავეს ისევე იგი იგივე მუშახელად მარე-მავედნენ. მეგობარ, უკეთესობისაზე შეიცვლებოდა ყველაფერი და ახალგაზრდისა დიდულის უარესი შემოქყარა - ხელფასის დანებნას მოჰყვა ორმაგი ვალდებულებები, პასუხისმგებლობა და საქმე. ახლა უკვე რომისაგანეული ენერგიით უნდა შექვეყნო-ის, რასაც ვაკეთებდი და ოდნავადაც არ დამეჩვილა, მე ხომ დამავსახეს და სტაჟიორობიდან სამსახურში ამიყვანეს, გაიხსენეთ რამდენს მოეცნენ სხვათა-რად! ისევე უნდა მეცინა? არ მეცინებოდა, შენც არ მომეცე, ვეცემდი გზას! გზას, რომელიც დამიხსნი-და ამ გვირავიდან.

ერთ დღესაც ოფისში ვზივარ, კაცები გასულზე იყვნენ ტრადიციულად სიგარეტის მოსახედა. დავი-

ღალე ჩემი საქმის კეთებით და ინტერნეტსივრცეში შევიხვედ, საიტებზე შემძრა ირინა შეიკი, ახალი ჩვე- ნებით ესაპნური ფეხსაცმელების ბრენდის XTI-სთვის პოზირებდა. სურათებს შევცვივ, შემდეგ ვიდულისაც მივაფიქრე თვალი და არ მეყო, რაღაც უკმაყოფილე- ბის მართლმადამართა, გადავტეხი სხვა tab-ზე და ირი- ნას გუგლის სურათები ამოვეყარე, შემდეგ Pinterest-ზე გადავედი და ასე ხეტიალ-ხეტიალი ჩემს ინტერ- ნეტბურზერზე უამრავი ირინა გაჩნითა. ირინა ისე, ირინა ასე, ირინა ზეზავზე, ირინა ქუჩაში, ირინა ოთხ- ში, ირინა გრძელ კაბაში, ირინა მოკლე შორტში, ირი- ნა ნეკლეტზე, ირინა მედიდური მკერდით, ირინა ლამაზი მინაბული თვალებით.

ფიქრს ვერ ვასწრებდი ისე ხდებოდა ყველაფერი, თითქოს, ირინა ალაპარაკდა და მეუბნებოდა, შენი თითოეული დაქვარა მასზე ალმაგნებს, მადი და მხაზე სხვადასხვანაირი, მე ანდვი დიდი, რაც კი დავ- ხარჯე ფოტოსესიებში, მხოლოდ შენთვის დავხარჯე, მოდი და მიხილ შენთვის გამოსწოლი, არ გადახვი- დე სხვაგან, არ მიუბრუნდე სამუშაოს. ვხედავდით, რომ ამ ყველაფერს მე თვითონ ვფიქრობდი, მაგრამ ეს ირინას იმიტაცია სასიამოვნო იყო, შეიძლება ით- ქვას, ვიზუალურად სხვა ქალში გავტრიალდით, მაგ- რამ ფიქრებით და აზრებით ჩემს თავს ვეფორივებო- ბოდი. ავენთე, სირიც აბრეცინდა და ახლა ის იყო საქე- ბი, კაცები რომ უნდა დაბრუნებულიყვნენ. მე კი ისე მინდოდა ყველაზე და ყველაფერზე მეძია შური, მიე- ვარდი კარს და გადავეტე. ისევ მივუჯექი კომპიუ- ტერს და ახლა შევეყარეული ამოტივტივდა, თითქოს მეუბნებოდა რას ხნადიო, მე კი პასუხს ვერც კი ვასწრებ, ამ დროს ირინამ ყავისფერი თმა გადაიწია, გამჭვირ- ვალე ზუსტადტერში მოუხანდა რბილი და ნაზი ჭოჭ- ხოლი, შემდეგ მოტყევილ შარვალს სწავდა, თან ისე სექ- სუალურად აქვს შემოტრიახნილი, ღამის შეჭმაში მისი ლამაზი ფეხები, ისე ღამაზად გიჟურებს, ღამის გა- დახვედ, შემოხვითი, ის უკვე შეშმა და შენ უკვე ოფ- დი გახსნი. ირინა ისევ იმავეს მაფიქრებინებს: არ გადახვიდე სხვაგან, დარჩი ჩემთან, მე ოფლში ვიწუ- რები კაცები არ დაბრუნდნენ, შევეყარებული სასა- ხური არ დავკარგო, სამსახურში ვანძრე! და!

აი, ეს დამატებითი სტიმული იყო - მე თუ იაფი მუშახელი ვარ და მე თუ ასე უსამართლოდ მექცევიან თვითონ, შემდეგ წლობითაც ასე მომეცევიან! დაე, მეც დავანერვო სამსახურში, სულაც არ მერბოვებოდა, დაე, გაიგონ, რომ ისინი იმ მცირეოდენ თანხას ხმრე- ვაში მიზიდდა და არა საქმის კეთებაში! მეც მათთანაი- რი უნდა გაეხვე! ირინა ისევ მიყურებდა, ღმერთი ჩე- მო, მისნაირი ღამაში გოგონები თუ არსებობენ საერ- თოდ ამ ქვეყნად, ის ისეთი მედიდურია და!

გავახსნი...

არასოდეს ყოფილა ასეთი სასიამოვნო გახსნის შეგრძნება. ჩემს გარემო ტრიალებდა სამყარო! მე ეს შევცდი, ოფისში, შუა სახელმწიფო დანსებულე- ბაში, სადაც საათშიც კი მიხდიან, დატკბი სილქქვი- ტობით. ცოტა შიში და ადრენალინი გამოიყვანა ისევ, ვაითუ ვაგერებია აქ დამონტაჟებული, ვაითუ ვინმე მისმენდა, გამოერ გასხნული შარვალზე დაიხანდა, ყვე- ლაზე ნაკლებად მადარდებდა შევეყარებული. ირინა კი სურათებიდან მიყურებდა ბავშვურად, ღიუგებთან ერტტებოდა გრიმა და ნელ-ნელა ქერბოდა მისი იმი- ტაცია ჩემი სხეულოდან. ისე მიყვარდა ირინა იმ წამს, თითქოს მთელი ჩემი ცხოვრების თანამგზავრი იყო, კარი რომ გვაღალე, კაცები კიბეებზე ამოდიოდ-

ნენ, ვერაფერს ვერ მიხვდნენ, მე მათქმისაჲს მსე- უბრალოდ გავაღე და საპირფარეოში გეგმავდა ამა- ყად მივდიოდი, მე ახლა ყველას დავცინიოდი, მე ახლა ყველაზე მაგარი იარაღი მეჭირა ხელში, ჩემი სირი უძლიერესი იარაღი იყო, მე დავანძრე, ისინი კი ხმრე- ვაში გადამიხდნენ ფულს!

უსამართლობისგან თავის დაღწევის ირინას მე- თოდმა რამდენიმე ხანს გაჭრა, მერე ნინო შავგულ- ძეც გაპოზნდა, რეალურად გავიცანი და აღმოვაჩინე რომ ის არც თეთრი იყო, არც მალაღ, როგორც ქე- რანზე ჩანდა და არც კონტაქტური, როგორც იმ სა- ხაცილო სექტრებში მეჩვენებოდა, მეტიც, მასთან არა- ნაირი ურთიერთობის პასინ არ მქონდა, ნინო სატე- ლევიზიო სექტრებით იწყებოდა და მთავრდებოდა ჩემს ცხოვრებაში. კაცები ისევ კაცობდნენ და აგრე- ლებდნენ ზენოლას ჩემზე, უფროსი ისევ უფროსად და ჩემი ხელფასი არავდამი არ მიგოფნიდა, ჩემი სურვილები და ჩემი ოცნებები ისევ საღალე უნდა გა- ჩერებულიყვნენ.

ნინა კივრას კულტურის სამინისტროსთან სამსე ახალგაზრდა სტაჟიორმა თავი დაიწვა, ისინი ინერე- ბოდნენ ნერვით, რომ ფინანსური კრიზისი უქონდათ, 5 დღის წინ ახალგაზრდა პოლიციელმა ფოტოთი თავი მოიკლა დედის წინ, მიზეზი იგივე იყო, ამ ახალგაზ- რდას ფინანსური პრობლემები ანუშებდა, ნინა დლე- ბით კიდევ განმეორდა ახალგაურთი მიზეზით თვით- მკვლელობები - ფინანსის სამინისტროს ახალგაზ- რდა სტაჟიორები მტკვარში გადახტნენ, ერთის გა- დარჩენა შეძლო პოლიციამ, ბათუმში იუსტიციის სახ- ლო ახალგაზრდა სტაჟიორი მეკვარდა და კადრებს განყოფილებაში ცეცხლი გაუხსნა დამსაქმებლებს- დღითი დღე უფრო მეტი და მეტი შეთხვევა ჩნდებო- და ფინანსური კრიზისის გამო. მთელი ქვეყანას მოს- დებოდა ახალგაზრდა მეამბოხეთა თვითმკვლელო- ბების სერია. დამსაქმებლები შიშით ძრწოდნენ, ყო- ველ ღამე მათ სტაჟიორთა სულეტი ესიზმრებოდათ და სხვადასხვა ზნაი ცდილობდნენ მორანობის გზა დადგომოდნენ.

მეც გადაწყვიტე უკუერთედე მეამბოხებებს, ეს იქ- ნება თვითმკვლელობა შევეთხობითვის, შემთხვევა, რომელსაც მოჰყვება რეაქციები დამსაქმებლების მხრ- დან და სტაჟიორების, დასაქმებულების მდგომარეო- ბა გაუმჯობესდება. ჩვენ, ახალგაზრდებს, დაგვიფ- სენენ სამუშაოს და გადავავიდიან ადეკვატურად, ჩვეი შევცლები ჩვენი სურვილების ასრულებას და ანთ- თავად დამსაქმებლები იწენებან დაინტერესებულნი დამსაქმებულებს მოსვენება არ ექნებათ დღე და ღამე, ისინი დაიწყებენ ჩვენზე ზრუნვას, დღენიადაგ შევე- ქვენ და ავჯიბილებდენ მოტივაციას, ჩვენ თავს და- ვადრევით არარაობად და რაობად გადავიცვით. ირი- ნა შეიკი ისევ ისეთ მშვენიერ არსებად დარჩება, ნინო შავგულიც კი ისეთივე გენიალური მახიობია, ჯექ- სონი კი საუკუნეების განმავლობაში შეახსენებს თა- ობებს, რომ დადგა საყოფიერო „მეტისობის“ დრო...

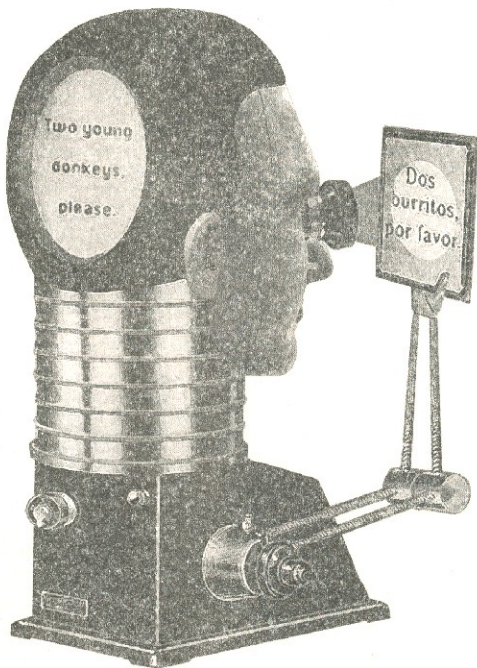
“მკითხველი უნდა მოკდეს” პრინციპი ამ ნოვე- ლაში შეცვლილია, აქ უნდა მოკდეს მწერალი, თვით- მკვლელობა შეაზანაურებს მთელ დამსაქმებელთა და სტაჟიორთა სისტემას, მკითხველი კი მხოლოდ მონ- მე და შემოქმედია, მასზე და მის ფანტაზიაზე დამო- კიდებული, მწერლის მკვლელობის რომელ ვერსიაში შემოქმედებს, ის უბედური შემთხვევა გადახდება ამ ახალგაზრდა მეამბოხე მწერალს, მამ ასე...

მემთხვევა...

ვლადიმირ ნაბოკოვი

თარგმანის ხელოვნება

ინგლისურიდან თარგმნა ირმა ტაველიძემ

სამგვარი ბოროტება შეინიშნება ვერბალური ტრანსმიგრაციის უცნაურ სამყაროში. პირველი და შედარებით მცირე ბოროტება ის აშკარა შეცდომე-ბია, რომლებიც ან ენის უცოდინრობითაა გამოწვე-ული, ან არასწორად დამახსოვრებული სიტყვებით. უბრალო ადამიანური სისუსტეა, შესაბამისად, მი-სატყვევებელიც. ჯოჯოხეთთან უფრო ახლოსაა მთარ-გმნელი, რომელიც განზრახ ტოვებს სიტყვებსა თუ პასაჟებს - თავს არ იწუხებს მნიშვნელობის კარგად გააზრებით; ან ეშინია, წარმოახვით მკითხველებს ეს სიტყვები თუ პასაჟები ძალიან ბუნდოვნად ან მეტისმეტად უხამსად არ მოეჩვენათ. დაუფიქრებ-

ლად ეთანხმება ლექსიკონში ნაპოვნ ზედაპირულ განმარტებებს, ან ერუდიციაზე წინ სიბისტეს აყე-ნებს: ურჩევნია, ავტორზე ნაკლები იცოდეს, მიუ-ხედავად იმისა, რომ, წესით, მას ძალიან კარგად უნდა იცნობდეს. მესამე, ყველაზე საშიშნელი სიმ-დაბლე ისაა, როცა შედეგს ამაღაშინებენ, აპრი-ალებენ, საძაგლად ალაზნებენ და იმ ფორმას აძ-ლევენ, რომელიც საზოგადოების რწმენა-წარმო-დგენებს ყველაზე მეტად შეესაბამება. ეს დანაშაუ-ლია და იმგვარადვე უნდა დაისაჯოს სამარცხვინო ბოძზე გაკვრით, როგორც პლაგიატორებს სჯიდ-ნენ მე-17 საუკუნეში.

პირველ კატეგორიაში მოხვედრილი ლაფსუსები, თავის მხრივ, ორ ჯგუფად იყოფა. უცხო ენის არასაკმარისი ცოდნის გამო შესაძლოა ჩვეულებრივი გამორეკიანი მნიშვნელოვანი განცხადებად იქცეს - სიტყვებად, რომლებსაც ავტორი არაფრით არ იტყვოდა, „*Bien-être général*“ თამამ მტკიცებად იქცევა: კარგია გენერლობა. „ჰამლეტის“ ფრანგმა მთარგმნელმა ერთობ დახვეწილად განცხადებად იქონა ამ გენერალს ხიზილალაც კი გაუწოდა*. ჩეხოვის გერმანულ თარგმანში მასწავლებელი საკლასო ოთახში შედის და მაშინვე „გაზეთში თავჩარტულს“ ხვდება - ერთმა თავდაჯერებულმა კრიტიკოსმა აქედან დაასკვნა, ერთობ საეღაპრო მდგომარეობა იყო განათლების მხრივ რევოლუციამდელი რუსეთში. ჩეხოვი კი უბრალოდ საკლასო ჟურნალს გულისხმობდა, რომელიც მასწავლებლის მოსწავლეების გვარების ამოსაკითხად ან გაკვეთილის თემატაზე თუ ნიშნების შესამოწმებლად უნდა გადაეშალა. მეორე მხრივ, ინგლისური რომანის უმანკო უზნაყო სიტყვები „*first night*“ და „*public house*“ რუსულ თარგმანში „ქორწილის ღამე“ და „ბორცვლი“ იქცა. ეს მარტივი მაგალითებიც საკმარისია. სასაცილოად და ჟურს ცუდად ხვდება, მაგრამ ბოროტი ზრახვები ნამდვილად არავის ჰქონია. ხშირად ასეთი მცდარი წინადადებებიდანაც გამოვლენილი სწორ აზრს, თუ კონტექსტს გავითვალისწინებთ.

პირველი კატეგორიის მეორე ჯგუფში უფრო რთული შეცდომებია, რომლებსაც ლინგვისტური დალტონიზმის შეტევა იწვევს, მოულოდნელად რომ აღმოვაჩინოთ ხოლმე მთარგმნელს. ზოგჯერ რაღაც ყურით მოთრეული იზიდავს, მაშინ როცა აშკარა პასუხი წინ უდევს (რისი ჭამა ურჩევნია ესკიმოსს - კარაქი თუ ესკიმოს? ესკიმოს!); ან გაუცნობიერებლად აგებს საკუთარ ინტერპრეტაციას მცდარ მნიშვნელობაზე, რომელიც ტექსტის ნაკითხვისას ჩარჩა გონებაში და წარმოუდგენლად - ზოგჯერ კი მართლაც ბრწყინვალედ - ამახინჯავს უბრალო სიტყვასა თუ ჩვეულებრივ ჩვეულებრივ მეტაფორას. ერთ ძალიან ნესიერ პოეტს ვიცნობდი, რომელიც რთული და საწვავლებელი ტექსტის თარგმნას შეეცადა და ფრაზა „*is sickled o'er with the pale cast of thought*“ ისე თარგმნა, რომ მცხრალი მთვარის შუკი მოჰფინა ყველაფერს. ეგონა, სიტყვა „*sickled*“ ახალი მთვარის ნამოსიხებურ ფორმაზე მიანიშნებდა. ერთი გერმანელი პროფესორი კი ვერ ჩანვდა რუსული იუმორის გრძნობას, „მშუკდისა“ და „ხახის“ რუსული შესატყვისების მსგავსებით რომ გამოიხატება და პუშკინის ზღაპრის თარგმნისას „შველიდვით მოღუწული ნაპირი“ „ხახის ზღადა“ თარგმნა.

მეორე, ბევრად უფრო სერიოზული ბოროტება - რთული, ჩახლართული პასაჟების გამოტოვება შესაძლებელია მისატყვებელიც კი იყოს მაშინ, როცა მთარგმნელი ჩიხშია მოქცეული და გამოსავალს ვერ ხედავს. მაგრამ რა ამაზრზენია ის თვითკმაროფილი, გონებაშეზღუდული არსება, ვინც აზრს

ბოლომდე სწვდება და შიშობს, ვიღაც ბოიყვი ან სიტყვებზე არ ნაბორძიკდეს, ან მეტრულად ერთ ამბავი არ ატეგოს! იმის ნაცნობად, რომ მთარგმნის მკლავებში ნეტარებით გაინაბოს, ღვსა და დარდობს, კუთხეში მოთამაშე პატარა მკითხველი საბოლოო და ბინძური რამეებით არ გავართოს. ვიქტორიანული მოკრძალების ყველაზე მომხრეული მაგალითი, რომელიც კი მიზნავს, „ანა კარენინას“ ერთ-ერთ პირველ ინგლისურ თარგმნაშია. ვრონსკი ეკითხება ანას, რა დაგეგმართაო. ანა კი პასუხობს: „*I am beremenna*“. უცხოელი მკითხველი გაკვირვებულია, ეს რა უცნაური და საშინელი აღმოსავლური სენი შეჰყარიაო. მიზეზი? - მთარგმნელმა იფიქრა, ფრაზა „ორსულად ვარ“ ზოგიერთ უმანკო სულს მეტისმეტად დაზაფრავს და მოდი, რუსულ სიტყვას დავტოვებო.

თუმცა ასეთი გადახვედრება და ინტონაციის შეცვლა დიდი ცოდვა არ არის შესამე კატეგორიის ცოდვებთან შედარებით. აქ უკვე დამტკიცდა მთარგმნელი გაფხორებით დადის და ყველას აჩვენებს მაგებს, რომლებზეც ძვირფასი ქვებით მოოჭვილი ბორკილები ადევს. შაჰარზადის საძინებელს საკუთარი გემოვნებით აწყობს და პრიოტესიული ელვანტურობით ცდილობს, თავის მსხვერპლს გარეგნობა შეუღამაზოს. ამიტომაც რუსულ თარგმანში შექსპირის ოფელია უბრალო მინდორის ყვავილებით კი არ შემოედის, არამედ მდიდრული, თვალწარმატაცი ყვავილებით.

There with fantastic garlands did she come
Of crowsflowers, nettles, daisies and long purples.

რუსული თარგმანი ისევ ინგლისურად რომ ვთარგმნით, ასეთ სახეს მიიღებს:

There with most lovely garlands did she come
Of violets, carnations, roses, lillies.

ყვავილების ბრწყინვალეობა თავის სათქმელ ამბობს და ამსათანავს, მალავს დედოფლის უკეთ ხობასაც, როცა იმეფარ არისტოკრატულობას მიანერს, რაც მას, სამწუხაროდ, არ ჰქონია. „მწყვეტების ბოლნისიყვავილის“ ხსენებაც აღარ გამოდის, რაც ზუსტად ამავე მიზანს ემსახურება. სხვა საკითხია, ვინ შეკრავდა ასეთ თაიგულს, „შეღიეს“ თუ „ვიფრინა“ კოსმეტოლოგი ფირმების გარდა.

თუმცა პირქუშ რუს მკითხველს ასეთი შეკითხვები არ დაუსვამს - ჯერ ერთი, იმიტომ რომ ორიგინალი არ იცნობდა, მეორეც - ფეხებზე ეკიდა ბოტანიკა, და მესამეც - შექსპირთან მხოლოდ ის აინტერესებდა, როგორ დაინახეს გერმანელმა კომენტატორებმა და ადგილობრივმა რადაიკლებმა „მარადიული პრობლემები“. უფრო მეტი, არაფერი დაინტერესებულა გონიერლას ფინიის ბედი, როცა შემდეგი სტრიქონი:

Tray, Blanche and Sweetheart, see, they bark at me
უფოწყლოდ დამახინჯდა და ასეთი სახით მოგ-

ვეწმინა:

„მწერების ხროვა ყველს ჩემს ფეხებთან“.

მთელ კოლორიტს, ფაქიზად მოსახლებულ, განუშორებელ დეტალებს მოუღეს ბოლო ამ მწერებმა.

მაგრამ ტკბილია შურისძიება - გაუცნობიერებელი შურისძიებაც კი. რუსულ ენაზე დანერგო

* - იგულისხმება იდიომატური გამოთქმის „*caviar to the general*“ სიტყვასიტყვით თარგმანი.

მოახრობებს შორის გოგოლის "შინელი" ნაწილსაც უდრდესია. მისი მთავარი მახასიათებელი - ერთგვარი ირაციონალურობა, რომელიც უზრალო თავისუფლებას აძლევს ტრადიციულ განსაზღვრულებას ანიჭებს - ორგანულად უკავშირდება გამორჩეულ სტილს, რომლითაც ეს მოთხრობაა დაწერილი: უცნაურად მკონრდება ერთი და იგივე უაზრო ზმინება - და გამორჩეული სიტყვები ერთდროულად იდუმალ ნეგელად იქცევა; უზრალო აღწერების კითხვისას უცნაურად აღმოაჩენ, რომ ეპოსის საფრთხე სულ ახლოსაა და გოგოლმა ამა თუ იმ უწყინარ წინადადებაში ისეთი სიტყვა შეაპარა, მთელ პასაჟს კომპარული ცეცხლით რომ ააბრალებს. თითქოს ხელის ცეცხლით მივიწვთ წინ, ბრმად, მოუწყვლად - ავტორმა საკვებით ცნობიერად გადმოიტანა უცნაური, მოუზომავი ექსტრემი ჩვენი სიზმრებიდან.

ამის ნასახივც აღარ არის დარჩენილი სიტყვანა, სითავეხდით, სიმშრალით გამორჩეულ იმგონილურ თარგმანში. ისილეთ კლოდ ფილმის თარგმანში (და მეტად ნულარ იხილათ). ქვემოთ მოყვანილი მონაკვეთის კითხვისას სულ მგონია, რომ მკვლელობის მონქე ვარ, უწევოდ შევეყურებ და არ შემიძლია, რამე ვიღონ.

გოგოლი: "...მისი [წერილი მოხელის] ბინა მესამე თუ მეოთხე სართულზე... ერთი-ორი მოღვრი სამწვენიისით, მაგალითად; ღამის სანათით - თაგვანინი რის ფასად შეძენილი სამწვენიისებით..."

ფილი: "...სადღაც შეძენილი პრეტენზიული ავეჯით გაწყობილი..."

დიდი თუ მცირე უცხოური შედეგების დამახინგებამ შესაძლოა უტოდეფილ მესამე მხარეც ჩაიბრინოს ფარში. სულ ახლახან ცნობილმა რუსმა კომპოზიტორმა მოხოვა, იქნებ ინგლისურად თარგმნილ ლექსს, რომლისთვისაც რომოცი წლის წინ მუსიკა დაწერო. ისიც აღნიშნა, ინგლისური თარგმანი რაც შეიძლება ახლოს უნდა იყოს რუსულ ტექსტთან და მის ჟღერადობას უნდა იმეორებდეს. ეს, საუბრისთვის, ბალმონტის ნათარგმნი ედგარ პოს "ზარები" აღმოჩნდა. იოლად მიხედვით, რას ნარმოადგენს ბალმონტის თარგმანით, თუ გეყოფნითა, რომ მის შემოქმედებაში ერთ მელოდურ სტრიქონსაც კი ვერ იპოვით - თითქმის პათოლოგიურია ეს უუნარობა. საკმარისი რაოდენობის ბანალური რითმებით და ხელში მოხვედრილი პირველივე მეთაფორებით, მთარგმნელმა დიდი ტკივილებით ნაშობი პოს ქმნილება იმად აქცია, რასაც ნებისმიერი რუსი მელექსე ნაშეში შეთხზავდა. ინგლისურად თარგმნისას მხოლოდ იმაზე ვდარდობდი, როგორ მაშვავ სიტყვები, რომლებსაც რუსული სიტყვების ჟღერადობა ექნებოდა. ერთ დღეს თუ ეიღაც გადააწყვეტა რუსული თარგმანის ჩემფელ ინგლისურ თარგმანს და ბრიყულად გადააწყვეტს, რომ რუსულად თარგმნოს, ამ დღესას მისი ადარაფერი შერჩება - ბალმონტიზდება და ბალმონტიზდება... ბოლოს კი ალბათ "ზარები" სულაც "სიმუმედ" იქცევა.

კიდევ უფრო გროსტესკული რამ დაეშრათა ბოდლერის განსაცვიფრებელ, სიზმარული სახეებით სავსე ლექსს "Invitation au Voyage" ("Mon amie, ma soeur, connais-tu la douceur"). რუსული თარგმანი მე-

რეკოვსკის კალამს ეკუთვნის, რომელმაც ნაწილში მოიტყდა ნაულები პოეტური ნიჭი ჰყონდა.

ასე იწყება:

"ძვირფასო პატარალო, აქაურობას გავეცალიო..."

უცნაურად საიდნლაც განწდა ხალისიანი მელოდია, რომელიც მთელი რუსეთის მფარველებმა და ქუჩის მუსიკოსებმა აიჭრეს. ნარმოადგენია, რა სახეს მიიღებს რუსული სახალხო სიმღერის ფრანგული ვერსია:

"Viens, mon p'tit, A Nijni..."

და ახე მშემდეგ.

პირნარდნილი ნატყუარები, გულწილი ბრიყვები და ლუბარ პოეტები უკვე ვახსენეთ. მათ გარდა, არსებობს მთარგმნელების სამი ტიპი. სხვათა შორის, მას არაფერი აქვს საერთო ზემოთ ნახსენებ სპეკვარ პოეტებთან, უფრო სწორად, სამივე ტიპის მთარგმნელებმა შეიძლება დაუშვან ერთნაირი შეცდომები. ეს ტიპებია: სწავლული, რომელსაც ძალიან უნდა, რომ მთელმა მსოფლიომ იმგვარად დააფასოს რომელიღაც უცნობი გენიოსის შემოქმედება, როგორც თავად დაფასებს; ეთიკური ზრახვებით მოქმედი შავი მუშა; და ბოლოს, პროფესიონალი მწერალი, რომელიც უცხოელი მწერლის თარგმნით იქცევის თავს. იმედოვნებს, სწავლულისთვის მთავარი სიზუსტე იქნება, საქმეს პედანტურად მოუდგება; გვერდებს ქვემოთ დაუერთავს სტილიოებს, ერთიანად კი არ დახვავებს ნიგნის ბოლოში; გრძელზე გრძელ, დეტალებით გაჯერებულ შენიშვნებსაც არ მიაწერს. აი, ის გამრჯე ქალბატონი კი, ვილაციას თხზულებების ბოლო ტომის სათარგმნად მიცემული დრო რომ ეწურება, ვიშობ, არც სიზუსტეს მიაქცევს დიდ ყურადღებას და არც განსაკუთრებულ პედანტურობას გამოიჩენს. სულაც არ მინდა იმის თქმა, თითქოს სწავლული უფრო ნაკლებ უხეშ შეცდომებს უშვებდეს, კიდურ შავი მუშა. როგორც ნესი, არც ერთის არ აღვნიშნება შემოქმედებითი ნიჭის მსგავსი რამ - ნარმოადგენლად შორს არიან ამისგან. ვერც სწავლა და ვერც გულმოდგინე მუშაობა ვერ აანახლავრებს სტილისა და ნარმოახვის უქონლობას.

მივადგეთ ტემმარიტ პოეტს, რომელსაც ეს ღირსებები უდავოდ აქვს და თავისუფალ დროს ვერლენისა თუ ლერმონტოვის თარგმნით იქცევის თავს. მან ან ორიგინალის ენა არ იცის და აუღელვებლად იყენებს ე. წ. სიტყვათსიტყვით თარგმანს, პნაკრდეს, რომელიც მოუშადა მასზე ნაკლებად ნიჭიერმა და ცოტა უფრო განსწავლულმა ვინმემ, ან ენა იცის, მაგრამ სწავლულის სიზუსტე და პროფესიონალი მთარგმნელის გამოცდილება აკლია. ამ შემთხვევაში მთავარი დაბრკოლება ისაა, რომ რაც უფრო დიდია პოეტის ნიჭი, მით უფრო ეცდება, უცხოური შედეგები თავისი სტილის მჩქეფარე ტალღებზემე მოაქციოს და საბოლოოდ ჩაძიროს. ავტორს კი არ ემსგავნება, პირიქით, მას იმსგავნებს.

ახლა შევეცდით განვსაზღვროთ, თუ რა მოთხოვნებს უნდა აკმაყოფილებდეს მთარგმნე-

ლი იმისთვის, რომ იდეალურად თარგმნოს უცხოური შედეგები. პირველ რიგში, ისეთივე ნიჭიერი უნდა იყოს, როგორც მის მიერ არჩეული ავტორია, სულ ცოტა, იმავედროვე საბის ნიჭი მაინც უნდა ჰქონდეს. ამ მხრივ - მხოლოდ ამ მხრივ - იდეალური წყვილები იქნებოდნენ ბოლღერი და პო, ან ჟუკოვსკი და შილერი. მეორე მოთხოვნა: საფუძვლიანად უნდა იცნობდეს ორივე ერს და სრულყოფილად უნდა იცოდეს ორივე ენა, ამასთანავე, ავტორის სტილისა და მეთოდების შესახებ ყველა დეტალს ყურადღებით უნდა გაეცნოს; კარგად უნდა ერკვეოდეს სიტყვების სოციალურ ნარმოშავლობაში, მოდურობის პერიოდებში, ისტორიასა და სხვადასხვა ეპოქაში ნარმოქმნილ ასოციაციებში. ამ ყველაფერს შესაბამე მოახვედრას - თან მიეცემა: ნიჭსა და ცოდნასთან ერთად, მთარგმნელს მიზაძვის უნარიც უნდა ჰქონდეს - უნდა შეეძლოს ავტორად გარდაისახოს, მისი სახასიათო მანერები და მეტყველება ვადაილოს, ქცევა და აზროვნება გაითავისოს; ამ დროს უკიდურესად დამაჯერებელი უნდა იყოს.

ცოტა ხნის წინ რამდენიმე რუსი პოეტის თარგმნა ცეცად - ისეთი პოეტების, რომლებიც ან საშინლად დაამაზინეს ნინა მცდელობებისას, ან არასოდეს უთარგმნიათ. რა თქმა უნდა, ინგლისურზე უფროსად რუსული ვიცი, დაახლოებით იმ განსხვავებით, რაც სხვა სახლებთან საერთო კედლების მქონე სახლსა და სამეგვიდრო მამულში ნაშობარყოლ სასახლეს შორისა - მოკრძალებულ კომფორტსა და ყოველდღიურ ფუფუნებას შორის. ამის გამო, რომ შედეგით კმაყოფილი არ ვარ, თუმცა ამ საქმიანობის რამდენიმე წესი აღმოვაჩინე, რომლებიც შესაძლოა სხვა მწერლებს გამოადგეს.

პუშკინის ერთ-ერთი ყველაზე საოცარი ლექსი ამ სტრიქონით იწყება:

Yah pom-new chewed-no-yay mg-no-vain-yay

მარცხლების წაწერისას შეეცადე, რაც შეიძლება ზუსტად შემერჩია ინგლისური ბგერები. ასეთი მიზანძვა საძაგლად კი გამოიყურება, მაგრამ ახლა არა უშავს. "chew" და "vain" ფონეტიკურად უკავშირდება სხვა რუსულ სიტყვებს, რაღაც მშვენიერისა და მნიშვნელოვანის აღმნიშვნელს, სტრიქონის მელოდია კი, შუაში ამ სახე, მწიფე "chewed-no-yay"-თი, ურთიერთგამანონასწორებელი M-ები და N-ები თავსა და ბოლოში - რუსის ყურისთვის მეტად ამაღლევებელი და სასიამოვნოა. ნებისმიერი მსახიობი მიხვდება ამ პარადოქსული კომბინაციის არსს.

ახლა, თუ ლექსიკონს გადაშლით და ამ ოთხ სიტყვას მოძებნით, სულელურ, არაფრისმოქმედ და თან კარგად ნაცნობ წინადადებას მიიღებთ: "მე მასხოსეს საოცარი წამი". რა უნდა ქნა, როცა ჩიტს ესროლე და მოარტყი, მაგრამ სამოთხის ჩიტის ნაცვლად ხელთ გალიიდან გაფრენილი თუ-თაყუში შეგარა, რაღაც სულელურ ფრაზას რომ გაჰყავის და მინაზე ფარობალებს? რაც უნდა და-ძაბო წარმოასხვა, ვერაფრით დაარწმუნებ ინგლისელ მკითხველს, რომ "მე მასხოსეს საოცარი წამი" - სრულყოფილი ლექსის სრულყოფილი დასაწყისი

სია. ჩემი პირველი აღმოჩენა ისაა, რა რუსულია "სიტყვასიტყვითი თარგმანი" მეტ-ნაკლებად ასურადულია. "Yah pom-new"-ს წარსულის წყლებზე ბევრად უფრო ღრმად და ბევრად უფრო უმფთველად შეჰყავხარ, ვიდრე ინგლისურ "I remember"-ს, გამორღედილი მყვინთავით რომ იქნეს ხელბს, მიშველეთი. "chewed-no-yay"-ში მომხილავი რუსი "ურჩხულის" სახელი ისმის, ახვეწ ჩურჩულით ნათქვამი "მომისმინე", "მზის სხივი", სხვა მშვენიერი რუსული სიტყვები... ფონეტიკურად და აზრობრივად ის სიტყვები გარკვეულ სერიას ეკუთვნის, ეს რუსული სერია კი არ ემთხვევა იმ ინგლისურ სერიას, სადაც შესულია "მე მასხოსე". მეორე მხრივ, "remember", რომელიც, შესაბამისად, "pom-new"-ს სერიას ეერ უთავსდება, ნამდვილ პოეტის ხელში, თავისივე ინგლისურ სერიაში აღმოჩნდება. პუშკინის ლექსის სტრიქონში "What are those blue remembered hills?" მოთავარი სიტყვა "remembered", რომელიც რუსულ თარგმანში ბეება "vspom-neeve-she-yesyah" - საშინელი, მიგრებილ-მოგრებილი, სორკლიანი სიტყვა. აბა, რა ფაზრად კავშირი უნდა მოიხეტლოთ "ცისფერიაან"? ინგლისურში კი ეს ისე იოლად გამოვიგია... საქმე ისაა, რომ სიცისფრის რუსული განცდა და სხოვნის აღმნიშვნელი რუსული სიტყვა განსხვავებულ სერიებშია.

სიტყვების ასეთი ურთიერთკავშირი და სხვადასხვა ენის ვერბალური სერიების შეუსაბამობა კიდევ ერთ წესს აღმოგვაჩენინებთ, ეგრძელ: სტრიქონში სამი მოთავარი სიტყვა ერთმანეთს უმაგრებს. ზურგსა და თან რაღაც ისეთს უმატებს, რაც მანამდე არ ჰქონია - არც ცალკე და არც სხვა კომბინაციებში. ფარული ღირებულებების ასეთი გაცვლა შესაძლებელი ხდება არა მიოლად სიტყვებს შორის ურბარი კონტაქტით, არამედ ზუსტი პოზიციით, როგორც სტრიქონის რიტმთან, ასევე ერთმანეთთან მიმართებაში. მთარგმნელმა ეს აუცილებლად უნდა გაითვალისწინოს.

ბოლოს და ბოლოს, არსებობს რითმების პრობლემა. "mg-no-vain-yay"-ს ორი ათასამდე რითმული შესატყვისი მაინც მოეძებნება, გონიერ და ძაბვის კარგეში რომ მოგაგება ენაზე. აი, "moment"-ს კი ერთიც კი ვერ მოგუფიქრე. არც ისაა შემთხვევითი, რომ "mg-no-vain-yay" სტრიქონის ბოლოშია - პუშკინს მეტ-ნაკლებად გაცნობიერებული ენებობდა, რომ რითმული შესატყვისის იქნება დიდხანს არ მოუწყვდა. თუმცა ინგლისურ თარგმანში სტრიქონის ბოლოს "moment"-ის მოთავსება ამ პირობას ვერ მოგვცემს - მხოლოდ პირვეი, უგუნდო მთარგმნელი თუ მოიქცევა ასე.

და აი, პუშკინის ლექსის მეტად თავისებური, პარამონილი პირველი სტრიქონის პირისპირ აღმოვჩენი. სხვადასხვა მხრივად შევხედე, გულმოვიგინე და ვაკვირდი, ზემოთ ნახსენებ გზებს მივმართე და საქმეს შეუდგე. გამანავლა და ღამის დიდი ნაწილიც შეიწირა. ბოლოს და ბოლოს, კიარა გინდა, მაგრამ ჩემი თარგმანის აქ მოტანა მკითხველს არასწორ წარმოდგენას შეუქმნია - დაარწმუნებდა, თითქმის სრულყოფილება მარტივად მიიღწევა რამდენიმე სრულყოფილი ნესის დაცვით.

გელა ჩქვანავა

იატაკზე დაყრილი ფორთოხლებისა და ქურაზე შემოდგომული ჩაიდნის ამბავი

ქალი - ოცდაათ წლამდე ქერა ქალბატონი.
საყვარელი - იმავე ასაკის, ქალის საყვარელი,
დოცენტი, ლექტორი.

ქმარი - ქალის კანონიერი მეუღლე, ორმოცდა-
ათს გადაცილებული, ყოფილი პოლიციელი,
თადარიგის პოლკოვნიკი.

მეზობალი - მეზობელი და იმ ბინის მეპატრონე,
რომელსაც საყვარელი ქირაობს. ტანდაბალი,
ზომიერად ჯერხორციანი, მოვლილი ქალბატონი.

მისაღები ოთახი. მის შუაგულში დგას მრგვალი
მაგიდა სკამებით.

მარცხნივ კიდევ ერთი მომცრო მაგიდაა, რო-
მელზეც წიგნები და ქალაღებია დახვავებული.
ამავე მხარეს, ავანსცენასთან ორი კარია - პირვე-
ლი, მაყურებლისკენ ახლოს, ბინის შემოსასვლელ-
ში გადის, მეორე კი - სამზარეულოში.

მარჯვნივ დგას დიდი ძველებური კარადა კარ-
ზე სარკით. იქვე ასევე ძველებური დიდი დივანია.
დივანსა და ავანსცენას შორის სააბაზანოს კარია.
უკანა კედელზე მარჯვენა მხარეს ფანჯარაა. მარ-
ცხნივ კი კიბეა დიდი, პრეტელეკრანიანი ტელევი-
ზორი. მის ქვეშ მაღალსაზურგიანი გორგოლატბიანი
ნიტაყის საკარძელია.

მთელი წარმოდგენის მანძილზე ტელევიზორის
ეკრანზე ჩანს სცენა მსახიობებთან ერთად - ტელე-
ვიზორის სიგნალი გადაეცემა კამერიიდან, რომელიც
დაყენებულია უკანა კედელზე, შუაში, სადღაც ჭე-
რის სიახლოვეს, და მაყურებელს შეუძლია თვლი
მიადევნოს პიეტის გმირებს მაშინაც, როცა ისინი
დარბაზისკენ ზურგიით დგანან. ტელევიზორში ზოგ-
ჯერ ჩანს კადრები პირობითი ოთახებიდან - სამზა-
რეულოდან, სააბაზანოდან და შემოსასვლელიდან.

შემოდის ქალი საცხე პარკებით, რომელთაც მა-
გიდაზე აწყობს, ხელჩანთას დიეზზე მიაგდებს. მი-
დის ფანჯარასთან, აღებს. პარკები სამზარეულოში
გააქვს. ბრუნდება, ჩერდება საწერ მაგიდასთან,
თითქოს მისი მოწესრიგება გადაუწყვეტია, მაგ-
რამ, ამასთანავე, ეზინა, რომ ამის გამო პატრონი
გაუფაჯრდება. მაგიდიდან იღებს საფერფლებს, მი-
დის დივანთან, ხელჩანთიდან იღებს სიგარეტებს კო-
ლოფს. დგება ფანჯარასთან, ეწევა, გარტე იყვრე-
ბა. შემოდის საყვარელი ილიამი ამოირილი პორ-
ტფელით, დაბნეული შესცქერის ქალს.

საყვარელი შემოსასვლელი კარი შემოდებული
დამხვდა და ეიფიქრე, რომ ბინაში ჭურდი შემოიპა-
რა!

ქალი ხელები მქონდა დაკავებული და, ეტყო-
ბა, ვერ მიგკეტე როგორც საჭირო იყო. ეგრე მორი-
დან რომ შემოამყურებ, არ გინდა მოხვიდე და გულ-
ში ჩამიკრა?!

საყვარელი მიდის ქალთან და ეხვევა. ქალი პორ-
ტფელს გამოკლავს და პორიდან დივანისკენ მოის-
ვრის. ერთმანეთს ენებინად კოცნიან.

ქალი რომ იცოდევ, გუშინდელს მერე როგორ

მომენატრე, ჩემო სიმბათიური, მერმანდისა...
ლინო მამაკაცი. გმადლობ, რომ დროზე აღრე და
ითხოვე ეს შენი მოფარკავეები და ჩემკენ გამოე-
შურე!

საყვარელი ამ ახალი ვარცხნილობით თავიდან
ვერც კი გიცნა.

ქალი მინდოდა შენთვის სიურპრიზი გამეკეთე.
ბინა. არ მოგწონს?!

საყვარელი პირიქით, ძალიანაც მომწონს - კლე-
ოპატრას გავხარ.

ქალი მე ხომ ქერად ვარ შედებელი, კლეოპატ-
რა კიდევ შევთმინა იყო.

საყვარელი აქამდე მეც ასე მეგონა, მაგრამ ახ-
ლა, როცა შენ გიყურებ, ამ საყოველთაოდ მიღ-
ებულ დოგმაში სერიოზული ეჭვი შემამქეს!

ქალი მესიამოვდა, კლეოპატრა რომ დამიძაბე,
ეს აღმიზნეს კიდევ!

საყვარელი კ ლ ე ო პ ა ტ რ ა!

ქალი იცო, სიზმარი ვნახე, თითქოს ამ საფარ-
ძელში...

საყვარელი (აწყვეტილებს) საფარძელში, რა
თქმა უნდა, შიშველი ქალი იჯდა. ნუ, ვიქცათ და,
ჩემი კათედრის გამგის ქალიშვილი, რომელიც თა-
ვის დროზე პირველი ჩაენერა ჩემ მიერ დაარსებულ
მოფარკავეთა საუნივერსიტეტო კლუბში და მან
უტყუარი ღინილით გითხრა, რომ ჩემი გული მთლი-
ანად მას ეკუთვნის!.. რაშიაქვს ხომ არ მოგიქნია?

ქალი ვადახვებ შენს იუმორს, მაგრამ, საფარ-
ძელში ძალიან იჯდა!

საყვარელი ძალია?!

ქალი პო, ძალი. ჩვეულებრივი ძალი!

საყვარელი მაგრა და რა შეაშია აქ ძალია?!

ქალი აბა, რა გითხრა... ხომ იცო, რომ ძალიან
მინდა ძაღლის ყოლა. მაგრამ, დასიზმრებული, იმა-
ზე ორჯერ უფრო დიდი იყო, ვიდრე მე ვისურვებ-
დი.

საყვარელი უცნაური სიზმარია!

ქალი კიდევ მაკოცე, მეც დამაფიქრე ეგ უცნა-
რი სიზმარი და შენც დაივინე, რომ შენი კათედრის
გამგის მოსულელ ქალიშვილზე ვიყვანიე, კარ-
გი?

საყვარელი როგორც შენ მიბრძანებ, ჩემო კლე-
ოპატრა! (კოცნის) დამშვიდდი?

ქალი მე ყოველთვის მშვიდადა ვარ, როცა გვერ-
დით მყავხარ!.. შენ ახლა მხეცივით გეშვიება.

საყვარელი კიდევ უფრო უარესად, ჩემო კლე-
ოპატრა!

ქალი გვიყვები, როცა მშვიდი ხარ. ახლა მე შენ
კარგად გასადილე!

საყვარელი ქალს ხელზე კოცნის, ის კი პასუხად
საყვარლის ხელისგულს ლოყაზე მიიდებს და ნეტ-
არი ღინილით იღიმება. შემოდის ქმარი. კოჭლობს,
ხელჯოხს ეყრდნობა. მას საყვარელი ვერ ამჩნე-
ვენ.

ქალი (საყვარელს) მინდა, რომ მხოლოდ შენ
გეკუთვნოდ, შენ და სხვას არავის... მინდა ვიღვი-
ძებდე შეუღლები, შენი სუნით ეძებოდე და იავე
ვიძინებდე... წავიდეთ, რა, აქედან სადმე შორს, ძა-

ლიან შორს, სადაც ბედნიერები ვიქნებით!
საყვარელი: შენ დღეს სხვანაირი ხარ!
ქმარი: ხელი ხომ არ შეგიშალეთ?
საყვარელი: ღმერთო ჩემო!
ქალი: ფუი, ეშმაკა!

სანამ გაოგნებული საყვარლები გონს მოდიან, ქმარი ბინას ათვალდევრებს.

ქმარი: ვარცხნილობაშეცვლილი ჩემი ცოლიც აქ არის, მისი ახალგაზრდა, პერსპექტიული დოცენტი - სტუდენტი გოგონების ბერძნულპროფილიანი რისხვას, მეთავსებით პროფესიონალი მოჭადრაკეც ამასთან ერთად - სახეზე გახლავთ, დიდი პლაზმური ტელევიზორიც თავის ტყავის საგარძლიანად კომპლექტში, პირდაპირ რომ სვდება თვალს. მეღა ვაკლდი საერთო სურათს და აბა, გეახელით კიდეც!.. სულრა რატომ არა არის გამწვლინი?!.. (ქალს) შენ ხომ აქ ამოსვლამდე პროდუქტებით დაიტვირთე?

ქალი: შენ რა, მითვალთვალდები?
ქმარი: აბა, რა, დავაგონყდა რომ პოლიციელი ვარ?!

საყვარელი: მოდით, დავილაპარაკოთ!
ქმარი: კი ბატონო!
საყვარელი: ჩვენ ერთმანეთი გეიყვარს!
ქმარი: ყოჩაღ. ყოველი მამაკაცური საუბარი საყვარელსა და რქებდადგმულ ქმარს შორის სწორედ ასე იწყება. თუ არ იცით, გეტყვი, რომ საყვარლები ამის შემდეგ, როგორც სხეი, ამბობენ, ძალიან ვწუხვარ, რომ ყველაფერი ასე გამოვიდაო. აბა, ჰე, ბრძანეთ, გელოდებით!

საყვარელს ვფიბიდან სიგარეტის კოლოფი ამოაქვს.

ქმარი: (მკაცრად) აქ არ მოსწოთ!
საყვარელი: რა ბრძანეთ?!

ქმარი: ვერ გიტან მავარი თამბაქოს კვამლს. თუ მაინცდამაინც, შეგიძლიათ ჩემი ცოლის მენტოლიანი სიგარეტი გააბოლოთ. მაგას თითქმის შეჩვეული ვიყავი!

საყვარელი: მინდა შეგასხენით, რომ ჩემს ბინაში იმყოფებით!

ქმარი: ნაქირავებ ბინაში!
საყვარელი: ამას მნიშვნელობა არა აქვს - მოცემულ მომენტში აქაურობის ბატონ-ბატონი მე გახლავართ და ჩემთვის ბრძანებების მოცემა უადგილოდ მეჩვენება!

ქმარი: კი ბატონო, იყავით აქაურობის ბატონ-ბატონი, მაგრამ ცოლი ხომ ჩემია?

საყვარელი: ენამოსწრებული ყოფილხართ!

ქალი: (საყვარელს) დამშვიდდი, გთხოვ!

ქმარი: წყალს ვერ დამალევინებთ? მამატივთ, მაგრამ ამ ბოლო დროს, როცა ვწერეულობ, მომწყურდება ხოლმე. ნაცნობმა ექიმმა მიითხრა, აუცილებლად შეამოწმებინე სისხლში შაქრის შემცველობაო, მაგრამ ჯერ არ შემოწმებია.

საყვარელი: ონკანი სამზარეულოშია, ჭიქაც იქვეა!

ქმარი: მოდა, გამიმბისპინდლით წყლით, თუ შეიძლება, მე ხომ სტუმარი ვარ?!

საყვარელი ორჭოფობს.

ქმარი: ნუ მომკლავთ წყურვილით, მომიტანეთ წყალი!

საყვარელი ქალს შეხედავს, შემდეგ სამზარეულოს კარისკენ მიემართება, იქ მისული შეჩერდება, ხან დაუპატიჟებელ სტუმარს უყურებს, ხან ქალს, თითქმის ეერადრით დაუჯერებია, რომ ყოველივე ეს ცხადში ხდება და რომ თვითონ ამირებს საყვარლის ქმარს წყალი მიართვას. ბოლოს სამზარეულოში გადის, კარს ღიას ტოვებს. ტელევიზორიც დროებით სამზარეულოზე გადაერთვება - სანამ ქალი და ქმარი საუბრობენ, მაყურებელს შეუძლია თავალი მიადევნოს იმასაც, თუ როგორ ავსებს ჭიქას წყლით საყვარელი (ეკრანზე ყველა კადრი ზედა ხედიდან ჩანს - დაახლოებით ისე, როგორც ეს სათაუბრისგან კამერების მემთხვევია). სცენაზე კი ქალი, საყვარლის წახლის შემდეგ ფანჯარასთან მიდის, იღებს სიგარეტს, უკიდებს, აბოლბებს.

ქმარი: შემოსასვლელში პლაფონი ზუსტად ისეთია, როგორც ჩვენ გვექონდა რემონტამდე.

ქალი: შენ ხომ არაფერი გამოგეპარება - ყველაფერი ამჩნევ!

ქმარი: ყველაფერი ვერა, მაგრამ მრავალწლიან პოლიციურ წრთობას თავისი გააქვს.

შემოდის საყვარელი სასე ჭიქით ხელში. ტელევიზორში ისევ სცენა გამოჩნდება.

ქმარი: (საყვარელს) იცით, მამიდანეში გარკვეულწილად თქვენი კოლეგა იყო, ანუ მედავოვი გახლდათ, ოღონდ სამეცნიერო ხარისხის გარეშე - სკოლაში ასწავლიდა მათემატიკას. დედაჩემის სიკვდილის შემდეგ ის შურდიდა. ზოგიერთი მათემატიკური წესი ახლაც მახსოვს. აი, მაგალითად, „ესი უდრის პი ერ კვადრატს“-! მომისმინეთ, რაღაც საეჭვოდ დიდხანს შეყვირდით სამზარეულოში და, რამე ფხვნილი ხომ არ ჩამოყარეთ წყალში, ძილის მომავრეული, არ სულაც შამანი?!. ქიმიკოსი ხართ რაც არ უნდა იყოს და შეიძლება ხელი ნაცდით, ჰა?!

გაბრაზებული საყვარელი ჭიქას მაღდაზე დებს, თვითონ კი ქალისკენ იხევს.

საყვარელი: გნებავთ დალევით, გნებავთ - არა!
ქმარი: ჯანი გავარდეს - დალევ! (მავიდასთან მიდის, სვამს წყალს და თავის ადგილს უბრუნდება).

საყვარელი: მოვიითხოვ, რომ ეს ბინა დატოვოთ!
ქმარი: გული უნდა დაგწყვიტოთ, ჯერჯერობით ვერსად წავალ. დაახლოებით თქვენი ხნისა რომ ვიყავი, ოთხი წელი ვიმუშავე თქვენს მშობლიურ ქალაქში. მაშინ თქვენ პატარა იქნებოდით. თუ კარგად გავიკითხ-გამოვიკითხებთ, დარწმუნებული ვარ, რომ საერთო ნაცნობებიც აღმოგვაჩნდება.

მედიკალი

საყვარელი: რა საერთო ნაცნობებზე ლაპარაკობთ - თქვენ რა, მანიაკი ხართ?

ქმარი: არა, პოლიციის თადარიგის პოლიკოვნიკი გახლავართ პერსონალური პესხით. ამ სამიოდენლის წინა ბანდიტის ნასროლი ტყვია მუხლში მომხვდა და დაბაკოჭლა. დაჭრისას დავეცი და სერიოზულად დავიზიანე ლოყაც, რის გამოც მომეკვრა მეტსახელი, „ჟოფერი“. ნაიარევი ლოყიდან დროთა განმავლობაში გაქრა, მაგრამ მეტსახელი შემრჩა. გაინტერესებთ, ვინ შემარქვა ასე?

ქალი: (ქმარს) იქნებ გეყოს?!

ქმარი: შემოსასვლელი კარი ღია რომ არ ყოფილიყო, ჩაფიქრებული მქონდა დამერეკა და თქვენგან ვინც პირველი გამოიხედავდა, იმისთვის შუბლი გამეხვრიტა, ან, თუ არ გააღებდით, საქვრეტული დამეხსროლა - პირდაპირ თვალში მოგხვდებოდათ!

ქალი: შენ რა, მთვრალი ხარ?!

ქმარი: არა. ისე კი ჯობდა დამეღლია!

ქალი: მოხარულიც კი ვარ, რომ ჩვენს შორის ყველაფერი ასე უცებ მოჩაჩა!

საყვარელი: (ქმარს) ნადით ჩემი ბინიდან!

ქმარი: კიდევ ერთი ჭიქა წყალი მომიტანეთ, თუ შეიძლება!

საყვარელი: არ მოგიტანთ!

ქმარი: მომიტანეთ, ძალიან გთხოვთ!

ქალი სიგარეტს იატაკზე აგდებს, მაგიდიდან ჭიქას იღებს და სწრაფი ნაბიჯებით გადის სამზარეულოში.

ქმარი: შეიძლება საკამი ავიღო?

საყვარელი არაფერს პასუხობს. ტელევიზორში ისევ ჩანს, თუ როგორ ავსებს ქალი ჭიქას წყლით. პაუზის შემდეგ შემოდის ქალი, ჭიქას მავიდაზე დგამს და უკან იხევს. ტელევიზორი კვლავ სცნაზე გადართვება.

ქმარი: (ქალს) გმადლობთ.

ქმარი მაგიდასთან მიდის, ჭიქას ნახევრამდე ცლის და უკან აბრუნებს, იღებს საკამს და თავის ამორჩეულ ადგილზე ბრუნდება. ჯდება საკამზე.

ქალი: (საყვარელს) მავას ჯიბეში პისტოლეტი ედება.

ქმარი: (ქალს) კი, აქა მაქვს. (საყვარელს) ნეტა თქვენი ხნისა ვიყო, მაშინ ნამდვილად არ დავიზარებდი ბებერი პოლიკოვნიკის ახალგაზრდა ცოლის შეცდენას, ის კი არადა, მისგან საჩუქრად ტელევიზორსაც კი მივიღებდი!

საყვარელს უნდა რაღაცა თქვას, მაგრამ ქმარი ტურბზე საჩვენებელ თითს მიუძღვს და არ უშვებს.

ქმარი: ვიცი, რომ თქვენ, ახალგაზრდა და პერსპექტიული მეცნიერი, ვინც დედაცხლას უნივერსიტეტშია მოიწვია ლექციების ნასაკითხად, შეურაცხყოფილი დარჩით ჩემი მეუღლის სიურპრიზის

გამო. თქვენ შორის ამასთან დაკავშირებული უფულ შეკამათებს ჰქონდა ადგილი, შხად იყავით ეს ტელევიზორი ფანჯრიდანაც კი გადაგვედით მაგრამ, საყვარელი, ღამის მუხლებზე დამდგარა ან იქნებ მუხლებზე დამდგარიც ამ სიტყვით არაპირი მნიშვნელობით, შეგვედრათ ეს არ გავიქვითებინათ. ისიც ვიცი, რომ ამ ტელევიზორს არც კი უყურებთ, პრინციპის გულისთვის კი არა, უბრალოდ ვერ იცოდით საამისოდ. აქეთ სამეცნიერო ნაშრომებში, იქით სამსახურში, უნივერსიტეტის მოვარიკავთა კლუბსაც ხომ უნდა მიხედოთ, ჭადრაკიც ხომ უნდა ეთამაშათ საკუთარ თავს, პარტიკი განიხილოთ!

საყვარელი ისევ რაღაცის თქმას აპირებს, მაგრამ ქმარი ისევ ტურზე თითის მიუძღვით აიძულეს გაჩუნდეს.

ქმარი: თქვენი საყვარელი ბოლო დროს სამსახურიდან ადრე მიდიოდა - უფროსი ხომ მისი დანაკლასელი და ბავშობის მეგობარია. ჰოდა, მოდიოდა აქ, ჯდებოდა ამ სავერძელში და თქვენს მოლოდინს უყურებდა ტელევიზორს. ეს მისთვის მთელი რიტუალი იყო, თქვენ კი ამის ნაკლებად გეძნოდათ. ყველა ქალს აქვს საყვარლის მოლოდინის თავისი რიტუალი და ისინი, როგორც ნესი, სწორედ იმათ სწყალობენ, ვისაც ამისი არ ეხმობ!... საღამოობით კიდევ, ანუ მაშინ, როცა თქვენი საყვარელი ჩემთან გახლდათ სახლში, ძალიან მოეცნატრებოდა და ამის გამო ანერვიულებოდა ზოლზე, ხელზე: პულსს დაიჭერდა და შეპყრობილიყო დაიწყებდა არხიდან არხზე გადაერთვას, მე სულელი კიდევ ვერ ვხვდებოდი, თუ რამი იყო საქვე... დამავიწყდა მეთქვა, სახლში დაახლოებით ასეთი ტელევიზორი და სავერძელიც კი მაქვს!

საყვარელი: საქმარისია!

ქალი: (ქმარს) კარგა ხანი ვიცხოვრეთ მე და შენ ტყუილსა და სიცრუეში. ჰოდა, ეს ყველაფერი ბოლოს და ბოლოს უნდა დამთავრებულიყო!

ქმარი: (საყვარელს) ჩემს პირველ მეუღლეს იმისთვის, რომ ჩემთვის ელაღატა, იმდენი მიზეზი ჰქონდა, ყველას ვერც კი ჩამოვთვლი. უნდა გამოეტყველ, რომ ქარაფშია გახლდათ და საწყალ ქალს მარტოს უნებდა ოჯახის მეტად მძიმე უღლის ზიგვა, მაგრამ, მოთმედავად ამისა, რატომღაც ნაშუს მინახავდა!

საყვარელი: მე რატომ მიყვებით ამას?!

ქმარი: სხვა არავინა მყავს აქ გული რომ გადავუშალო და აბა რა ექნა?!... ისე, რომ იცოდეთ, თქვენი საყვარელი, პირველ კლასში რომ იყო, უტელევიზორად დარჩა მთელი ერთი წლით - ძველი გაუფუჭდათ, ხოლო ახლისთვის ვერაფრით მოუყარა ფული თავი მისმა ქვრივმა დედამ. თქვენს საყვარელსაც თავისი საყვარელი „ძილი ნებისა, პატარა ბოს“ ვარეუქ უნებდა ყოფნა. ამ გადაღმეპას ის კვლავს მებოძლებსგან ისმენდა, მაგრამ ყოველთვის ვერა. როცა ვერ ისმენდა, ძილის წინ თვითონ თხზავდა ზღაპრებს და თვითონვე უყვებოდა საკუთარ თავს მათ მაშინდელი ტელენაწყვანის ხმით. ახლა იმ ზღაპრებს მხოლოდ იმათ უყვება, ვინც გასა-

კუთრებით ეძვირფასება და ისევ ისევე უნდა, რომ საბავშვო გადაცემის წამყვანი იყოს.

საყვარელს ჯიბიდან კვლავ სიგარეტის კოლო-ფი ამოაქვს.

ქმარი: სიმართლე გითხრათ, არც კი ვიცოდი, რომ ნიკოტინზე დამოკიდებული იყავით. თქვენ ხომ სპორტსაც მისდევთ - არ უნდა მოსწონოთ ისე, ჩვენ-ში რომ დარჩეს, ჩემმა ცოლმა ხომ არ მიგაჩვიათ სიგარეტს?

საყვარელი: არა, მანამდეც ვეწეოდი.
ქმარი: შეინახეთ ეგ სიგარეტი!
საყვარელი: თქვენ რა, მიმძანებთ?!
ქმარი: გიკრძალავთ!
საყვარელი: ესე იგი, მიკრძალავთ, არა?!

საყვარელი სიგარეტს უკიდებს, კვამლს დეშონ-სტრაციულად უშვებს ტერისკენ. ქმარი ჯიბიდან პისტოლეტს ამოღებს, გადატენის და საყვარელს უჭიზნებს. ის იზწვნება, მაგრამ მოჩვენებითი სიმშვიდის შენარჩუნებას მაინც ახერხებს.

ქალი: (საყვარელს) დააგდე სიგარეტი!

საყვარელი ისევ აფუილებს.

ქალი: ახლავე დააგდე-მოქი!

საყვარელი დანებებას არ აპირებს. მასთან მი-დის ქალი, ხელიდან გამოგლეჯს სიგარეტს, მიდის ფანჯარასთან და საფერფლები აყვებს.

ქალი: (ქმარს) შეინახე, თუ შეინძლება, ეგ პის-ტოლეტი!

ქმარი: როგორც იტყვი! (საყვარელს) ერთ გულ-ნრულად რჩევას მოგცემთ - გამოიჩინეთ ნებისყოფა და მოწევას შეეშვით, თუნდაც თქვენი საყვარელი სპორტის ხაზირით.

საყვარელი: გამადლობთ რჩევისა და ზრუნვის-თვის!

ქმარი პისტოლეტზე დამცველს ჩაკეტავს. ამ დროს შემოდის მეზობელი - ცელოფანის პარკი უჭი-რავს. პისტოლეტის დანახვანზე შეჰყვრივს, ხელი-დან უკარდებთ პარკი, რომელიც იხვევს, იატაკზე კი ფორთოხლები ცვივა.

ქმარი: ეს ვინლაა?!

მეზობელი: ამ ბინის მეპატრონე გახლავართ - გვერდით ვცხოვრობ. კარი ღია იყო და... (აღელვე-ბული საუბრის ვერ აგრძელებს, სულს ითქვამს)

ქმარი: გასაგებია - კარი ღია იყო და იფიქრეთ, რომ ბინა გატყეხეს.

მეზობელი: არა. იცით, ბატონო ახალგაზრდა დოქტორი ცოტათი დაბნეული ახალგაზრდა და ვი-ფიქრე, კარი ღია ხომ არ დარჩა-მეთქი. აქ კიდევ დიდი პლაზმური ტელევიზორი დგას, შემოვა ვინმე და წაიღებს.

ქმარი: (ქალს) გილოცავ. ამ კორპუსში, თურმე

ყველამ იცის, რომ ახალგაზრდა დოქტორს ტყუილად მიზრულებს საყვარელმა დიდი პლაზმური ტელევი-ზორი უყიდა!

მეზობელი: მე წავალ, კარგით?
ქალი: მიბრძანდით - დროა უკვე!
მეზობელი: გამადლობთ.

ქალი შებრუნდება, წასვლას აპირებს.

ქმარი: ბარემ თქვენი ფორთოხლებიც გაიყო-ლეთ.

მეზობელი შხადაა ფორთოხლების გარეშეც წა-ვიდეს, მაგრამ ქმარი დგება, მათ შეგროვებას იწყებს.

ქალი: (ქმარს) მახსარა ხარ!

ქმარი ფორთოხლის აკრეფას თავს ანებებს, სკამს უბრუნდება - ცალ ხელში პისტოლეტი უჭირავს, მე-ორში კი ორი თუ სამი ფორთოხალი.

ქმარი: (საყვარელს) როგორც კი გაეფიქრებ, რომ ჩემს ცხოვრებაში ყველაფერი რიგზეა და რომ მე თითქმის ბედნიერი ვარ, მაშინ აუცილებლად რა-ღაც ცუდი უნდა მოხდეს და ამ თითქმის ბედნიერი კაცისგან აღარაფერი რჩება - მხოლოდ ჩლიქები და რქები, როგორც იტყვიან! (მეზობელს) ჩლიქები და რქები რომ ვახსენებ, ეგ იმიტოვ, გადატანითი მნიშ-ვნელობით, თორემ სინამდვილეში რქები აქამდე, დარწმუნებული ვარ, რომ არასოდეს მქონია. ხომ გჯერათ რომ ასეა?

მეზობელი: დიახ, მკვრია.

ქმარი: (მეზობელს) გამადლობთ. (საყვარელს) როცა გაიგებ, რქებიანი ვყოფილვარო, მრისხანე-ბის შემდეგ გულში ისეთი სიცარიელე ისადავრებს ხოლმე, რომ ამისგან შეიძლება მოკვდე კიდევ. თუ არ მოკვდი, მოკინდება ილოცო, მერე აბაზანაში ჩაწევი და ცხელ წყალში ხსნად ყავასავით გაიხსნა ან უბრალოდ შუბლში ტყეცა დაიხალო!

საყვარელი: არ მეგონა თუ მორწმუნე იყავით!

ქმარი: არცა ვარ, მაგრამ მაშინ კი წამდვოდად მომინდა მელოცა.

ქალი: (მეზობელს) ნადით თუ მიდიხართ, ბო-ლოს და ბოლოს!

მეზობელი: ახლავე!

ქმარი: (მეზობელს) არა, კეთილი ინებეთ და დარჩით!

მეზობელი: მე წითხართ?

ქმარი: დიახ, თქვენ. მოდით, აი, იმ დივანზე დაბ-რძანდით, დარჩენილ ფორთოხლებს კი მოგვიანე-ბით ავაგროვებთ.

ქმარი მეზობელს იატაკიდან აღებულ ფორთოხ-ლებს უწვდის. მეზობელი ფორთოხლებს გამოარ-თმევს და დივანზე ჯდება.

ქმარი: ნუ გეშინიათ, აქ არაფერი მოგივათ! (პის-ტოლეტს ქაშაშში გაიკეცებებს).

მეზობელი: იცით, მე სულტი გული მაქვს... უფ-

რო სწორად, გულზე მაქვს პრობლემები!

ქმარი: მაშინ წადით!.. თუმცა, არა, დარჩით, თუ შეიძლება. მალე დამთავრდება ყველაფერი და მე-რე ფორთოხლებსაც ავყრფით!

ქალი: როგორ თუ მალე დამთავრდება - შენ რა, ჩვეს მოკვლას აპირებ?!

ქმარი: ახლა უკვე აღარ - არ მინდა ქალბატონ მეზობელს დარჩენილი ცხოვრება კომპარად ვუქცო!

ქალი: (ტირის) ხომ ვამბობდი, მასხარა ხარ-მეთქი?!

ქმარი: ნუ ტირიხარ!

ქალი: მეცოდები, ძალიან მეცოდები!.. მე ამას წრფელი გულით ვამბობ, თუ დამიჯერებ!

ქმარი: შენი სიბრძნეობა მაკლდა და ეგვცა მაქვს უკვე! (საყვარელს) გესმოდათ რა მითხრა, თქვენი საყვარელი ამკარად დამცინის!

საყვარელი: (ქმარს) თავი გამანებეთ! (ქალს) ნუ ტირიხარ და ცრემლები შეინძრალე, გთხოვ!

ქალი ტირილს წყევტს, ცრემლებს იმშრალებს.

ქმარი: (საყვარელს) უფურე შენ, როგორ დავიჯერათ, შემწურდა პირდაპირ!

საყვარელი: სოლიდური ასაკის კაცი ხართ და ბავშვებით კი იქცევით!

ქმარი: თქვენი საყვარელი გამოსვლას რომ მორჩება, ამ სიტყვებისთვის მოგთხოვთ!

საყვარელი: დამინება სუსტაა ხვედრია!

ქალი: (ქმარს) ძალიან ვნუხვარ, რომ ასეთი ტკივილი მოგაყენე!

ქმარი: (საყვარელს) ნუხს, რომ ასეთი ტკივილი მომაყენა!

ქალი: (ქმარს) თავი მეზიზღება იმისთვის, რომ გილაღატე და შენც მეზიზღები!

ქმარი: (საყვარელს) ქალებს ხომ ვერაფერს გაუგებ! (მეზობელს) თქვენიან ბოდიში!

მეზობელი: არაფრის!

ქალი: (ქმარს) შეიძლება მოვნო?

ქმარი: მოსწონი!.. (საყვარელს) ეს თქვენ არ გეხებათ!

ქალი: (ისევ ატირდება) შენ პატიოსანი ადამიანი ხარ, სამართლიანიც და კიდევ, დაკონსერვებულ ზეთისხილს ყიდულობდი ხოლმე ჩემთვის, საწყალი დედამისიგანაც მოთმინებით ისმენდი ხოლმე მამარსმე მოყოლილ ერისა და იმავი ისტორიებს, მაგრამ, მე მაინც არ მიყვარდი... უფრო სწორად, ვერაფრით შეგაყვარე!

ქმარი: რას იზამ, გულს ვერ უბრძანებ! (საყვარელს) თქვენ არაფერს დაამატებდით?!

საყვარელი: ჩვენ ერთმანეთი გვიყვარს!

ქმარი: მე სხვა რამეს გეკითხები: თქვენ არ გეცოდებო?

ქალი ისევ ტირის, საყვარელი მხრებზე მოხვევს ხელს.

ქმარი: (მეზობელს) მოდი, ფორთოხლები ავეკრივით!

მეზობელი: არ მინდა მე ფორთოხლები!.. ქურა-

ზე ბორში მაქვს დატოვებული! **ქმარი:** არაფერია, ქმარი გაშრობაა!

მეზობელი: მე ქმარი არა მყავს!

ქმარი: მაშინ სხვა გინმე მიხვდა?

მეზობელი: ჩემი ერთადერთი ვაჟიშვილი იყო!

თან ერთად საზღვარგარეთ ცხოვრობს. ასე რომ სახლში მარტო ვარ!.. ბატონ დოცენტს ჰკითხო, თუ გინდა!

ქმარი: არ არის საჭირო, სიტყვაზე გენდობი!

ქალი: (საყვარელს მეზობელზე) ამის ძაღლს ხომ ახლახანს წერილი წაიღო!

საყვარელი: ჰო, წაიღო!

მეზობელი: ნუ მოიხსენიებთ ჩემს საწყალ ძაღლს ასე დაღვინავად!

ქალი: (საყვარელს) ტანად დიდი იყო, არა?

საყვარელი: არც ისე დიდი, თუმცა, არც პატარა ეთქმოდა, უფრო საშუალო. მაინც რატომ ზეკითხები, შენს სიზმარს ხომ არ დაუკავშირე რამე წაირად?

ქმარი: (ქალს) რა სიზმარზეა საუბარი?

ქალი: ეგ შენი საქმე არ არის!

ქმარი: (მეზობელს) ეხე იგი, ქურაზე ბორში დატოვებული და მაღალია ჩახვედით?

მეზობელი: დიახ, ასე იყო!

ქმარი: მაღალიდან კი მხოლოდ ფორთოხლებს ამოიჭანეთ!

მეზობელი: დიახ, ბატონო!

ქმარი: ეს იმას ნიშნავს, რომ თქვენ უცებ ისე ძალიან მოგინდათ ფორთოხალი, რომ გადაწყვიტეთ დატოვებით ბორში ჩართულ ქურაზე და მაღალია ჩახვედით?

ქალი: (ქმარს) თუ არ წახვალ, ფანჯრიდან გადგებები!

ქმარი: გადახტომა ასე ადვილი რომ იყოს!.. სხვა თუ არაფერი, საყვარელი არ დგანებებს! (წერეთულად უკაკუნებს ხელფეხს იატაკზე)

ქალი: თოღონდ, თუ ღმერთი ვწამს, პისტოლეტს ნუ დააპრობ ისე!

საყვარელი: (ქალს) სამწარეულოში გავიდეთ ყავა მომიღვდე!

ქალი: (ხმადაბლა) შენ უკვე წერეთულობას იწვებს და ამკარად ადგილს ვერ პოულობ!

საყვარელი: (ხმადაბლა) არაფერსაც არ ვწერ ვიოლებ!

ქალი: (ხმადაბლა) ჰოდა, მაშინ დამშვიდდი და თავი ხელში აიყვანე თუნდაც მტრის ჯინაზე, კარგი?

საყვარელი: (ხმადაბლა) კარგი.

ქალი: (ხმადაბლა) მიყვარხარ.

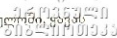
საყვარელი: (ხმადაბლა) მეც.

ქალი: (ხმადაბლა) ყოველთვის მიყვარდი, როცა არ გიცნობდი მაშინაც, იმიტომ, რომ ბავშვობიდანვე შეგეგრძნობდი წინასწარ და ვიცოდი რომ შეგხვდებოდი.

საყვარელი: (ხმადაბლა) მეც ვერ ვიყავი. (საყვარელს ხელზე კოცნის).

მეზობელი: (ქმარს) გამიშვით, თუ შეიძლება, მე ხომ თქვენ გიცნობთ!

ქმარი: მართლა?

მეზობელი: მართლა. მე, ჩემი ქმარი და ის ტაქსისტი, რომელსაც იმ დროს მივყავდით, ერთ საქმეში მოსმენებად გადავიდით, დაახლოებით თოთხმეტი-თხუთმეტი წლის წინათ. თქვენ მაშინ უბრალო გამოძიებელი იყავით.

ქმარი: რომელ საქმეზე?

მეზობელი: აი, ქალი რომ გაიტანა სატვირთო მანქანაში.

ქმარი: ვერ ვიხსენებ. კიდევ რამე დეტალი შეგახსენეთ თუ შეიძლება.

მეზობელი: შემთხვევის ადგილზე, უფრო სწორად, გზის პირას საზამთრო იზოვეს, მაგრამ ვერაფერი დაზიანდა, ეს საზამთრო იმ სატვირთოდან ჩამოვარდა, რომელმაც ქალი გაიტანა, თუ სხვა მანქანიდან... სი, კიდევ - დაღუპული სტომატოლოგი გახლდათ... კიდევ ის, რომ საზამთრო მთელი იყო.

ქმარი: გამახსენდა.

მეზობელი: მასპატივით, მაგრამ ძალიან მაინტერესებს, დამნაშავე იპოვეთ?

ქმარი: სამსწაროდ ვერა!

მეზობელი: მე დღესაც მტკიცედ ვარ დარწმუნებული იმაში, რომ ტაქსისტმა სატვირთოს ნომერი კარგად დაიხსება, მაგრამ მოიტყუა, რომ თითქმის ვერ გააჩნია!

ქმარი: შეიძლება, არ გამოვრიცხავ.

მეზობელი: საცოდავი ქალი, ჩემს ხელეში დალია სული.

ქმარი: მახსოვს, მაშინ მითხარით, რომ სამ წუთში თითქმის მთლიანად გაქალაქადით... მოკლედ, ან თქვენ მითხარით, ან თქვენს ქმარმა, შეიძლება სულაც ტაქსისტმა.

მეზობელი: მე ვაფხაღარავდი, მაგრამ ახლა თმები შოღებილი მაქვს.

ქმარი: (ქალს) ამ ახალ ვარცხნილობაში კლეოპატრას გავხარ!

ქალი: (უყვირის) გაჩუმდი!.. არ შეიძლება რომ გაჩუმდე?

ქმარი: (მეზობელს) ალბათ, არ გეცოდინებათ, რომ თქვენი მდგმურის საყვარლის მამაც თავის დროზე მანქანაში გაიტანა.

მეზობელი: მართლა?

ქმარი: თქვენი მდგმურის საყვარელი მაშინ სკოლაშიც არ დადიოდა, მაგრამ კარგად ახსოვს დაკარგული დღე და კიდევ ის, რომ საიდანაც ყვავები მოფრინდნენ და დიხანს ტრიალებდნენ სასაფლაოს თავზე. მას მერე, თუ ყვავი დავსიზმრებთ, იცის, რომ უსიამოვნო სიურპრიზს უნდა ელოდოს. ერთი დღით ადრე, სანამ ჩემს რტებზე გავიგებდი, ისევ ყვავი ნახა სიზმარში. დილთა, ყავას რომ სვამდა მაშინ მითხრა. ვურჩიე, ადამიანობა მოემიზე-ზებინა და სახლში დარჩენილიყო. არ დამიჯერა, მაინც წავიდა სამსახურში და სწორად აშან დამეფეჭა. დასაფეჭებლად წინათაც იქცეოდა, მაგრამ მე არ ვეფეჭებოდი, მაშინ კი რატომღაც დავიჭვდი. საღამოს სახლში რომ დაბრუნდა, მხოლოდ მერე გაახსენდა, რომ იმ დღეს ცხონებული დედამისის დაბადების დღე იყო, არადა, მანამდე არასოდეს დავინწყია!

ქალი: (ქმარს) ვერაფერს იტყვი - მეროქი პოლმის

ორი ხარ! (საყვარელს) ნამო სამზარეულოში დაქვს მოვიდულებ.

საყვარელი: გამდლობ, არ მინდა.

ქალი: როგორ თუ არ გინდა, წელან ხომ შენ თვითონ მთხოვე?

საყვარელი: ჰო, მაგრამ ახლა ჩემი სამზარეულოში გასვლა გაქცევაზე ემგავსება!

ქალი: ნუ სუფულობ, გამომყევი!

საყვარელი: ვერა, ვერ გამოგყევი!

ქმარს ხელიდან ხელგზი უვარდება, აიღებს. თვალს ხუჭავს.

ქალი: (ქმარს) ცუდად ხომ არა ხარ?

ქმარი არაფერს პასუხობს, ქალი კითხვას უმეორებს.

საყვარელი: (ქალს) გაანებე თავი!.. შენ რა, ნერვიულობს მის გამო?!

ქალი: არ მინდა რომ შენს ბინაში რამე მოუვიდეს. ნაქირავებია, მაგრამ მაინც...

საყვარელი: არაფერიც არ მოუვია!

მეზობელი: (საყვარელს) მართლა ცუდად ხომ არა ხარ?

ქმარი: კარგად რატომ უნდა ვიყო?!

მეზობელი: გეცე მართალია!.. ვიცი, ახლა გეწვენებათ, რომ ცნობრება დამთავრდა, მაგრამ დამოვერეთ, რომ ეს ასე არ არის.

ქმარი: ასე არ არის?

მეზობელი: ნამდვილად არ არის. ჩემი რჩევა იქნება - გაუმეოთ თქვენი ცოლი... ჰოდა, მეც გამოვიტოვებ!

ქმარი: (ქალს) ხედავ, თქვენს მზარესა!.. (საყვარელს) გაეფიქრებ კაცი - არადა, წესით, ჩემს მზარეს უნდა იყოს!

მეზობელი: ნუ გეწყინებათ, მაგრამ მე ჩემი აზრი მოგახსენეთ... უფრო სწორად, ის გათხარით, თუ როგორ მოვეცეოდით პირადად მე, თქვენს ადგილას რომ ვყოფილიყავი!

ქმარი: ჩემს ადგილას ახლა ჩემი და თქვენი მტერი იყოს... სათნო ქალი იყო ჩემი სიდედრი. ბღინებს გამოძიებდა ხოლმე. მისი დაკრძალვის შემდეგ, სახლში რომ დაეზრუნდით, თქვენი მდგმურის საყვარელი გამოძიებდა, სასაფლაოზე ისეთი შვერძნება დაეფუტა, თითქმის ყვავები უნდა მოფრინოლიყვნო, ჰოდა, ასე რომ მომხდარიყო, ალბათ, გაგვიფუტებოდა. მერე მთელი ღამე ტირიდა, მხოლოდ დილისკენ დანყნარდა. მანამდე, სანამ დედამისი მეგდარიც გვინა, ვერ ტირიდა - თითქმის ცრემლები დაუშრა. ჩემს დაქრამდე ცოტა ხნით ადრე გარდაიცვალა - აცხონის ღმერთმა. მე და შენ მონათესავე სულისანი ვართო, მეტყოდა. თქვენი მდგმურის მშობლიურ ქალაქში ოთხი წელი რომ ვიმუშავე, უკვე გითხარით?

მეზობელი: მე არა, ბატონ დოცენტს უთხარით!
ქმარი: სიმპათიური ქალაქი გახლდათ. ხალხი - კეთილი და ზრდილობანი. კრიმინალი თითქმის არ ხდებოდა. სიჩუმე და სინყნარე იყო ისეთი, გული მიჩუქდებოდა ხოლმე.

საყვარელი: (ქმარს) რომანტიკოსიც ბრძანებულხარო, ჩემო ბატონო!

ქმარი: მერედა ეს ცუდია?

ქალი: (საყვარელს) გაანებე, რა, თავი!

მეზობელი: (ქმარს, სიტუაცია რომ განმუხტოს) მეც ძალიან მიყვარს სირუმი და სინყნარე.

ქმარი: მაშინ გაზოდის, რომ ჩვენც მონათესავე ხელისაწი ეყოფილყვართ.

მეზობელი: შეიძლება წავიდე?

ქმარი: კიდევ ის არის, რომ თქვენი მდგმურის საყვარელი და მე ორივენი ბავშვობიდანვე ობლები გახლდით. ის უმამოდ იზრდებოდა, მე კიდევ უდედოდ.

მეზობელი: მე წავალ, კარგით?

ქმარი: ორჯერ ვიცავით მინერალური წყლების კურორტზე, სადაც მან მამასთან ერთად ამ უკანასკნელის დაღუპვამდე ერთი თვით ადრე დაისვენა.

მეზობელი: მე წავედი.

ქმარი: წადით.

ქალი: არა, არ წახედე, დარჩით კიდევ ცოტა იახს, თუ შეიძლება.

მეზობელი: კი მაგრამ, რატომ?

ქმარი: (მეზობელს) წადით.

ქალი: არა, დარჩით თუ შეიძლება, თორემ შეიძლება პოლიკოვნიკს წამოუწაროს და სული გაგაფართობინოს... თქვენ კი არა, ჩვენი!

მეზობელი: თქვენ რა, ანას სერიოზულად ამბობთ?!

ქალი: კი, სერიოზულად ვამბობ!

საყვარელი: (ქალს, მეზობელზე) გაუშეი, წაყიდეს!

ქალი: არა, არ გაუშე!

საყვარელი: გაუშეი-შეთქი!

ქალი: არა-მეთი და შორი ახლა!

მეზობელი: მე ზომ ქურაზე ბორში მიდგას!

ქმარი: (მეზობელს) ამ ხუთიოდე წლის წინ ამხანაგი დამეღუპა, ჰოდა, მის დაკრძალვაზე მეორე ამხანაგი დაიკარგა და ვეძებდით. ამ ძებნაში სტომატოლოგიის საფლავს გადავეყვარე შემთხვევით. როგორც კი შევხედე ფოტოს, მაშინვე ვიცანი ჯერ კიდევ შორიდან, იმიტომ, რომ მანამდე ცოტა ხნით ადრე მე ის სიზმარში ვნახე.

მეზობელი: მეც მესიზმრება ხოლმე დრო და დრო.

ქმარი: გვერდით მისი ქალიშვილის საფლავიც იყო. დედის სიკვდილიდან ორი წლის შემდეგ გარდაცვლილიყო ჩვიდმეტი წლის ასაკში, თუ მესხიერება არ მძლავრებოდა. ამ ერთი შეილის გარდა, ცხოვრებულმა, სხვა აღარავინ ჰყავდა.

მეზობელი: რა სამინდობაა, გამბურძნულა კიდევ. კიდევ კარგი, რომ შეილის სიკვდილს ვერ მოესწრო.

ქმარი: მეც ეგრე გავიფიქრე მაშინ და მომინდა გამეგო, თუ რისგან გარდაიცვალა საბრალო გოგო.

მეზობელი: გაიგეთ?

ქმარი: სამწუხაროდ, არა. სულ მაინცდებოდა გამეკითხ-გამოძიკითხა. ისე კი, მაშინ ისიც გავიფიქრე, რომ ყველა საფლავს ქვას უნდა აწერდნენ, რისგან დაიღუპა ესა თუ ის მიცვალებული, თუნდაც ორიოდ სიტყვით. საეკლდებულო უნდა იყოს.

ქმარმა თუ გაასაღა საყვარელი, მეც შევხედე ქმარს, თუ პირდაპირ არა, მინიმუმ მაინც.

მეზობელი: ხუმრობთ?

ქმარი: მე თვითონ არ ვიცი, ამას სერიოზულად ვამბობ თუ ვხუმრობ და, აბა, თქვენ რა მოგახსენოთ?!

საყვარელი ჯიბიდან სიგარეტს იღებს და უყრდებს. ქმარს პისტოლეტი ამოაქვს.

საყვარელი: ან ახლავე მესვრით მაგ პისტოლეტიდან, ამ მე პოლიციას ვიძახებ!

ქმარი: გაბედე და პოლიციის გამოძახებამდე სიგარეტი არ ჩააქრო!

მეზობელი: ზიქნოს, არ გინდათ, გთხოვთ!

ქალი: (საყვარელს) ჩააქრე!

საყვარელი ყოყმანობს.

ქალი: ჩააქრე-მეთქი!

მეზობელი: შეიძლება წავიდე?

ქმარი: მე ნუ მეკითხებით, იმას უკითხეთ! (ქალზე მიუთითებს) ეგ არის აქ დე ფაქტო უფროსი!

ქალი საყვარელს სიგარეტს აართმევს, აქრობს, თვითონ კი თავისთვის აბალს უკიდებს. მეზობელს წახვლას აპირებს - უყურებს ქალს, თითქოს მისგან ნებართვის აღება სურდეს. ქალი ღიზინდება.

ქალი: (მეზობელს, ბრძანების ტონით) ნუ მსეურობთ!

მეზობელი: ნუ მიყვირთ!

ქალი: თქვენ კიდევ, აბაოდა ამ ბინის ფაქტური მფლობელი მე ვარო და, ბრძანებების გაცემას შევეციო!

საყვარელი: არ იკამათოთ!

მეზობელი: (საყვარელს) თქვენ ადგილას საერთოდ არ ამოვიდვით ხმას!

ქალი: რატომ ვითო?!

მეზობელი: იმიტომ რომ ისედაც ჩუმიდა... ბოროტადში!

ქმარი დგება, მიდის მაგიდასთან, სვამს წყალს.

ქმარი: (მეზობელს) მობილური ტელეფონი გაქვთ?

მეზობელი: დიახ, სახლში მაქვს. გინდათ მოგო ტანოთ?

ქმარი: არა, გამდლობთ. (ქალს) შენ კიდევ შესაძლებელია ერთად არ გაბედე იქ დარეკვა, სადაც საჭირო არ არის, გაიგე?!

საყვარელი: მოდი თუ, მოვრჩეთ ამ გულიანარე კომედიას!

ქმარი: მოვრჩეთ - თქვენ როგორ ფინალს მთავაზობთ, ძალიან მაინტერესებს!

საყვარელი: მე არ მეხუმრება!

ქმარი: (ქალს) კიდევ ერთი ჭიქა წყალი მოიტანე, თუ შეიძლება!

ქალი: ისევ გწყურია?

ქმარი: პო.

ქალი: მაშინ შენ თვითონ მოიტანე, ან სულაც სამზარეულოში დალო!

ქმარი: (მეზობელს) იმ შემთხვევისთვის, თუ გადანაცვლებ ჩემს დაბრუნებამდე ნახვიდეთ - კარგად ზრახვებოდა!

მეზობელი: კარგად ბრძანდებოდეთ!

ქმარი: და კიდევ, გირჩევთ თქვენი ფორთოხ-ლები აკრიფოთ და ნაიღოთ!

ქმარი ჭიკტი ხელში სამზარეულოში გადის. ტელევიზორში ჩანს, სანამ ჭიკას აავსებდეს, თუ როგორ კეტავს სარკმელს და ფანჯარას ყველა საკეტით.

მეზობელი ყოყმანობს, ჭკინია, რომ უფორთოხ-ლებოდ არ გაუშვებენ და ბოლოს გადაწყვეტს აკრიფოს ისინი.

საყვარელი: (ქალს) უნდა ნახვიდე!

ქალი: რა?!

საყვარელი: უნდა ნახვიდე, პოლიკოენის მე და-ველაპარაკები!

ქალი: შენ რა, გაგაფიდი - კარგად ვიცი მაგის ხა-სიათი - ეგრევე გაგაგორებს. ჯობია შენ ნახვიდე!

მეზობელი: შეიძლება უფორთოხლებოდ ნავი-დე?

საყვარელი: შეიძლება. ფორთოხლებს მერე და-გიბრუნებთ!

მეზობელი: გამადლობთ, არც მერე მინდა. მო-დით, სამივემ მოვცოცხობთ აქედან?!

საყვარელი: სამივემ?!

მეზობელი: მე ისეიდაც მივიფარე, ბარემ თქვენც ნამოდი, გაერიდეთ ცოცხას! (ქალს) ნრფელი გუ-ლით გირჩევთ, შეიღო, ნამოდით ორივე, პოლიციის მოსვლამდე ჩემს ბინაში ჩავიცვით, რკინის კარი აქვს!

საყვარელი: მე გაქცევას არ ვაპირებ!

მეზობელი: როცა ასეთ მდგომარეობაში ხართ, პირველ რიგში ქალზე უნდა იფიქროთ და მხოლოდ მერე საკუთარ თავმოყვარეობაზე!

საყვარელი: (მეზობელი გვერდით გაჰყავს) იცით რა, მოდით და თქვენ წაიყვანეთ ქალბატონი. მოიფიქრეთ რამე, გაიტყუეთ ბინიდან, მე კიდევ კარს მიგინიდან ჩაკეტიდა, რომ დაბრუნება ვერ შეძ-ლოს!

მეზობელი: მე მაგას არ ვიზამ, იმიტომ რომ, როგორც კი მართოს გნახავთ, პოლიკოენი გაბ-რუნდება და აუცილებლად დაგხვერვით - რაც კი პისტოლეტში ტყვია აქვს, ყველას ერთად დაგახ-ლით!

შემოდის ქმარი, წყლან ჭიკას მაგიდაზე დგამს. ტელევიზორი სკენაზე გადაერთვება.

ქმარი: ნვიშას აპირებს!

ყველანი ფანჯარაში იყურებიან.

მეზობელი: სარეცხიც მაქვს გარეთ დატოვე-ბული, გეფიცებით!

ქმარი: ნვიშის წინ ნატყვიარი მუხლისთავი ამ-

ტკივდება ხოლმე.

მეზობელი: ჩემი ემარიც ეგრე იყო.

ქმარი: იმასაც მუხლი ასტკივდებოდა ხოლმე?

მეზობელი: არა, ცერა თითი მარჯვენა ხელზე - ბავშვობაში მოიტყნა და მას მერე ზემოდნობიარე სენსორივით უშუშავებდა, ნინასნარ გრძნობდა ამინ-დის არევისას.

ქმარი: ახლა სად არის თქვენი ქმარი?

მეზობელი: უკვე აღარ წერია ცოცხლებში!

ქმარი: მიიღეთ ჩემი თანაგრძნობა.

მეზობელი: რომ დაიღუპა მაშინ, უკვე დაშორე-ბულები ვიყავით. ნავიდა ჩემგან, იქირავა თავის-თვის ბინა, სულ რაღაც ერთ თვეში, სააბაზანოში სველ მეტლასზე ფეხი აუცურდა, საფეთქელი უნი-ტასს ჩამოჰკრა და იქვე დალია სული. სულელუ-რად დაიღუპა და ამის გამო ისე შემეცოდა, ისე, რომ მეტი არ შეიძლება! (საყვარელს) ისიც ცაცია იყო თქვენსათვის.

ქმარი: (საყვარელს) თქვენ რა, ცაცია ხართ?

საყვარელი: თქვენ რა, არც აქამდე იცოდით და ვერც აქ შეამჩნიეთ ეს ამბავი?!

ქმარი: არა, არ ვიცოდი და ვერც ახლა შევამ-ჩნიე!

საყვარელი: მდაა... ეს, რბილად რომ ვთქვათ, უცნაურზე მეტიც კია!

ქმარი: გეთანხმებით, მაგრამ ადევნებული ვარ, ხომ გესმით!

მეზობელი: მართალია, ბორში დაბალ ცეცხლზე დაეტოვე, მაგრამ მაინც ალბათ უკვე სულს ღაფავს.

ქმარი: ბორში ამზადებდით თუ უკვე გაკეთე-ბულს აცხელებდით?

მეზობელი: ვამზადებდი... (ქალს) მე ნავალ, კარ-გიით?

ქალი: ნადით!

საყვარელი: ნადით!

ქმარი: (მეზობელს) სანამ სამზარეულოში გი-ყავი ვასული, აქ, ალბათ, ყველამ ერთად მოილაპა-რაკეთ, რომ პოლიციამი დაგვერკათ, ზოდა, თქვენც ახლა სწორად ამისთვის ემზადებით ნასვლას. ასე რომ ვერსად გაგიშვებთ!

მეზობელი: არაფერი მოვილაპარაკია. შემიძ-ლია დავიცოცო!

ქალი: ეგ რომ გვედომებოდა, შენს არყოფნაში პირდაპირ აქედან დაგვერკავდით.

ქმარი: მე გავიგებდი.

ქალი: სააბაზანოში შევიდოდი და იქიდან დაე-რეკავდი!

ქმარი: იმასაც აუცილებლად გავიგებდი, თუ როგორ შეხვიდოდი სააბაზანოში.

ქალი: (საყვარელს) გვაძონმებს - უნდა გავიგოს, მართლა დაგვერკეთ თუ არა. (მეზობელს) ძველთაძ-ველი პოლიციური ხრიკია!

საყვარელი: მეც ეგრე გავიფიქრე.

ქმარი: (მეზობელს) აქ რომ შემოდიოდი, კარი დაკეტეთ?

მეზობელი: არა.

ქმარი: მაშინ ნავალ და დაკეტავ, რომ არავინ შემოგვეხროს დამატებით - სიტუაცია ჩემსა და თქვენს მერე მესამე დაუშაბიფებელ სტუმარს უკვე ევლარ აიტანს... სიტუაცია კი არადა, მოცემული

რეალობა, როგორც მეცნიერები და ინტელიგენტები იტყვიან ხოლმე.

ქმარი შემოსასვლელში გადის. ეკრანზე ჩანს, თუ როგორ ეკეტავს ის კარს და რატომღაც საკეტსაც ათვალიერებს.

მეზობელი: როცა ქვაბიდან მთელი წყალი აორთქლდება, სამზარეულოს ხანძარი გაუჩნდება და ბოლოს მთელი ბინა ცეცხლის ალში გაეხვევა!.. პოდა, გაზღვევინებთ!

ქალი: რა ბრძანეთ?!

მეზობელი: ზარალს აგანაზღაურებინებთ, იმიტომ, რომ თქვენ გამო გაყებთ ამ ხათაბალაში და ჩავეიკეტე აქ, ამ ბინაში!

ქალი: (საყვარელს) ხედავ, როგორი თავხედი!.. არა, ხედავ თუ არა?!

საყვარელი: დამშვიდდი, ძვირფასო!

ქალი: შენ ამ დამშვიდდი და დანყნარდის გარდა არაფერი იცი?!

საყვარელი: დანყნარდი, გთხოვ!

შემოდის ქმარი. ტელევიზორი სცენაზე გადაერთება.

მეზობელი: (ქმარს) როცა ქვაბში წყალი გამოშრება, ბინას ხანძარი გაუჩნდება!

ქმარი: არ გაუჩნდება და საერთოდ, მეექვსება, რომ ქურაზე ბორში დატოვეთ.

მეზობელი: მე თქვენ ახლა წარმოუდგენელი შეურაცხყოფა მომაცენით!

ქმარი: მაპატიეთ, მაგრამ თქვენ თავიდან ბრძანეთ, რომ გული გტკიოდათ.

მეზობელი: დიახ, მტკიავ, მერე რა?!

ქმარი: ის რომ, არანაირად არ გავხალათ გულით ავადმყოფს.

მეზობელი: როგორ ბედავთ?!

ქმარი: მაპატიეთ.

მეზობელი: გასაცარაია პირდაპირ: ჯერ შეურაცხყოფას მაყენებთ, მერე კი ისეთი სახით იხდით ბოდიშს, თითქოს ბილიარდს თამაშობდით!

ქმარი: რატომ მაინც და მაინც ბილიარდს?

მეზობელი: აი, ისევ დამცინით!

ქალი: ალბათ, ყველაფერი ფორთოხლების ბრალია!

ქმარი: რა თქვი?

ქალი: როდესაც ეს ფორთოხლები იატაკზე მიმოიფანტა, მაშინვე რატომღაც ბილიარდის ბურთულებს მივამსგავსე... აი, როცა მოთამაშე ჯობის პირველი დარტყმით გაფანტავს ხოლმე მათ.

მეზობელი: (ქალს) თქვენც აბუჩად მიგდებთ, არა?!

ქალი: არა, გეფიცებით, სწორედ რომ ასე გავიფიქრე!

ქმარი: (მეზობელს) ბილიარდის თავგადაკლული მოთამაშე ვარ - განსაკუთრებით ეს ბოლო ნახევარი ნელია.

მეზობელი: თქვენ ყველანი ერთნაირად არანორმალურობები ბრძანდებით, რა ქმარი, რა ცოლი

და რა ეს ვაჟბატონი დოცენტი. პოდა, განდგამდე გზა გქონიათ!

მეზობელი მტკიცე ნაბიჯებით მიეწარება შემოსასვლელისკენ და გადის. ტელევიზორში ჩანს, როგორ ცდილობს შემოსასვლელი კარის გაღებას, მაგრამ ამაოდ.

ქალი: (საყვარელს) ჩვენც წავიდეთ!

საყვარელი: გაქცევას მთავაზობ?!

ქალი: ხელი მომიკდე, ახლავე, ამ წამს!

ქალი თვითონ მიდის საყვარელთან და ხელს ჩაჰკიდებს, შემოსასვლელისკენ იღებს გეზს, მაგრამ საყვარელი არ მიჰყვება. შემოდის მეზობელი. ტელევიზორში ცარიელი შემოსასვლელი ჩანს.

მეზობელი: კარი გახალისებოდა ჩაკეტილი და გააღეთ, თორემ მეტი აღარ შემიძლია. მეშინია მე აქ ყოფნის, ძალიან მეშინია!.. გემუდარებით, გამიღეთ კარი, თორემ სულ მგონია, რომ აქ ყვავები მოფრინდებიან, როგორც ამ ქალბატონის მამის საფლავზე!

ქალი: როგორ თუ კარი ჩაკეტილია?!.. ეს შენი ოინებია, არა, პოლკოვნიკო?!

ქმარი: არა, მე უბრალოდ მიგკეტე და ურდულით გადავეკეტე, ნეტი არაფერი.

ქალი: ახლავე გააღე კარი!

მეზობელი: გააღეთ კარი და გამიშვით აქედან!

საყვარელი: გაგაჟიდება კაცი!

საყვარელი შემოსასვლელში გადის. ტელევიზორში ჩანს, თუ როგორ აღებს ის კარს პირველივე ცდაზე და უკან ბრუნდება. ეკრანზე ისევ სცენა გვჩვენდება.

საყვარელი: სახელურს უნდოდა მაგრად დაჭაჭვა, ეგ იყო და ეგ!

მეზობელი: სხვათა შორის, როცა ეს ბინა ჩაგაბარეთ, სახელური ნორმალურად მუშაობდა (წახალვას აპირებდა).

ქმარი: (მეზობელს) ერთი ნუთით მოიცადეთ, თუ შეიძლება!

მეზობელი: არავითარ შემთხვევაში!

ქმარი: (ბრძანების ტონით) სდექ!

მეზობელი ბრძანებას არ ემორჩილება, შემოსასვლელის კარისკენ მიდის. ქმარს მისტოლვით ამაოაქვს და ჭერს უზიზნებს, თითქოს უნდა გაისროლოს. ქალი ყურებზე ხელებს მიიდებს და თავს მოჭტუტავს. ამის შემხედვარე მეზობელი ჩერდება და ქმარისკენ ტრიალდება. ეს უკანასკნელი მისტოლვას დაუშვებს.

ქმარი: (ქალსა და საყვარელს) ორივემ ტელეფონები გამორთეთ და კარადაზე შემოდეთ!.. ჩქარა, განიდერთ თორემ დასაწყისისთვის ფეხებს დაგიხვევთ!

ქალი: (საყვარელს) მომეცი შენი ტელეფონი!

ქალი საყვარელს ტელეფონს წაართმევს, ჯიბიდან თაფლს იღებს, ორივეს გამოართავს, კარადსთან სკამს მიიდგამს. ადის სკამზე, ტელეფონებს კარადაზე შემოდებს, ჩამოდის სკამიდან და მიდის საყვარელთან.

ქმარი: (საყვარელს) სკამი დააბრუნეთ ადგილზე!

საყვარელი ბრძანების შესრულებას არ აპირებს, მაგრამ მას შემდეგ, რაც ამის გაკეთება ქალი მოინდომებს, გადაწყვეტს თვითონ გაისარჯოს.

ქალი: (ქმარს) ძალიან ორიგინალური მეთოდია!

ქმარი: გცდილობთ, როგორც შეგვიძლია!

ქალი: შეინახე ეგ ფიშტი, თუ შეიძლება!

მეზობელი შეტრილდება და ისევ შემოსასვლელისკენ მიემართება. ქმარი პისტოლეტს ისევ ჭერს უმიწნებს. ქალი ისევ ხელებს მიიღებს ყურებზე. მისი შემხედვარე მეზობელი ისევ ქმრისკენ შეტრილდება.

მეზობელი: გამიშვით რა, პოლიკოვნიკო!

ქმარი: ჯერ არ შემიძლია!

მეზობელი: რის გაკეთებას აპირებთ?

ქმარი: თქვენ და ეს უაზრბატონი ცოტა ხნით სამზარეულოში უნდა შებრძანდეთ, მინდა ცოლთან მარტო დავრჩე!

ქალი: მე უკვე აღარ ვარ შენი ცოლი!

ქმარი: მაინც ზედმეტი ნონშეების გარეშე უნდა გელაპარაკო.

საყვარელი: მე ამას ვერ დავუშვებ - მასთან მარტო ვერაფრით დაგტოვებ!

ქმარი: მე მასთან, სანამ თქვენ აქ საკუთარ თავს ჭადრაკს ეთამაშებოდით, ყოველ ღამე მარტო ვრჩებოდი და ვიპოვე ისე იმეცით, არ დავიშლავთ და, ქმრის მოვალეობას აღვასრულებდი. მართლა რომ გყვარებოდათ, ის ახლა თქვენი იქნებოდა და ღამე-ღამობით თქვენი სუნით გაძლებოდა. მაგრამ საქმე იმაშია, რომ თქვენ ის არ გიყვართ!

საყვარელი: ძალიან უზადრუკად კი გამოიყურებით მაგ თქვენი დასკვნებით!

ქმარი: თქვენ ახლა გაჩუმდებით და იმას გააკეთებთ, რასაც გიბრძანებ!

საყვარელი: არც გაჩუმდები, არც თქვენ ბრძანებას შევასრულებ და არც მასთან დაგტოვებ მარტო!

ქმარი: ხომ არ გეჩვენებათ, რომ ზედმეტს კისრულობთ?!

საყვარელი: არა, სულაც არ მენევენება ასე!

მეზობელი: არ იკამათოთ, გთხოვთ!

ქმარი შემოსასვლელისკენ მიდის, გადის. ეკრანზე ჩანს, თუ როგორ ეკეტას ის კარს, შემდეგ კი ჯიბიდან ჯაყვას ამოიღებს და ცალ მუხლზე წამოქილი უჩხირ კედელავებს საკეტს. საყვარელიც შემოსასვლელისკენ მიდის.

ქალი: არ გაბედო იქით წასვლა, ახლავე დაბრუნდი!

საყვარელი: მე მას კინისკვრით გადავჭრე!
ქალი: (ბრძანების ტონით) სდექ!

საყვარელი ჩერდება. შემოდის ქმარი. ტელევიზორი სცენაზე გადაერთება.

ქმარი: კარი ჩაკეტილია და უჩემოდ ვერავინ გააღებს.

ქალი: (მეზობელს) რაღაც მონყოილობა აქვს საკეტებისთვის, ყველა ჯაყვაზე ამონტაჟებს - თავი ისევ მოქმედი ოპერმუშაიკი პიონია.

ქმარი მიდის საყვარელთან, პისტოლეტს საფეთქელზე მიაბჯნებს, მეორე ხელით უჯრკავებს, აიძულებს რამდენიმე ნაბიჯი გადადგას გვერდზე.

საყვარელი: ხელები განიეთ!

ქმარი: რას მელაპარაკებით! (ისევ ხელს ჰკრავს).

საყვარელი: ხელები განიეთ-მეთქი!

ქმარი: რას მელაპარაკებით! (ისევ უჯრკავებს).

საყვარელი: დაიმოკლეთ, ბოლოს და ბოლოს, ხელები!

ქმარი: (უფრო მაგრად ჰკრავს ხელს) რას მელაპარაკებით!

საყვარელი: მოგკლავთ!

ქმარი: თქვენ კი მომკლავთ, მაგრამ მე არ მოვკვდები!

ქმარი კიდევ ერთხელ ჰკრავს ხელს საყვარელს და ამგვარად აიძულებს მას სააბაზანოს კარამდე მივიდეს, ალებს კარს, საყვარელს შიგ შეადგებს, ხურავს კარს და მთელი ტანით აწევს. საყვარელი ცდილობს ტყეულობას თავი დააღწიოს და შიგნიდან კარს ეჯახება. ქმარს კარმდენიმეჯერ შეაქანებს, მაგრამ ის არ ნებდება. რაღის სახელოსნო და იატაკს შორის თავის ხელფეხს გადებს. საყვარელის შემოტევები უფრო სამიში ხდება - ხელფეხში შეიძლება ვერ გაუძლოს.

ქმარი: (მეზობელს) სკამი მომიტანეთ, თუ შეიძლება!

მეზობელს ქმართან სკამი მიაქვს. ის სკამის საზურგეს ხელფეხის მაგივრად მუყუყდებს კარის სახელურს, ხელფეხს ხელში იღებს, პისტოლეტს კი ქმარში გაიჭრებს. ტელევიზორში ჩანს სააბაზანო ოთახი და საყვარელი, რომელიც დროებით მშვიდება და კარს ყურს მიადებს, რათა გაიგოს, თუ რა ხდება მის იქით.

ქმარი: (მეზობელს) დიდი მადლობა.

მეზობელი: არაფრის. მეც უნდა ჩამკეტოთ სადმე?

ქმარი: არა, არ ჩაკეტავთ. უბრალოდ, სამზარეულოში შებრძანდით სულ რამდენიმე წუთით და არ გაბედოთ ფანჯრის ან სარკმლის გაღება, თორემ სიგნალიზაცია ჩაირთვება და მე გაგზარზდება!

მეზობელი: რა სიგნალიზაცია?

ქმარი: მე რომ დავაყენე თქვენს მოსვლამდე.

მეზობელი: ეგეც კარგია, რომ საპირფარეოში

არ მისტურებთ!

ქმარი: სამზარეულოს კარს იქით პატარა დერეფანია, შერე კი უკვე სამზარეულოს ოთახი და სიგნალიზაციაზე რაც გითხარით, არ დაგაგინყდით!

მეზობელი: ის მაინც ეიცო, აქ სად რა არის - რაც არ უნდა იყოს, ამ ბინის ფაქტობრივი პატრონი გახლავართ. მე და ჩემი ქმარი, სანამ ის ბიზნესში წავიდოდა, ამ ბინაში ცხოვრობდით. ფული რომ იშოვა, გვერდითი სამოთახიანი იყიდა, სადაც ახლა მე ვარ, როცა გავიყარეთ, მოვილაპარაკეთ, რომ ეს ბინა მას ეკუთვნოდო. გაყიდვა უნდოდა, მაგრამ ვერ მოახსნრო - დაიღუპა ცხონებული!

ქმარი: ღმერთმა აცხონოს.

ქალი: (ქმარს) ახლავე გამოუშვი პატონი დოცნატი, თორემ საკუთარ ქმედებაზე პასუხს არ გაგებ!

ქმარი: (მეზობელს) ყურადღებას ნუ მიექცევთ, მე მიყურეთ, თუ შეიძლება!

მეზობელი: როგორც მეტყვით, თორემ ისევ გეგონებათ, რომ მე იმპა მხარეს ვარ, სინამდვილეში კი, მოცემულ მომენტში, კატეგორიულად ნეიტრალური ვახლავართ!

ქმარი: ეგრეც უნდა იყო!

ქალი ბოლთას სცემს. ქმარი და მეზობელი მას შეტყუვებენ, თან საუბრობენ.

მეზობელი: ნელა არ მიიტევას - ჩემმა ქმარმა, მას შემდეგ რაც ფული იშოვა, ბილიარდის თამაშზე დაინაწყო, როგორც ყველა სხვა ფულიანმა. თავის ახალგაზრდა საყვარელსაც ეთამაშებოდა რომელიღაც კლუბში!

ქმარი: აი, ზომ ხედავთ!

მეზობელი: თქვენ ზომ გულის სიღრმეში კეთილი ბრძანდებით!

ქმარი: გამდლობთ, რა თქმა უნდა. მას შემდეგ, რაც ბილიარდმა გამიტაცა, საყვარელი არ მყოლია, მხოლოდ ჩემს ცოლს ვეპატივებოდი ხოლმე კლუბში, მაგრამ ის არ მომეყვებოდა.

ქალი: (ქმარს) მე შენ მოგკლავ!.. გეფიცებით, მოგკლავ!

ქმარი: არ მოგკედებ. ბედი მაქვს გეტო!

ქალი: წინასწარ ნუ იკვებნი!

მეზობელი: შვილიშვილები მომენატრა ძალიან და არ მინდა მათ უნახავად მოგკედო!

ქმარი: არაც არავინ გაძალავებ!

მეზობელი: მართლა?

ქმარი: რა თქმა უნდა. შედით, თუ შეიძლება, სამზარეულოში. კარს, თქვენის ნებართვით, ბოლომდე არ მიხეზურავ, რომ სიგნალიზაციის ხმა უკეთ გავიგონო!

მეზობელი: სიგნალიზაციაზე იხუმრეთ, არა?

ქმარი პასუხისგან თავს იკავებს, მეზობელს სამზარეულოს კარამდე მიაცილებს, ხელზე კოცნის. მეზობელი სამზარეულოში შედის. ქმარი კარს ოდნავ გამოღებულს ტოვებს. ამ დროს სააბაზანოს კარს შიგნიდან რაღაც ძალიან მაგრაღ ეჯახება - ეს საყვარელია, რომელიც ამჯერად კარს გამორბენით ეხლება. ტელევიზორშიც ჩნდება კადრი სააბაზა-

ნოდან - მაყურებელს შუქილი-ფაფარი მიაფრთხილავს საყვარლის ქმედებებს.

ქმარი: (ქალს) უთხარი, რომ დაწყნარდეს!

ქალი სააბაზანოს კართან მიდის და აკაკუნებს საყვარელი ფურცელს. ტელევიზორში ჩანს, თუ როგორ მიაღებს კარს ყურს, რის შემდეგაც ეკრანზე ისევ სცენა გამოჩნდება.

ქალი: ძვირფასო, დაწყნარდი, თუ შეიძლება, არაფერი იტყინო!

საყვარელი: (კარს იქიდან) როგორა ხარ, საყვარელო?

ქალი: კარგადა ვარ.

საყვარელი: შენ რა, მასთან მარტო დარჩენა გინდოდა?

ქალი: რა სისულელეს ამბობ?!... ცოტა მოითმინე, კარგი?

საყვარელი: ადვილი სათქმელია მოითმინე, როცა საკუთარ ბინაში ტყვედა ხარ!

ქალი: მიყვარხარ. დრო და დრო მოგიკაკუნებ კარზე.

ქალი კარზე აკაკუნებს, მიდის ფანჯარასთან, იღებს თავის სიგარეტს, უკიდებს.

ქალი: (ქმარს) გისმენ! (ქმარი ჯერჯერობით არაფრის თქმას არ აპირებს). ერთი სული გაქვს, რომ ყველა ერთად მიგვახერხო, არა?!

ქმარი: მგონი, კი!

ქალი: მეზობელიც?

ქმარი: კარგი ქალი ჩანს - ქმრის ლალატი აქვს გადატანილი!

პაუზა.

ქალი: მიდი დაიწყე. თქვი, როგორ ამომიყვანე ჭაობიდან, როგორ გიდულობდი ჩემთვის დაკონსერვებულ შეთისხილს, როგორ დაგყავდი ზღვაზე და ცურვა ვერ მასწავლე, როგორ ვნახეთ ზედიზედ ორჯერ დედოფნები, რომლებიც ბოლოს ძალიან ახლოს მოკვდნენ და ილიმბოდნენ თუ იცინოდნენ კიდევ!

ქმარი: (მავიდასთან ახლოს, სკამზე, ჯდება). ისინი მართლა გედიმოდნენ.

ქალი: ვიცი, რომ ზნედაცემული ქალი ვარ, რადგან ჯერ კიდევ ქმრის ხელში სხვასთან გაგაბი რომანი, მაგრამ მე ეს კაცი შემეყვარდა და შენგან წახლდა ვაპირებდი. ჩანათაც კი შექონდა გამზადებული.

ქმარი: რომელი ჩანათა, ყვითელი?

ქალი: შენ რა, ესეც იცოდი?!

ქმარი: არა. მე ზომ შენს ნივთებში არასოდეს ვიქექებოდი. უბრალოდ, როცა თქვი, რომ ჩანათა გქონდა გამზადებული, გავიფიქრე, რომ ყვითელზე ამბობდი.

ქალი: ზომ გესმის, რომ უკვე შუქილებულია ყველაფრის თავიდან დაწყება?

ქმარი: ჰო, შუქილებულია.

ქალი: შენ ხომ ბევრ ქალს მოსწონხარ.
ქმარი: შეიძლება, მაგრამ მე არ მომწონს ისინი.
ქალი: შენ ამ ბიწის პატრონსაც მოსწონხარ.
ქმარი: მასაც საყვარელი ადამიანისაგან ღალატის გადატანა მოუწია.
ქალი: ჰო, მაგრამ ახლა შენ მოსწონხარ.
ქმარი: არა, ის თავის მოღალატე ქმარს ვერ იფიქრებს და ვერც დაიფიქრებს - ძველებურად უყვარს.

ქალი: (სიგარეტის ნაწიწეს საფერფლეში ავადებს და ახალს უტიფრებს) მართლა ძალიან ცუდად ვგრძნობ თავს იმის გამო, რომ ასეთი შეურაცხყოფა მოგაგენს!

ქმარი: ბევრს ენევი.
ქალი: ჰო, დღეს ბევრს ვწვევი.
ქმარი: გამთენიისას ჩემი ძაღლი დამეწაოხრა.
ქალი: ძაღლი?!

ქმარი: კი, ძაღლი, ბავშვობაში, საფეხში რომ მყავდა ბაბუნაჩემთან, ჯუღბარაში. ათის თუ ვიქსეზი, როცა შემთხვევით მეგობელმა მონადირემ მოკლა - ტურაში აერიო. ჯუღბარაში იმ მონადირის შეძებარ ძაღლთან მეგობრობდა და ზოგჯერ მასთან ერთად მისდევდა სანადიროდ წასულ მეგობრის პატრონს. ორიოდ თვის შემდეგ კი ჯუღბარას მკვლელო ქალაქში მანქანაში გაიტანა. წინა დღით ფეხსაცმელების მაღაზიაში „ტუფლები“ იყიდა, სოფელში რომ ჩაიტანა, აღმოჩნდა, რომ უტყურდა. დილით ისევ ქალაქში დაბრუნდა, უნდოდა ერთი ზომით დიდში გადარეცვალა. ზედ მაღაზიის წინ დაიღუპა. წლების შემდეგ, როცა პირველად დაეჭირონინდი, მე და ჩემი ცოლი, სანამ ჩვენი არ ვიყიდეთ, ეს რომ არის, თითქმის ეკეთ ბიწის გვირაბდით იმ ფეხსაცმელების მაღაზიის გვერდით.

ქალი: შენ ეს ჩემთვის არახიდებს მოგიყოლია.
ქმარი: სამიწელი სანახავი იყო, როცა ჯუღბარასი მონადირე ძაღლისთვის მხარის აბმასა და საღორის კვალიზე დადგომას ცდილობდა - იმის ვაკეთებდა უნდოდა, რისი ნიჭიცა და უხარცე ღმერთის მისთვის არ დაენათლებინა. ბაბუნაჩემი ამბობდა, როგორც ადამიანებში გამოყურევანი ბოლდუ ბრიყვები, ტაკიანასრები და ქარაფშუტები, ისეა ძაღლებში, ჯუღბარას ასაკთან ერთად ჭკუა არანაირად არ მოემატება. ძალიან მინდოდა, რომ ბაბუნას ნათქვამი არ გამართლებულიყო, მაგრამ ჯუღბარასმა სიმწიფის ასაკამდე ვერ მიატანა.

პაუზა.

ქმარი: იმ კორპუსში, სადაც მე და ჩემი პირველი ცოლი სულ ბოლოს გვირაბდით საცხოვრებელს, ერთი რქებადგმული კაცი ცხოვრობდა - მეუღლე დაუნდობლად ღალატობდა, ის კი არაფერს ეტყულებდა. ყველამ იცოდა ამის შესახებ, ბავშვებმაც კი, მან კი არა. ყველას ეცოდებოდა, ის კი დადიოდა ბენდირი - ტიპური მოსიყვარულე ქმარი, რომლისათვისაც მთავარია, რომ თუხანი ჰყოფდეს კარგად. გადიოდა წლები, მეუღლე ისევ ღალატობდა, ის კიდევ ისევ ბენდირი იყო. მერე, როცა მე და ჩემი პირველი ცოლი იმ სახლიდან წაიშვედით, ქალი სიმსივნით მოკვდა. ქმარი დღესაც გლოვობდა, ცო-

ლის საფლავზე ყვავილები მიჰქონდა. მეუღლეს ძაღლებს რატომღაც ძალიან უნდოდათ, რომ მეორედ დაქორწინებულიყო და მისთვის საცოდის ძებნაში იყვნენ. იმან კიდევ სხვა არავინ გაიკია, მარტოობაში გაცილა დარჩენილი დღეები. ისე კი, მე დიდ პატივს ვცემდა, პოლიციელობაზე ვოცნებობდი ბავშვობაში, მეუბნებოდა.

ქმარი: დგება, მაგიდისკენ გზაზე იატაკიდან ფორთოხალს იღებს, მას მაგიდაზე დებს, სებაშ წყალს, ჭიქას ადგილზე აბრუნებს, ფორთოხალს კი ისევ ხელში იღებს, ფანჯარაში იყურება. ტელევიზორში ერთი წუთით გამორჩდება სააბაზანო - იქ საყვარელი ყურით კარს მიკრია. ერთი წუთის შემდეგ იქნაზე სამზარეულოს კედრი გამორჩდება - მეზობელი ბოლთას სცემს, ზოგჯერ ფანჯარასთან ჩერდება, თითქმის უნდა რომ გაალოს, მაგრამ ვერ ბედავს. ბოლოს ტელევიზორი სცენაზე გადაერთება.

ქმარი: (ქალს) შენ რატომ არ გიცვარს ფორთოხალი - არც ამის ყიდვას დაეიზარებდი!
ქალი: (ყვირილით) გეყოფა!

საყვარელი: (ხმა სააბაზანოდან) რა ხდება?!

ქალი: არაფერი არ ხდება! (მიდის კართან, აკაკუნებს) ყველაფერი რიგზე!

საყვარელი: (მიგნოდან აკაკუნებს) მიცვარხარ!

ქალი: მეც მიცვარხარ!

ქმარი: მორჩეს ენაზე ესაუბრებოთ ერთმანეთს?!

ქალი: ბრწყინვალე იუმორი გაქვს!

საყვარელი: რა თქვი, საყვარელო?

ქალი: არაფერი!.. (ქმარს) მეც დამეცხმრა ძაღლი.

ქმარი: ძაღლი დავცხმხრა?

ქალი: გაგვიბეი და ჩვენ წავაღო.

ქმარი: ჩემი ქალიშვილი აპირებდა ჩემთვის თაქსის საქმროს გაცნობას. უფრო სწორად, მე პირველმა გამოთქე ამის სურვილი. უარზე იყო, დღეს კი დაპირეკა და მითხრა, რომ ის და მისი საქმრო კავშირს დასხდომას აპირებდნენ და რომ მეც მეპატივებოდნენ. ვუთხარი, რომ მინეგავს ვლუბულობი. ჩავედი ეზოში, გარაჟიდან მანქანა გამოვიყვანე თუ არა, საბურავი გასკდა. სათადარიოვად დამვეცილე აღმოჩნდა. მინდოდა დამებერა, მაგრამ გადავწყვიტე. გამოვედი ქუჩაში, ჩავეჯექი ტაქსიში და იმის მაგივრად, რომ გადვქნა წასვლიყვი, მოფერს ვუთხარი, რომ იმ სალონამდე მივეყვანი, სადაც შენ მეგულებოდი. უფრო სწორად, ჩავიფიქრე, მოდი, ტაქსისტს სალონის სახელს ვუტყვი და თუ ეცოდინება სადაც არის, პირდაპირ იქ წავაღო, თუ არა - ქალიშვილთან და სახიძოთან-მეცადი. აღმოჩნდა, რომ ტაქსისტმა სალონი კარგად იცოდა. გზაზე ანეკდოტებს მიყვებოდა, მე კიდევ არ ვუარნენდი - მეშინოდა, რომ ერთი მათგანი მაინც აუცილებლად იქნებოდა მეოცნებობად მოულოდნელად დაბრუნებულ ქმარზე და მოღალატე ცოლზე, რომელიც საყვარელს კარდაში მალავს.. ჰო, მართლა, ამ კონკრეტულ შენც ხომ არ გვიმალავ დამატებით კიდევ ვინმეს?

ქალი: როცა გაბრაზებული ხარ, ზოგჯერ იუმორი ძალიან გიბლავდება!.. მითხარი, თუ შეიძლება,

ჩემმა სტილისტმა გამყიდა?

ქმარი: არა. იქ, სალონთან, ქუჩაში რომ ვიდგები და ვფურცობდი, როგორ უყვებოდნენ შენს სტილისტსა და გვერდით მჯდომ კიდევ ერთ კლიენტს მის სტილისტთან ერთად რაღაც სახალისო ისტორიას და იცინოდნენ, რატომღაც სანადიროდ გამოსული ვიყავი მისი მომადგონდა და ჩემი სიზმარიც გამახსენდა. მერე უცებ მივხვდი, რომ არც არასოდეს გვევარებოვარ.

ქალი: ჩემმა უფროსმა გამყიდა?

ქმარი: არა. ახლაც, აქ რომ ვარ, ჯუღბარსი მახსენდება - თავს ზედმეტად ვგრძნობ. როცა პოლიციასი დავიწყე მუშაობა, მაშინაც ჯუღბარსი მაგონდებოდა პირველი თვეები - პოლიციელობა ხომ ჩემ მოწოდება არ იყო. იქ იმიტომ მივედი, რომ სხვაგან წასასვლელი არსად მქონდა.

ქალი: დავიღალე. ძალიან დავიღალე... ეტყობა, მართლაც იწვიმებს, მე კი მიწოდდა, რომ შენს ჯინაზე არ ეწვიმა!

ქალი მიდის სააბაზანოს კართან, უნდა, რომ სკამი მოაშოროს. მასთან ვაჩნდება ქმარიც და ქალს ხელებს გაუკავებს. ქალი უძალიანდება და ბოლოს ერთ ხელს გაითავისუფლებს, რის შემდეგაც ცდილობს ქმარს ხილა გააწნას, მაგრამ ის ასწერებს აქვლავ დაეფუტოს მის ხელს.

საყვარელი: (კარს იქიდან) რა ხდება მანდ?!

ქმარი ქალს ხელს უშვებს. ეს უკანასკნელი გაჭირვებით ითქვამს სულს.

საყვარელი შიგნიდან კარზე აკაკუნებს.

ქალი: ყველაფერი რიგზეა, საყვარელო!

საპასუხოდ თვითონაც აკაკუნებს კარზე. ქმარი იცინის და ისიც აკაკუნებს. ქალი მას ხილას გააწნავს.

საყვარელი: რა ხდება იქ, ბოლოს და ბოლოს?!

ქალი დაცხრება. ქმარი ხელს უშვებს და სააბაზანოს კარზე აკაკუნებს.

ქმარი: (ქალს) ჩვენ ყველანი ძალზე სერიოზულად ვუკაკუნებთ, ხომ იცი! (კიდევ ერთხელ აკაკუნებს) ბატონო დოცენტო, არ გინდათ ფორთოხალი მოგართვათ და პირი გაისველოთ?!

ქალი: (ქმარს) ვის დასცინი, შე არამაზადა?!

ქმარი ბრაზდება, ქალი უკან იხევს, ქმარი მის დევს. ქალი ფანჯრის რაფაზე შეხტება.

ქალი: არ მომეკარო, თორემ გადავხტები!

ქმარი: (ჩერდება) გადახტები, რო?

ქალი: გადავხტები, შენ კი დაგიჭერენ და ჩაგაჟუღებენ.

ქმარი: არ დამიჭერენ.

ქალი: არც იოცნებო - დაგიჭერენ.

ქმარი: დარწმუნებული ვიყავი, რომ შენ ჩემს

სიკვდილამდე ჩემი იქნებოდი. იქ ქალი ბრუნდება, თავს იმის უფლებასაც ვაძლევდი, მეფიცა, რომ თუ ჩემ შემდეგ სხვას დანებდებოდი, მხოლოდ იმიტომ, რომ უჩემობით წვეულ მარტოობასა და სულიერ სიკვრივლს როგორმე გამკლავებოდი - როგორც ეს იწინებებშია, რომელსაც შენ კითხულობ ხოლმე.

ქალი: შენ აქ ჩვენ გვატყურობ, მძევლებად გავართ, ბოლო ინდივიდუალური თავისუფლების აღკვეთა ჩვენს ქვეყანაში მაკცრად ისევება.

ქმარი: (იცინის) ეს ინდივიდუალური თავისუფლება - მაინც საიდან მოიტანე, სულ არ გავხარ პოლიციელის ცოლს. ჩვენს კონკრეტულ შემთხვევაში, თუ გაინტერესებს, ეს დაახლოებით ასე ჟღერს - ადამიანისთვის თავისუფლების უკანონო აღკვეთა, რომელიც დაკავშირებული არ არის მის გატაცებასთან.

ქალი: ის როგორ ჟღერს რომ უკანონოდ შემოიჭრი ამ ბინაში და პისტოლეტით გვაპინებდი?!

ქმარი: როგორ დაბატკიცებთ, რომ ვამინებდით?

ქალი: მეზობელი დავგიდასტურებს.

ქმარი: არ დაგიდასტურებს - ის მოღალატე მეორე ნახევრებს ვერ იტანს!

ქალი: დადასტურებს - შენ ხომ მას მის საკუთარ ბორშიან და სარეცხთან არ უშვებ!

ქმარი: კარგი, ახლავე ვკითხოთ.

მიდის სამზარეულოს კართან, აღებს მას ბოლომდე და აკაკუნებს. სააბაზანო ოთახის კარდანაც ისმის კაკუნი - ეს საყვარელია.

საყვარელი: რა ხდება, ძვირფასო?!

ქმარი მეორედ აკაკუნებს, ტრიალდება, მიდის სააბაზანოს კართან, რომელზეც შიგნიდან ისევ საყვარელი აკაკუნებს. იმავე მანერით კაკუნითვე პასუხობს ქმარი.

ქმარი: კოდალებივითა ვართ!

საყვარელი: რა თქვით?!

ქმარი: ჰეი, ჩემო ინდივიდუალურო ტყვეო, ხომ არ მოინებინეთ მანდ და, ბოლოს და ბოლოს, ხომ არ მოგიწდათ ფორთოხალი?!

(იცინის) ან იქნებ ქალბატონი მეზობლისთვის გვჯიბოვებ, რომ საკუთარი ბორშით გავიმასპინძლდეთ?!

სამზარეულოდან მეზობელი გამოდის.

ქმარი: (ქალს) აი, ისიც გამოჩნდა.

მეზობელი: (ქალს) თქვენ რა, მანდ დგომა გაძლეს?!

ქალი: ხომ დადასტურებთ, რომ პოლიციენიკი ჩვენ და არა მარტო ჩვენ, არამედ თქვენც, პისტოლეტით გვატყურობდა?!

მეზობელი: ჩაბოდი, თორემ ცუდად ვხდები! (პირველად იწერს).

ქალი: ჩემს კითხვას უპასუხეთ, თუ შეიძლება! **მეზობელი:** ჩვენს კორპუსში ბოლო ორი წლის განმავლობაში ორჯერ მოხდა საშინელი ტრაგედია. პირველად, ერთი ღვთისნიერი პიროვნება დაგვე-

ლუბა. სალმინი კაცი იყო, მოღიმარი, უთოებსა და თრის საშრობებს შეუკეთებდა ხოლმე მეზობლებს უფასოდ. მაშინაც ფანჯარაში მინას სვამდა მეზობელ დედაპირთან, ცოლი კი სამსახურიდან ბრუნდებოდა, ქმარი რომ ფანჯრის რაფაზე შემოსკუპებული დინახა, დაუძახა ქვემოდან და ხელაც დაუქნია. ამაწაც დაუქნია ხელი, წონასწორობა დაკარგა და წავიდა ქვემოთკენ მემვიდე ხართულიდან პირდაპირ. მეორეჯერ კი უფრო დიდი სამხილეება მოხდა, მეგობართან სტუმრად მოსულმა თორმეტი წლის ბიჭმა გადაწყვიტა აივნის მოაჯირზე შემოშვდარი მტრედი დაეჭირა და თავი ვერ შეიძაგრა. მშობლების ერთადერთი შვილი ყოფილიყო, დედამისი ათი წელი ვერ ორსულდებოდა და უცხოეთში მკურნალობის შემდეგ დაფეხმდინდა.

ქმარი: ეს რა საშინელ ისტორიებს ჰყვებით! **მეზობელი:** ყველაფერს ისე მოვეყვი, როგორც იყო!

ქმარი: თარსი კორპუსი ყოფილა. **მეზობელი:** ნება მიეცით თქვენს ცოლს, რომ ჩამოვიდეს!

ქმარი: მე არც მიბრძანებია მანდ ასვლა. **მეზობელი:** აბა, მაშინ რატომ დაგას იქ?

ქმარი: გადაგხტებო, ამბობს. **მეზობელი:** ხომ არ გავგიჟდით?!

ქალი: ახლოს არ მოხვიდეთ! **მეზობელი:** დამშვიდდით, თქვენ შემოგვევლით, გაიხედეთ, აბა, ერთი გარეთ, სიცოცხლე დედს და გადმოედოს, ყოველ დღით მზე ამოდის და გვათბობს, თქვენ კიდევ თავს იკლავთ, რომ საუკუნო უკუნმა მოგიცვათ, არ გრცხვენიათ მაინც?!

მეზობელი: მომენდე, შვილო, ყველაფერი კარგად იქნება, დამიჯერე!.. დიდი გოგო ხარ ანი და უნდა იცოდეს, რომ არა ვართ ჩვენ, ქალები, ბედნიერებისათვის გაცენილები, არა ვართ და რა გინდა ქნა?!.. ბედნიერები თუ არიან, კაცები არიან, სინსილა კი განყდა ამათი ერთ დღეს!.. მომიკდე, შვილო, ხელი, როგორც საკუთარი დედა ისე გთხოვ!

მეზობელი: ფანჯარას უახლოვდება, ატირებულ ქალს ხელს გაუშვდის და თვითონაც გული ურუყდება.

მეზობელი: მომენდე, შვილო, ყველაფერი კარგად იქნება, დამიჯერე!.. დიდი გოგო ხარ ანი და უნდა იცოდეს, რომ არა ვართ ჩვენ, ქალები, ბედნიერებისათვის გაცენილები, არა ვართ და რა გინდა ქნა?!.. ბედნიერები თუ არიან, კაცები არიან, სინსილა კი განყდა ამათი ერთ დღეს!.. მომიკდე, შვილო, ხელი, როგორც საკუთარი დედა ისე გთხოვ!

ქალი: (ქმარს) ახლავე გაშვი, არაშადაე! **მეზობელი:** (ქმარს) ყოჩაღ, ძალიან კი ივარგეთ - აი, რა ნიშნავს პოლიციელი!

ქმარი: ეს თქვენ ყოჩაღ და მადლობა! **მეზობელი:** შეიძლება წავიდე? ქურაზე ბოროტი მაქვს დატოვებული, თოკზე კიდევ სარეცხი!

ქმარი: მადლობა კიდევ ერთხელ, ახლა კი მიბრძანდით.

მეზობელი: შემოსასვლელის კარისკენ მივსული ვიყავი.

ქმარი: იქით არა, სამზარეულოში, თუ შეიძლება!

მეზობელი: სამზარეულოში?!.. კი მაგრამ, რატომ, თქვენ ხომ დამპირდით?!

ქმარი: მე არაფერს დავპირებოვართ. მიბრძანდით სამზარეულოში და კარს ბოლომდე ნუ მიხიწურავთ, რომ სიგნალიზაციის ხმა უკეთ გავიგონო!

მეზობელი: სამზარეულოს კართან მიდის. ამ დროს ქმარს ხელიდან უხსლტება ქალი, და რომ დამეძლოს, სამზარეულოში შეიშვს, მაგრამ კარს მიკეტებს ვერ ასწრებს - ქმარი ფეხდაფეხ მისდევს. მეზობელი კარს აქვთ რჩება.

მეზობელი: (ქალის მისამართით) მანდ სიგნალიზაცია აყვინა, არ გაბედოთ ფანჯრის გაღება და რაფაზე აძრომა!.. რა ყველა არანორმალური აქ შეიყარა?!

მეზობელი: შემოსასვლელის კარისკენ მიდის. სააბაზანოს კარზე საყვარელი აკაკუნებს.

საყვარელი: (ხმა სააბაზანოდან) რა მოხდა?!

მეზობელი: არ უნდა დაგეჭირათ საქმე პოლიციელის ცოლთან - აი, ეს მოხდა, ჩემო კარგო მდგმურო!

საყვარელი: გამომიშვით აქედან, თორემ კარს ჩამოვიღებ!

მეზობელი: რაც გინდა ის ქენით, ოღონდ მერე ზარალი ამინაზღაურეთ!.. არ მცალია მე, ბოროტი მიდგას ქურაზე, სარეცხი მაქვს გაფენილი, თქვენ კიდევ გინდა ფანჯრიდან გადაშვარხართ და გინდა ამ კორპუსის სახურავიდან უპარაშუტო!

ტელევიზორში ჩანს, როგორ დაქრია სამზარეულოში მაგიდის ირგვლივ ქმარი და ქალი. ქმარს ხელჯობი უფარდება. მას მაშინათვე ქალი ეუფლებოდა და ცდილობდა მოფთვარეობის მანერით მოიგერიოს ქმარი. ეს უკანასკნელი იცინის. ქალი ხელჯობს ქმარს ესერის, მაგრამ ააცილებს. ტელევიზორი ისევ სცენაზე ვიდართვება. სამზარეულოდან გამორბის ქალი, უკან ქმარი მისდევს. ეს უკანასკნელი ცდილობს ქალი დაიჭიროს - ფეხზე გამოსდის ხელჯობის კაუჭი. დარბიან დიდი მაგიდის ირგვლივ.

ქმარი: (მეზობელს) აბა, ახლავე სამზარეულოში შემბრდნით!

მეზობელი: მე ხომ მეუღლე გადაგირჩინეთ, თქვენ კი ასე მექცევით!

ქმარი: სამზარეულოში-მეთქი!.. კარს ბოლომდე ნუ მიხიწრავთ!

მეზობელი: მე რა ჯანდაბად გინდივართ?!.. შემიძლია პატიოსანი სიტყვა მოგცეთ, რომ არავის დავერეკავ და საერთოდ, არავისთან კრინტი არ დამეცდება!

ქმარი: უკანასკნელად გაფრთხილებთ - მიბრძანდით სამზარეულოში!

მეზობელი სამზარეულოში შედის, ქმარი და ქალი კელავ მაგიდის ირგვლივ დარბიან. პოლოს ქმარი ახერხებს ხელუფლის კაუჭი ფეხზე გამოსდის ქალს. ის დივანზე ეცემა. ქმარი ზემოდან მოექცევა, მის გახდის ცდილობს, ქალი უშლიანდაც. საყვარელი საბაზანოს კარზე აკაკუნებს გამუდმებით. ქალი საყვარლის პორტფელის ჩასაცემბ მოძალადე ქმარს თავში. პორტფელიდან ქალადღეი ცივია. პოლოს ქალი ქმარს ლაგებშუა მუხლისთავაკ ამოცხებებს. ქმარი უკან იხევს. გათავისუფლებული ქალი საბაზანოს კარისკენ მიეგრძობა. ქმარი ქალს ეწევა. მათ შორის ისევ ორთაბრძოლა იმართება. ეცემა მაგიდა. მაგიდის იქით აღმორჩნდებიან ქმარი და ქალი - მხოლოდ მათი ფეხები ჩანს. ქმარი ზემოდანაა, ქალი წინააღმდეგობას უწევს. მათი უკეთ შეთვალერება ტელევიზორის ეკრანზეა შესაძლებელი. საყვარელი გამძაფრულია - ის უკვე განწირულია გაფრთხილები უტყვს საბაზანოს შიგნითა კარს. სამზარეულოს კარს იქიდან მეზობლის თავი გამოქვს. გადაბრუნებული მაგიდის იქით ქმარსა და ქალს შორის ორთაბრძოლა გრძელდება. ჩანს, რომ ერთიც და მეორეც დაიღალან.

ქალი: (ზმა მაგიდის იქიდან) თავი გამანებე!

ქმარი: (ხმა მაგიდის იქიდან) არ გაგანებებ!

ქალი: თავი გამანებე-მეთქი, არარაობავ!

ქმარი: გაჩუმდი!

ქალი: მე შენი არ შეშინია, რქებიანო!

ისმის (ტელევიზორში კი ჩანს კიდევ ეს) სილის გაქენის ხმა - ეს ქალია. სიწმინდე ისადატურებს. პაუზის შემდეგ ქმარი დგება, ისწორებს ტანსაცმელს, მიდის ფანჯარასთან. დგება ქალიც, ისიც ისწორებს ტანსაცმელს, ხელში პისტოლეტს უჭირავს, რომელიცაც ქმარს უბრუნებს.

ქმარი: ტყუილად ცდილობ - შიგ ვაზნები არ
დევს!

ქალი პისტოლეტს ძირს დაუშვებს, ამჩნევს მეზობელს.

ქალი: (მეზობელს) უხ, შე ვირთხავ!

უმიზნებს მეზობელს. ის კარს იჭიბთ იმალდება. ხაყვარელი ახერხებს ცყველიდან თავის დაღწევას. შეძრწუნებული შეწყურებს ხან ქალს და ხან ქმარს.

საყვარელი: რა ხდებოდა აქ?!

ქალი ახლა მას უმიჯნებს, შემდეგ ქმარს, ნერვულად იცინის. ქმარი მიდის ქალთან და პისტოლეტს ააჩვენებს.

ქალი: პისტოლეტი დატენილი იყო, არა?!

ქმარი: ჰო, დატყენილი იყო!

ქალი: ოხ, შე საზიზღარო!.. ყველაზე უკანასკნელი არამზადა ხარ და შენ აუცილებლად დაგაპატიმრებენ!

ქმართან მიდის საყვარელი და ხელში აწმევს. ქმარი პასუხობს, თანაც ისე ძლიერად, რომ საყვარელი გვერდზე გადაქანდება და ინერციით დივანზე დაეხეთქება. ქმარს პისტოლეტი აშოაქვს.

ქალი: (ისტერიკულად) მიდი, მოკალი, ისიც მოკალი და მეც მომკალი, იმიტომ, რომ ჩვენ ერთმანეთი გვყვარს და გვინდა, რომ შენს ჯინაზე ერთად მოვკვდეთ, ხელი-ხელ ჩაკიდებულები.

სამზარეულოდან გამოდის მკვლელი.

მეზობელი: არ გინდათ სროლები და სისხლი-
არ გინდათ!

ქალი: ესეც მოკალი, ახლავე, მოკალი-მეთქი!
ყველა მოკალი!

მეწიშედი შიშისასვლედიშ გადის. გონზე ში-
სული საყვარელი მუშტების ქნეით ქმარს ეძგ-
რება. ქმარი ყბაში მოსდებს, საყვარელი იატაკზე
ეცემა.

საყვარელი: (იატაკზე ჯდება) ოხ, თქვე უა-
ნასკნელო არამზადავ!

ქმარი: თქვენ კიდევ... ისა ხართ... რა ზეცია მაგას...

საყვარელი: ჰო, თქვით, რა ვარ!

ქმარი: დამავინყდა რა ჰქვია კონკრეტულად იმ ნურბელას, ქალის ხარჯზე რომ ცხოვრობს!

საყვარელი: იცოდით კი საერთოდ?

ქმარი: ნადით, თქვე ნურბელავ თქვენა, უდღე-
ურო აფერისტო, საყვარელს ტელევიზორი გამოს-

ქალი: მე ის ტელევიზორი ჩემი საკუთარი ფულით ვიყიდე!

ქმარი: პო, მაგრამ ეს საერთო სურათს არ ცვლის!
ქალი: რას ჰქვია სურათს არ ცვლის - მას ჩემ-

ქმარი: ჯგერევე დავიჯერე!

საყვარელი: (ქალს) დამშვიდდი, ძვირფასო, ხომ ხედავ, ასე იმიტომ ამბობს, რომ გაგაბარაზოს!

ბრუნდება მეზობელი.

მეზობელი: გამიშვით აქედან, ახლავე, დაუყოვნებლივ!

ქალი: რატომ გარბიხარო, გირჩევთ დარჩეთ -
მერე მეზობლებს მოუყვებით ყველაფერს, რაც აქ
ხდება და მოხდება და ერთბაშად მთელ კორპუსში
დაივსებუელი და პოპულარული ქალბატონი გახდები-
თა!

მეზობელი: (ქმარს) თქვენ აქ რაღაც თქვენს
თამაშს თამაშობთ, არა?!

ქალი: (მეზობელს) გაჩუმდით, ბოლოს და ბოლოს!

მეზობელი: ნუ მიყვირით, თუ შეიძლება - არავის ეშინია თქვენი!

ქმარი პისტოლეტს ქაშაში ირჭობს, იატაკი-დან იღებს გატყეხას გადარჩენილ ჭიქას, გადის სამ-

ზარეულაში. ქალი საყვარელთან მიდის და ზელს გაუწევის.

ქალი: ადვილი, ძვირფასო!

საყვარელი დამოუკიდებლად დგება. ის და ქალი ერთმანეთის პირისპირ დგანან. უცებ ქალი სილას გააწნავს.

ქალი: (საყვარელს) იცი, მართლა მიყვარხარ, ისე, როგორც ჯერ არავინ მიყვარებია!

მეზობელი: არანორმალურებო, ნადი თქვენი!.. არანორმალურებო, ნადი ჩემი ბინიდან!.. ახალვე ნადი-მეთქი!

მეზობელი ისტერიკაში ვარდება, შეკრთობილივით აბაკუნებს ფეხებს.

ქალი საყვარელს წინ მუხლებზე დგება.

ქალი: მე ხომ შენთვის ტკივილის მეტი არაფერი მომაქვს. ნადი ჩემგან, გაიქეცი, სახამ გვიან არ არის - მე ბიროტი და ზნედაცემული ქალი ვარ!.. მოდი, იცი რა, მართლა გადავტყევი ფანჯრიდან. მერე შენ და პოლკოვნიკი მორიგეობით იგლით ჩემს საფლაფზე და ყვავილებს მომიტანთ, როგორც ისევ და ისევ ამ წყეული პოლკოვნიკისა და მისი პირველი ცოლის ერთი მეზობელი!.. არც იმას, იმ პირველს უყვარდა პოლკოვნიკი, ზუსტად ვიცი, რომ არ უყვარდა. ნამუსს უნახავდა, საყვარელზე და ეგეთებზე კი დიდი ბოდიში! მაგრამ სანყალმა ვერც სხვა იპოვა, ვის შეყვარებასაც შეძლებდა და ვისაც მთელი სულითა და გულით მოუშადადებდა ბორშს. ზუსტად ვიცი, რომ ვერ იპოვა, გესმის?! (ყვირის) გესმის თუ არა ეს შენ?!

მეზობელი: (ყვირილით) ყველა გაჩუმდეს. მე თქვენ ყველას გიბრძანებთ, რომ გაჩუმდეთ!.. გა-მიშვით აქედან, საღისტებო!

ის ისევ ფეხებს აბაკუნებს, თითქოს ადგილზე დარბისო. სამზარეულოდან ქმარი გამოდის წყლით სავსე ჭიქით ხელში, მიდის მეზობელთან და წყალს საბეჭო შეასხამს. ის მოულოდნელობისგან შეშვებულს და ჩერდება.

მეზობელი: ეს რა ქვით?!

ქმარი: დამშვიდდით - ძალიან გაცხარებული იყავით!

მეზობელი: კარგით, მე მშვიდად ვარ, ოღონდ მითხარით, თუ შეიძლება, თქვენ აქ ყველანი რალაც თქვენს განსაკუთრებულ თამაშს თამაშობთ, არა?!

ქმარი: რა თამაშს?!

მეზობელი: აი, თქვენი ცოლი დოცენტის წინ მუხლებზე დგას და ამირებს ფეხებზე მოეხვიოს, რომ არსად არ გაუშვას, ხედავთ?! (ქალი საყვარელს ფეხებზე ეხვევა). ხომ ხედავთ?!.. არა, კეთილი ინებეთ და მიპასუხეთ, ხედავთ ამას თუ არა?!

ქმარი: რა გნებაეთ?!

ქალი: არაფერი. უბრალოდ, მინდოდა გამეგო, ხედავთ ამას თუ არა.

ქმარს მეზობელთან სკამი მიაქვს.

ქმარი: აი, დაბრძანდით! (მეზობელი ჯდება).

გინდათ, კიდევ მოგიტანო წყალს?

მეზობელი: არა, გმადლობთ, მეყოფა!

ქმარი: დასალევია წყალი მიაქვს მხედველობაში!

მეზობელი: თუ დასალევია იგულისხმეთ, მაშინ მომიტანეთ!

ქმარი: იქ, სამზარეულოში, მაგიდაზე პროდუქტებით სავსე ცელოფნის პარკები აწყვია. აღმოჩნდა, რომ ჩემს ცოლსაც უყვია ფორთოხლები, ალბათ თავისი საყვარელისთვის. იცოდით, რომ თურმე თქვენს მდგმურსაც უყვარდა ეს ბილი?

მეზობელი: არა, საიდან უნდა მცოდნოდა ამ დამთხვევულ პროფესორას - რა უყვარდა და რა არა. თქვენა ცოლს რომ ყვარობდა, ეგ ვიცოდით მხოლოდ!

ქმარი: დოცენტია, ჯერ პროფესორი არ გახდარა.

მეზობელი: აქაურები პროფესორას ეძახიან. გუშინ დილით, სახლიდან რომ გაშოდიოდა, ჩიტმა დაასკლინა მხარზე, პოდა, ასე თქვეს, ფულს იშოვისო.

ქმარი: ფულის არ ვიცი, მაგრამ კარგ ჩიტს კი დაიჭერს.

მეზობელი: რა გაცქთ მხედველობაში?

ქმარი: ალბათ, მინდოდა მეთქვა, კარგი ჩიტია უკვე დაიჭირა-მეთქი ჩემი ცოლის სახით. იცით რა, იატაკიდან დასვრილი ფორთოხლების აკრეფას გირჩევნიათ ჩემი ცოლის ნაყიდი წაიღოთ - გეკუთვნით და ალალი იყოს თქვენზე!

მეზობელი: არა, მე სხვისი არაფერი მინდა!

ქმარი: ყოჩაღ, სამართლიანი და პრინციპული ქალბატონი ბრძანებულებით. ყველა რომ თქვენ-ნაირი იყოს, სამყარო გაცილებით უკეთესი იქნებოდა. ნება მიბოძეთ ხელზე გეამბოროთ! (მეზობელს ხელზე კოცნის, შემდეგ ჭიქით სამზარეულოში გადის).

ქალი: (საყვარელს) სულზე უტკბესო!

საყვარელი: ადვილი!

ქალი: (დგება) როცა ფანჯრის რაფაზე ვიდევნი ჩემს სიგარეტს შემთხვევით ფეხი ვჯარი და ისიც ძირს გადავარდა. მომეცო, თუ შეიძლება შენი.

საყვარელი გაუძნრელად დგას.

ქალი: მომეცი, გთხოვ!

საყვარელი ვიბიდან სიგარეტის კოლოფს იღებს და ქალს უწევის. ის კოლოფიდან ერთ ლერს ამოაძვრენს.

ქალი: ცეცხლი, თუ შეიძლება!

საყვარელს ვიბიდან სიგარეტის კოლოფს იღებს და ქალს ცეცხლს აწევის. ის სიგარეტს უტიფებს. შემოდის ქმარი, მეზობელთან ჭიქით წყალი მიაქვს. მეზობელი ცოტას მოსვამს და ჭიქას ქმარს უბრუნებს.

მეზობელი: რომელიღაც კინოში მგონია თავი... გეფიცებით, ყველაფერი ისეა, როგორც რომელიღაც კინოში, ოღონდ არ მახსოვს, რომელიში!.. უი, ზო, მართლა, კინალამ დამაინწყდა - დიდი მადლობა ნწყლისთვის!

ქმარი: არაფრის.

მეზობელი: კინოში კი არადა, ახლა თქვენ, რომ თქვით, „არაფრისო“, ისეთი შეგრძნება დამეფულა, თითქოს ეს ყველაფერი ოდესღაც მოხდა, რომ ოდესღაც თქვენ სამზარეულოდან ჭიქით წყალი მომიტანეთ, მე მადლობა გადაგიხადებ და თქვენ სწორედ ასე თქვით, „არაფრისო“ და სწორედ ასე შემომხედეთ თვალებში!

ქმარი: მართლა?

მეზობელი: პო, მართლა, გეფიცებით შვილიშვილებს!

ქმარი: ჰოდა, როგორ დამთავრდა მაშინ მთელი ეს ამბავი, ახლა აქ რომ ხდება?

მეზობელი: არ მახსოვს. ალბათ, ისე დამთავრდა, როგორც აქ დამთავრდება დღეს!

ქმარი: ძალიან კარგი!

მეზობელი: მაშინაც თითქოს ქვებით ბორში მედგა ქურაზე და მე აქ ამის გამო ეკლებზე ვიჯექი... ის კი არადა, თითქოს სარეცხის გამოც ვიჯექი ეკლებზე!

ქმარი: ქვაბი, რომლითაც ბორში დგას ქურაზე, დიდა?

მეზობელი: უფრო სწორად, გინდათ მკითხოთ, ბევრია თუ არა წყალი ქვაბში, რომელიც ქურაზე დგას, არა?

ქმარი: დიას!

მეზობელი: არა, სამწუხაროდ ბევრი არ არის!

ქმარი: გახე ქურაზე დგას, თუ ელექტროქურაზე?

მეზობელი: სამწუხაროდ, გახე ქურაზე.

ქმარი: რატომ სამწუხაროდ, გახე ქურაზე თუ დგას, უკეთესია.

მეზობელი: რით არის უკეთესი?

ქმარი: არის.

მეზობელი: მართლა?

ქმარი: დიას.

მეზობელი: შეიძლება ფანჯარასთან მივიდეთ?

ქმარი: რატომ?

მეზობელი: ამ ოთახს ჩემი სამზარეულო ესაზღვრება. მაღაზიამ ნასვლის წინ სარკმელი გამოვადე და თუ რამე, დამწვრის სუნი ხომ უნდა მომივიდეს?

ქმარი: ეს იმაზე დამოკიდებული, რომელ მხარეს იქორლებს ნიაჭი.

მეზობელი: ეგეც მართალია, მაგრამ ფანჯარაში მაინც გავყოფ თავს თუ შეიძლება.

ქმარი: ხომ არ იყვრებ?

მეზობელი: არა, რას ამბობთ, თქვენი პისტოლეტი ხომ დატენილია!

ქმარი: არც გადახტომას მოინდომებ?

მეზობელი: როგორ გეკადრებათ, სიცოცხლე ჯერ არ მომეზურება!

ქმარი: მაშინ მიბრძანდით.

მეზობელი: უადრესად დიდი მადლობა. (მიდის ფანჯარასთან, გადაიხრება, პერსი ყნოსავს).

ქალი: (საყვარელს) მგონი მარტოა შენს წინა ქურაზე დატოვებული.

საყვარელი: სანამ მე სააბაზანოში ვიჯავი, აქ რა ხდება?

ქალი: რა გაქვს მხედველობაში?

საყვარელი: შენ მას დანებდი?

ქალი: (საყვარელს გაუსილაქებს). აი, შენ ამ სიტყვებისთვის!

საყვარელი: მართლა არ დანებებულხარ?

ქალი: თეორიულადაც კი როგორ დაუშვი, რომ მე მას შენს ბინაში დავნებდებოდი - ფიქრადაც როგორ მომაყენე ასეთი შეურაცყოფა?

საყვარელი: მართლა?

ქალი: შენ რა, ეჭვი გეპარება ჩემს ნათქვამში?.. შემომხედეთ თვალებში და მიპასუხე კითხვას!

საყვარელი არაფერს ამბობს. ქალი მას კიდევ ერთ სილას აჭმევს.

საყვარელი გამეხებით გასცქერის ქმარს, რომელიც იატაკიდან თავის ხელფეხს იღებს - უნდა რომ მას თავს დაესხას. ქალი საყვარელს ეხვევა.

ქალი: არ ნახედი ჩემგან!.. არასოდეს არ მიმეტოვი!

მეზობელი: (ფანჯარას მოშორდება) ხალხო, სახლში გამიშვით!

მეზობელი შემოსასვლელში გადის. ტელევიზორში ცოტა ხნით ჩანს, თუ როგორ ლაშობს ის შეშობასეული კარის გაღებას, მაგრამ არაფერი გამოდის.

ქალი: (საყვარელს) გამომეყვი!

საყვარელი: სად?

ქალი: სადმე, თუნდაც სამზარეულოში!

საყვარელი: იქ რა გვინდა?

ქალი: ის კი არადა, სააბაზანოშიც შეიძლება. ხომ გახსოვს, ჩვენ იქ რამდენიმეჯერ არც თუ ისეთი ცუდი სექსი გვექონდა!.. ნავედით! (საყვარელს სააბაზანოკენ ეწევა, მაგრამ ის არ მიჰყვება). მაშინ ისევე სამზარეულოში. ჩვენ იქ სექსი არ გვექონია. უფრო სწორად, გვექონდა, მაგრამ ბოლომდე ვერა - მოულოდნელად ჩაიდანა მორთო სტვენა... და სერთოდ, ეს ჩაიდანა ყოველთვის უდროო დროს სტვენს ხოლმე - ფანჯრიდან უნდა გადავაგდო!

ქალი გეზს იცვლის, ისევე მთელი ძალით ექაჩება საყვარელს, მაგრამ ის არ მიჰყვება.

შემოსასვლელთან გამოდის მეზობელი, ერთადერთად დგას, ფანჯარას მიშტერდება, შემდეგ კი იქითკენე მიემართება.

ქალი: (საყვარელს) გააჩერე, თორემ, მგონი, ფანჯრის რაფაზე აპირებს აძრომას!

საყვარელი: (მეზობელს) შეჩერდი!

ქალი: ვერა არა, მიდი და შენ თვითონ გააჩერე!

მეზობელი: (შეაღება. საყვარელს) არ მომიკაროთ, თორემ ვიკივლებ!

საყვარელი: (მეზობელს) ფანჯარაზე სიგნალიზაცია აყენია.

მეზობელი: ხუმრობაც რომ არ გეხერხებათ!

მეზობელი ფანჯრისკენ სვლას აგრძელებს, საყვარელი მას გზას უღობავს. მეზობელი ცდილობს გვერდი აუაროს, მაგრამ საყვარელი ისევ წინ გადაუდგება. მეზობელი უკან ბრუნდება, გადის შუამოსასვლელებში. ქმარი წიქით ხელში სკამზე ჯდება. ისმის როგორ ამრახულებს შემოსასვლელ კარებზე მიგნიდან მეზობელი.

ტელევიზორში რამდენიმე წამით გამოჩნდება მეზობლის ზემოთ აღწერილი ქმედება.

მეზობელი: (ისმის მისი ხმა) მომელო!

ქალი: (ქმარს - ხმამაღლა ამბობს, რომ მეზობელმაც გაიგონოს) ის ახლა უფრო ხმამაღლა აყვირებს!

ქმარი: (ჭიქიდან წყალს სვამს) არა, არ იყვირებს, ის უკვე მორჩა გახსოვლას!

ქალი: არა, იყვირებს! (ხმამაღლა) ახლა ის ისე ხმამაღლა იყვირებს, რომ მთელ კორპუსს ფეხზე დააყენებს!

პაუზა.

ქალი: (ხმამაღლა, მეზობლის მისამართით) იყვირებთ თუ არა, ბოლოს და ბოლოს?!

შემოდის მეზობელი.

მეზობელი: (ქმარს) მე თქვენ უმორჩილესად გთხოვთ, გეხვეწებით, გეშუადრებით!..

ქმარი: დამშვიდდით!

მეზობელი: რა გინდათ რომ ვქნა, რომ გამოვივით?!.. გინდა მუხლებზე დაედგე თქვენი ცოლივით?

ქმარი: არა, არ მინდა!

მეზობელი: მე მაინც დადგები!

მეზობელი სააბაზანოს კართან მიდის და შიგ შუადის.

ქალი: რის გაკეთებას აპირებს?

ქმარი: ტუალეტში უნდა და.

ქალი: კარგი ერთი, გინდა თქვა, რომ უბრალოდ ფისი-ფისი უნდა ქნას?!

ქმარი: კი.

ქალი: შენ რა იცი?

ქმარი: ვიცი.

საყვარელი: მგონი, მართლაც ეგრეა.

ქალი: შენ რა იცი?

საყვარელი: ვიცი.

ყველანი სააბაზანოს კარს მისჩერებიან. იქიდან ისმის უნიტაზის წარეცხვის ხმა. სააბაზანოდან გამოდის მეზობელი.

მეზობელი: რა იყო, რას მომშტერებისათრ ყველანი ერთად?!

ქალი: უკვე შესვდავც არ შეიძლება, ეს რა მკაცრი გინიმე ყოფილაბრათ!

მეზობელი: თქვენ კიდევ ზნედაცემულანტანსა ლიდეებით!

ქალი: რა თქვით?!

მეზობელი: ზნედაცემული ქალი ხართ!

ქალი: ეს უკვე მეტისმეტია!

ქალი მიდის მეზობელთან, უნდა თმებში სწვდეს, მაგრამ ის თავის დაძვრენას ახერხებს. მცირეოდენი შეპრობლების შემდეგ, ქალი საწყიდელს მაინც აღწევს - მოულოდნელად მეზობელს თავიდან პარისკ აბეჭდვს.

ქალი: (შეცბუნებულია) უი, უკაცრავად!

მეზობელი მას სილას გააწნავს. ქალი უკვე სერიოზულად აპირებს შეპრობლებას, მაგრამ მასთან საყვარელი მიდის და გვერდზე გაჰყავს.

ქალი: მგონი, უკვე გაუგვიდო!

მეზობელი: ეს რამდენი ალიყური იყოს დღეს!

მიდის კარადასთან, სარკის წინ დემონსტრაციულად ირგებს პირისკ და თავს იქნერბებს.

მეზობელი: (ქალს) მე თქვენ ამას არ გაბატიებთ!.. ეს პარიკი ჩემმა რძალმა მარქუა. ის, მართალია, უცხოელია, მაგრამ კეთილია. მანამ არ მომეშვა, სანამ ამ ძვირიათ, თუ შეიძლება ასე ითქვას, სამკაულის ტარებაზე არ დამითანხმე.

ქალი: აი, კიდევ ერთ ტყუილში განოიგიჩრეთ!

მეზობელი: რა ტყუილში?!

ქალი: ნელა, თხუთმეტწლის წინათ აეტოავარიის დროს დაღუპულ სტომატოლოგზე რომ ლაპარაკობდით, ასე თქვით, რომ ის ქალი ხელეხში ჩაგაკეცდა!

მეზობელი: დიახ, ეგრე იყო. მერედა, რა არის აქ ტყუილი?!

ქალი: ისიც თქვით, რომ მაშინ რაღაც სამ ნუთში თითქმის მთლიანად გაჭაღარავდით!

მეზობელი: დიახაც, ასე იყო, მერე?!

ქალი: ჰოდა, მერე ჩემს ქმარს უთხარით, თმა შეღებილი მაქვსო, სინამდვილეში კი პარიკი გვინათ!

მეზობელი: დიდი ამბავი, თუ პარიკი მახურავს, პარიკს შიგნით თმა ხომ შეღებილი მაქვს?!

ქალი სახეზე ხელეხს იფარებს და ტირის. საყვარელი მას დამშვიდებას ცდილობს.

ქმარი: (მეზობელს) მე ახლა კარს გავაღებ და გაგიშვებთ!

მეზობელი: ქენით სიკეთე, თორემ ბოთლში დამწყვედული ჯინიგითა ვარ!.. და იცით კიდევ რა, თქვენს ყურადღებას ზიგაქცევიდი იმ ფაქტს, რომ თქვენმა მეორე ნახევარმა ახლაბან როგორც მეუღლე ისე მოიხისენიათ. ეს კი იმას ნიშნავს, რომ გულის სიღრმეში, ანუ ქვეცნობიერად, ისევ ქმრად გაღარბეთ.

ქალი: ტყუილია - არ ვთვლი მაგას მე ქმრად!

მეზობელი: ეგრევე დაგიჯერეთ!

მეზობელი: მე ვალი მოვიხადე ერისა და ღვთის წინაშე და საქმის კურსში ჩაგაყენეთ. ანო თქვენ თვითონ განსაჯეთ - დოცენტის ხარო, რაც არ უნდა იყოს. მოკლედ, იფიქრეთ და თუ კარგად დაუკვირდებით, არ გაგიჭირდებათ შეიშინოთ, თუ რა დონეზე არიან შეთანამშებულებანი!

ქმარი: (მეზობელს და საყვარელს) შეიძლება გავიგო, რას ჩურჩულებთ მანდ?!
ქალი: პო, მართლა, რაც ჩურჩულებთ მანდ?!
საყვარელი: არც არაფერს!
ქალი: (საყვარელს) სიგარეტი მომეცი, ოღონდ ახლოს არ მოხვიდე!

საყვარელი: აბა, ისე როგორ მოგცე?!
ქალი: ისროლე.
მეზობელი: (ქმარს) თქვენ რა, ამ სექტაკლის ბოლომდე ასე აპირებთ ჯდომას?!

ქმარი: რა გინდათ, რომ გქნა?!
მეზობელი: როგორ თუ რა, ძალაყინი მაინც იშოვეთ და იმით გაადეთ კარი!

ქმარი: კარგით ერთი, აქ სად უნდა ვიშოვო ძალაყინი?!

მეზობელი: კეთილი ინებეთ და ფეხზე ადგით, როცა მანდილოსანი გელაპარაკებათ!

ქმარი დგება.

მეზობელი: აღზრდა რომ არ მიშლიდეს, ერთი კარგი სილით გაგვიასაინძნებოდათ და იცით, რატომ?

ქმარი: რატომ?
მეზობელი: იმიტომ, რომ მე თქვენ ყველანი მძულხართ და სათითაოდ ისე მიგანვენდით მაგ თქვენი პისტილეტით, რომ თვალსაც არ დავახამხამებდი!

ქმარი: შემოსასვლელში გადის. ისმის, როგორ ეწევა ლაპარაკს. გარეთ ელაფს, ისმის გრუზუნი.

მეზობელი: (ქალს) ხედავთ, წვიმა დაინყო, ანო მაინც ჩამოქვეითადი!

გრუზუნი მატულობს. ქალი ფარფერიდან ჩამოდის, საყვარელს სიგარეტს აწოდებს, უკიდებს. დივანზე ვდება, ეწევა. შემოდის ქმარი.

ქმარი: (მეზობელს) შეგიძლიათ ნახვიდეთ.
მეზობელი: ნართლა?! (წასვლას აპირებს) ჩემი სარეცხი და ბორბო!

ქმარი: ან, იცით რა, ხუთიოდე წუთი კიდევ დაცადეთ, თუ შეიძლება. მხოლოდ ხუთი წუთი და მერე ერთად გავიდეთ აქედან!

მეზობელი: რატომ არ შეიძლება ბოლოს და ბოლოს, რომ გამიშვათ?!

ქმარი: ხუთი წუთი!
მეზობელი: არა, ბატონო, უნდა ნავიდეთ, ხუთ წუთში ჩემი სარეცხი ხელმოკრედი იქნება გასარეცხი!

ქმარი: თქვენ თუ ნახვალთ, მე შეიძლება ესენი დავხვრიტო. თქვენ მისთვის მჭირდებათ, რომ ეს არ გავაკეთო!

მეზობელი: ხუმრობთ?!

ქმარი: არა, არ ვხუმრობ!
მეზობელი: სკამი მომიტანეთ, თავს ცუდად ვგრძნობ!

ქმარს მეზობელთან სკამი მოაქვს, ის ვდება.

ქმარი: გინდათ დაგინიავოთ?
მეზობელი: მითხარით რა, ბოლოს და ბოლოს, რომ წელა, როცა ამით დახოცვებ ლაპარაკობდით, უბრალოდ, უხეშად გაიხუმრეთ, თორემ ავადგები და ნავალ!.. თან უკვე, მეგონი, მართლა მტკივა გული - არ გგვროთ ეს იმედიანობა!

ქმარი: რა მცხუმრება, თუ ღმერთი გნამო!
მეზობელი: იცით, ჩემი ბიჭი დეტექტივებს კითხულობდა, მირდაპირ ნათქვამა. შეეძლო დილაზე ეკითხა და მერე ინსტიტუტში წასულიყო, ყველა ლექცია ჩაეკონსპექტებინა, დაბრუნებულიყო და ისევ ეკითხა გათენებამდე. ზოგჯერ თავი ასტუკვდებოდა ბევრი კითხვისგან. თქვენც ეგრე გემართებოდათ?

ქმარი: მე რატომ?
მეზობელი: დეტექტივების კითხვისგან.
ქმარი: მე დეტექტივებს არ ვკითხულობდი.
მეზობელი: უი, ხო, მართლა, სულ მთლად გავუტეხე მე საწყალმა - დეტექტივების კითხვა თქვენ რაში გინდომებოდათ, როცა თავად იყავით დეტექტივი.

ქმარი: ისე კი, დაჭრის შემდეგ თავი მართლა მტკივდა ხოლმე.

მეზობელი: არ მიყვარს დაჭრები, სისხლი და უბედურება, მაგრამ მაინც ძალიან მაინტერესებს, თუ როგორ დაეჭრეს!

ქმარი: ჩვეულებრივად დამჭრეს!
ქალი: მე მოგიყვებით. იმას, ვინც პოლიკონიკი დაჭრა, შეეძლო, რა თქმა უნდა, პირველივე გასროლით საიეთის ვესტუმრებინა, მაგრამ უნდა, რომ გაენეალებინა. პოდა, ამიტომაც ჯერ ფეხში მოარტყა, რომ მოსახვევამდე მიზნება არ შეეძლებოდა, რომლის იქითაც მისი მანქანა იდგა - იმ მანქანაში კი მე ვიჯექი და კიდევ სათადარიგო მჭიდვი იდო. მე მანქანის რადიოს ვუსმენდი და არც კი ვიცოდი, რომ ჩემგან ას მეტრში სიკვდილ-სიცოცხლის საკითხი წყდებოდა. მოკლედ, იმას, ვინც ეს მუხლში დაჭრა, უნდადა მსხვერპლისთვის თვალდებში ჩაეხედა და მხოლოდ ამის შემდეგ მოეკლა, გაიგეთ?

მეზობელი: როგორც კინოებშია, არა?!
ქალი: პო, სწორედ ეგრე!
მეზობელი: (საყვარელს) ცუდია, რომ ტელევიზორში კინოებს არ უყურებთ.

საყვარელი: მოგცლიათ ერთი!
მეზობელი: აბლა აქ რომ ხდება, ისიც კარგი საკინოვო მასალაა.

საყვარელი: გაანებეთ ამ კინოებს თავი და ნიგნები იკითხოთ.

მეზობელი: გამომიწნდა აქ ქუჩის დამრიგებელი! (ქალს) განაგრძეთ, გეთაყვა.

ქალი: მოკლედ, თეატრიდან მოვდიოდით, ამას, ანუ პოლიკონიკზე ვამბობ, უცებ მოეფსა - სახლამდევე ვერ მოვიღებო. იქვე კაფეც იყო და მაღაზიაც, მაგრამ ამან მაინცდამაინც პარკის ტუალეტში მო-

ინდომა დაეცა. მეც მინდოდა, მაგრამ იმ სიცივეში დამეზარა, შინ მისვლამდე მოვიმოძენ-მეთქი. ეს წავიდა. კიდევ კარგი, მოფსა და უკან გზაზე გადავყარა იმ ბანდიტს, რომელიც თავის დროზე ორჯერ გაავაზუნა ციხეში. მესამედ ის რეციდივისტი უკვე სხვა პოლიციელმა დაიჭირა და ჩასვა, მაგრამ იმან ციხიდან გაქცევა მოახერხა და ძებნაში იყო. ამან მაშინვე იცნო იმ სიბნელეში. ეს მარტო იყო, ისინი - სამი. დანერგო სროლები. ამან ორი მაშინვე ჩამოიშორა, მაგრამ ტყვეები გაუთავდა. მე კიდევ, როგორც მოგახსენეთ, მანქანის რადიოში თეატრალურ კრიტიკოსს ვუსმენდი - ჩვენ რომ სპექტაკლიდან მოვდით, სწორედ იმას განიხილავდა!

მეზობელი: მოიცათ, ჩამოიშორა რას ნიშნავს, მოკლა?!

ქალი: ლიკვიდირებას ეძახიან ამ ამბავს ესენი თავიანთ ენაზე!

მეზობელი: უი, ცუდდა ვარ!.. თუმცა, ისინი ხომ ბანდიტები იყვნენ?!

ქალი: კი, ბანდიტები იყვნენ!

მეზობელი: ბანდიტები თუ იყვნენ, ლიკვიდაცია არ აწყენდათ, მაგრამ მაინც მეცოდებიან!

ქალი: მოკლედ, ის რეცედევისტი რომ თავზე დაადგა, თვალეში ჩახედა და პისტოლეტი შემართა, ამ დროს ესროლეს კიდევ თვითონ მას - საპატრულო ჯგუფი შეესწრო შემთხვევით ამ ამბავს!

მეზობელი: ღმერთო ჩემო!.. ჩემი შვილიც მომეჩაბრა. ოღონდ, ის უკვე დეტექტივებს აღარ კითხულობს, როგორც ჩემმა რძალმა მითხრა!

საყვარელი სიგარეტს ამოიღებს, ეწევა. ქმარი უყურებს.

საყვარელი: (ქმარს) რაღაც უნდა გეტქვას, არა?!

ქალი მიდის საყვარელთან, უნდა ბელიდან სიგარეტი გამოეღო, მაგრამ საყვარელი არ თმობს. მათ შორის ნამდვილი ორთაბრძოლა გაიმართება.

მეზობელი: (ქმარს, რომ მისი ყურადღება საკუთარ თავზე გადაიტანოს) ერთ დროს მეც ვეწეოდი სიგარეტს!

ქმარი: მართლა?

მეზობელი: ჰო, მართლა. მაშინ მე და ჩემი ქმარი შეყვარებულები ვიყავით. უფრო სწორად, ჩემს მომთხოველ ქმარს ჩემი თავი ჩემი წინა შეყვარებულისთვის ახალი წართმეული ჰქონდა!

ქმარი: მართლა?

მეზობელი: ჰო, მართლა. ჩემმა ქმარმა კარგა გვარიანად იბრძოლა, რათა ჩემი თავი ჩემი შეყვარებულისთვის წაერთმია... იცით, რას გეტყვით?!

ქმარი: რა უნდა მითხრათ?

მეზობელი: როგორც ჩემი ქმარი იტყოდა, ყველაფერს დაფიქრება და გაანალიზება უნდა. აი, მაგალითად, რამდენადაც მესმის, მაშინ, როცა თქვენ ვაზნები გამოგვლიათ მჭიდრო თუ პისტოლეტში... ეს ხომ ერთი და იგივეა?

ქმარი: კი.

მეზობელი: ესე იგი, მაშინ ცარიელი მჭიდრო თუ

პისტოლეტით კი დარჩით, მაგრამ რეალურად რა? ჩით, ეს კი იმას ნიშნავს, რომ სასწაულმა გიხსნათ.

ქმარი: ჰო, შეიძლება ასეც ითქვას.

მეზობელი: თუ ასეა და, თუ მაშინ თქვენ ასე პროცენტობი სივდისისგან სასწაულმა გიხსნათ, რატომ გინდათ ახლა სხვები მოკლათ?!

ქმარი: შეგახსენებთ, რომ თქვენ თვითონ, არც ისე დიდი ხნის წინათ, ყველა ჩვენგანის დაბოცვას ამირტოვებდით ჩემი პისტოლეტიდან!

მეზობელი: ეს ისე, ცბელ გულზე ნაშთიდა!

ქმარი: მეც ცბელ გულზე ვარ. ისე, როგორც ჩემი ცოლი, ჩემს დარჩენილ ცხოვრებაში უკვე ვერაფერს დამიძახებს ვერც აუფრთხილა, ვერც „მამილოს“ და ვერც „შერლოკ ჰოლმს ორს“.

მეზობელი: ხუთი წუთი უკვე გავიდა, თქვენ კიდევ მოკლოვინის სიტყვა მომცით, რომ გამიმეზობლიო.

ქმარი: პოლკოვნიკის სიტყვა არ მომიცია, მაგრამ მაღე გავიმეზობი.

მეზობელი: შიდა, ძალიანაც კარგი. მეც გამომვით და ესენიც.

ქმარი: ადამიანის დაყოლიების განსაკუთრებული ნიჭი გაცქთ!

მეზობელი: ნოცელაით ერთი!

ქალი საყვარელს თითქმის ბოლომდე მოწველ სიგარეტის ნაწვეს ართმევს და ფანჯარაში ნიშნავს. ამ დროს იმის გრუზუნიც და ელავს.

ქმარი: (საყვარელს) აი, ხომ იცნობ, ბუნებასაც კი გაუხარდა, რომ თქვენ სიგარეტი დათმოს ცოტაც და გასროდით.

საყვარელი: შეგიძლიათ ისედაც მესროლოთ, უსიგარეტოდ!

მეზობელი: გეყოთ, ბიჭებო!

საყვარელი სააბაზანოსკენ მიდის.

ქალი: სად მიდისარ?

საყვარელი: სადაც მეფენიც თავისი ფეხით და იარეზიან!

ქალი: სიგარეტი დამიტოვე!

საყვარელი: არ დაგიტოვებ - ისედაც ბევრი მოსწიქ!

ქალი: დამიტოვე-მეთქი!

საყვარელი ქალს სიგარეტს უტოვებს, თვითონ სააბაზანოში შედის. ქალი ფანჯარასთან მიდის, ეწევა.

მეზობელი: (ქალს) მეცა არ დაგკრათ, გამოდით!

ქალი: რატომ, მეცხდაც მოკლა ამ კორპუსში ვინმე ფანჯარასთან მდგომი?

მეზობელი: არა, მაგრამ მაინც გამოდით!

ქალი: ნუ წუხიხართ, მეც არ მეკარება!

მეზობელი: (ქმარს) ყავა ხომ არ გინდათ - შემიძლია მოგიდგლოთ აქვე, საწარულოში. ან, თუადაც ჩემთან, სახლში.

ქმარი: ჩემი მეტოქე ყავას სვამს?!

მეზობელი: არ ვიცი. თქვენ ხომ სვამთ?
ქმარი: მე - არა. წინათ ვსვამდი, ახლა უკვე აღარ. როცა დამჭრეს და როცა ის, ვინც დამჭრა, ჩემთან მოვიდა, თვალეზში ჩაშენდა და თავში დამი-
მიხსა, იქ რაღაც გადამიტრიალდა. უფრო სწორად, ერთ წამში მთელი ჩემი ცხოვრება თავალწინ დამიდ-
ვა. პოდა, ის ერთი წამი რომ ჩამთავრდა, ტვინის რიმელიდაც კარი, ფანჯრები და სარკმლები დაი-
კეტა, სხეები, ჩემთვის არასასურველები კი გაიღო. მას შემდეგ სიგარეტის კვამლსაც ვერ ვიტან, წინათ მე ზოგჯერ თვითონაც ვეწეოდი... მოკლედ, სხვა კაცი ვარ და ამ სხვა კაცს ზოგჯერ მეც ვერ ვცნობ!

საბაბაზნოდან ისმის ჩარეცხვის ხმა. იქიდან საყ-
ვარელი გამოდის, ქალთან მიდის.

ქმარი: შიშის გამო კი არ გადამიტრიალდა ტვი-
ნი - უბრალოდ, რომელიღაც კარი, ფანჯრები და სარკმლები ჩაიკეტნენ და სხვები გაიღნენ.
მეზობელი: მესმის.
ქმარი: ის ჩაკეტილი კარი და ფანჯრები ანაი აღა-
რასოდეს გაიღება, აი, ამაშია საქმე!.. წინათ წვიმაც მიყვარდა, ახლა კი უკვე აღარ მიყვარს. ჩემი პირვე-
ლი ცოლი რომ გავიცანი, მაშინაც წვიმდა!
მეზობელი: წვიმა კარგია, ჰაერს დაწმინდავს ხოლმე!

ქმარი: მას შემდეგ, რაც ჩემი მეორე ცოლი შე-
ვირთე, ყველაზე სანდო ქმარი ვიყავი დედამიწის ზურგზე. თუ პირველ ცოლს პირველივე შესაძლებ-
ლობაზე ველატობდი, ამ ქალბატონის შემდეგ ერ-
თხელაც არ გამიხვდია განზე.
მეზობელი: არც ისე ძალიან მიყვარს ბორში. სა-
უკუნეა არ მომწონებია, დღეს კი რატომღაც მო-
მესურვია. უფრო მომზადება მომიწონა, ვიდრე მირ-
თმევა. ასეც მემართება ხოლმე!

ქმარი ფანჯარასთან მიდის, გარეთ იყურება.

ქალი: (ქმარს) მგონი, შენი ძალი დამესიზმრა.
ქმარი: (ერთი წამით მოიხედავს ქალისკენ, შემ-
დეგ ისევ გარეთ იყურება) ჩემი ძალი?
ქალი: ჰო, ჯუღბარსი, ბაბუაშენის მონადირე მეზობელმა რომ მოგიკლა.
ქმარი: მართლა?
ქალი: ჰო. (საყვარელს), აბა, ჰე, ნავიდეთ!
საყვარელი: სად უნდა ნავიდეთ?
ქალი: ადექი, რომ გეუბნებიან!

საყვარელი დგება. ქალი საყვარელს ძალით მი-
ათრევს შემოსასვლელისკენ. დგება მეზობელი და ისიც იქითკენ მიდის. ტელევიზორში ცარიელი შე-
მოსასვლელი ჩანს.

ქმარი: (ბრძანების კილოთი) სდექ!

ქალი და საყვარელი ჩერდებიან. შემინებული
მეზობელი თავის წელანდელ ადგილს უბრუნდება.

ქმარი: თუ ნასვლა გინდოდათ, მაშინ უნდა ნა-
სულიყავით, როცა ფანჯარაში ვიყურებოდი, ახლა

უკვე გვიანაა!

ქალი საყვარელს თავისი სხეულით გადაფარე-
ბა (ტელევიზორში ისევ ცარიელი შემოსასვლელი
ჩანს).

ქალი: თუ ამის მოკვლა გინდა, მაშინ მეც მომ-
კალი - სულ ერთია, მის გარეშე მაინც ვერ ვი-
ცოცხლებ!

მეზობელი: (ფეხზე წამოხტება) არ გინდათ -
თორემ ცუდად გავხდები!

ქმარი: (ქალს და საყვარელს) დასხედით!

მეზობელი: (ქალს და საყვარელს) დასხედით
რომ გეუბნებიან, პოლკოვნიკი მჯდომარე ხალხს
არ ესერის, იმიტომ, რომ ის პოლკოვნიკია!

ქალი საყვარელთან ერთად დივანისკენ იქაჩე-
ბა, მაგრამ ის არ მიყვება.

მეზობელი: (საყვარელს) დაჯექით, თორემ ვიყ-
ვირებ, ან უფრო უარესი, უკანასკნელ ხმაზე ვიკი-
ვლებ!

საყვარელი ისევ ვიუტობს. მეზობელი დაბალ
ხმაზე კივის.

ქმარი პისტოლეტს ამოიღებს. მეზობელი ჩუმ-
დება. ქალი საყვარელს, როგორმე რომ დაიმორჩი-
ლოს, სილას გააჩნავს, შემდეგ მიჰყავს დივანამდე
და ორივენი სხდებიან.

ქმარი: (მეზობელს) თუ წინააღმდეგი არ იქნე-
ბით, ნავიდეთ!

მეზობელი ჩუმად - ვერ გადაუწყვეტია, წა-
ვიდეს თუ არა პისტოლეტმომარჯველ ქმართან
ერთად.

ქმარი: (ქალს) როგორც გინდათ, მე კი ნავედი.

პისტოლეტს ჯიბეში იდებს, მიდის შემოსასვლე-
ლისკენ. დგება მეზობელი, ისიც იქით მიემართება.
კართან ქმარი შედგება, უნდა რომ გზა დაუთმოს
მეზობელს.

მეზობელი: მხოლოდ თქვენს შემდეგ!
ქმარი: ეს მე უნდა მეთქვა.

მეზობელი: კატეგორიულად მხოლოდ თქვენს
შემდეგ.

ქმარი: თქვენ რა, გემინიათ, რომ შეიძლება ზურ-
გში გესროლოთ?

მეზობელი: არა. უბრალოდ, ვიფიქრე, რომ ჩემი
გარეთ გატყუება გინდათ, რომ მერე იქ დამიტოვოთ,
თქვენ კი ამათთან თქვენი პისტოლეტით მარტო
დარჩეთ!

ქმარი: კარგით ერთი, ეგ რომ მდომოდა, ხუთი
წუთის წინ გაგიშვებდით და დავრჩებოდი ამათთან
მარტო!

მეზობელი: ეგაც მართალია!

მეზობელი გადის. ტელევიზორში ჩანს, როგორ

ელოდება ის ქმარს შემოსასვლელში.

ქმარი: (საყვარელს) ისეთი შეგრძნება მაქვს, თითქოს ოდესღაც ტელევიზორში მინახიხარ!

საყვარელი: ამ წელიწადნახევრის წინ ცენტრალური ტელევიზიით სიუჟეტი იყო ჩვენს მოფარიკავთა კლუბზე და კადრში, მგონი, ყველაზე დიდხანს ეჩანდი.

ქმარი: ალბათ იმიტომ, რომ სხვებზე უფრო ფოტოგენური იყავით, მე კიდევ ფოტოგრაფიული მეხსიერება მაქვს. ეს ამბავი დედაქალაქში თქვენს გადამოსახლებაშდე იყო?

საყვარელი: დიხ.

ქმარი: ყოჩაღი ჩანხართ, ხეირიანად ჩამოსულიც არ იყავით დედაქალაქში, რომ უკვე აქაური საყვარელი გაიჩინეთ!

ქმარი: ვადის. ტელევიზორში ჩანს, როგორ გადიან ის და მეზობელი ბიჭიდან, ისმის შემოსასვლელი კარის გაჯახუნების ხმაც. ქალი და საყვარელი დივანზე სხედან.

ქალი: სიგარეტი მომეცა.

საყვარელი: ზევრი ხომ არ იქნება?!

ქალი: მომეცე, თორემ მაღაზიაში წავალ.

საყვარელი: არსადაც არ წახვალ.

ქალი: ნაველ, გიყიდი სიგარტს და მოვალ იმის დასამტკიცებლად, რომ მაღაზიაში მართლა შემიძლია წავიდე სიგარეტის საყიდლად!

საყვარელი: ჯიბიდან სიგარეტს იღებს, უკიდებს და ქალს უწევდის.

ქალი: ნყალი მომიტანე, თუ შეიძლება და ეს ფორთოხლები მოაშორე აქედან - თუ გინდა ფანჯარაში გადაყარე!

საყვარელი: დეგება, მაგიდიდან ჭიქას იღებს და საშზარეულოში გადის. ტელევიზორი კარიელი შემოსასვლელიდან საშზარეულოზე გადაერთვება - საყვარელი ჭიქას ავსებს. ეკრანზე ისევ სცენა გამოჩნდება. ქალი ერთი ღრმა ნაფაზის შემდეგ სიგარეტს აქრობს. შემოდის საყვარელი, ჭიქას ქალს უწევდის, მაგიდას და გადაბრუნებულ სკამებს წამოაყენებს და ფორთოხლების ავროვებას იწყებს.

ქალი: გაანბე მაგათ თავი, ჩემთან მოდი და მაკოცე!

საყვარელი: ქალთან მიდის, ვერ ხელზე კოცნის, შემდეგ კი ტურქებს.

ქალი: წავიდეთ აქედან შორს, ძალიან შორს!
საყვარელი: ჰო, მაგრამ საკუთარ თავს ვერ გაეცევი!

ქალი: გეყოფა ფილოსოფოსობა!.. წიგმა კი ისევ ისეთია - უგულო, თითქოს ვიღაცამ აიძულა რომ წამოსულიყო. მე კი მინდა, რომ კოკისპირულად წვიმდეს!

საყვარელი: (აპირებს ფანჯარასთან მივიდეს,

მაგრამ აღარ უშვებს) წვიმამ იმეტა, უფროსი და დაეკეტო, თორემ პარკეტი სველდება! (ცალი ხელით თავისთვის სიგარეტს იღებს და უკიდებს).

ქალი: ახლავე წავიდეთ. ავდგეთ და წავიდეთ!

პაუზა.

ქალი: რატომ არაფერს ამბობ?!

საყვარელი: ისევ მდუმარედ ეწევა.

ქალი: ისევ ჭუმადა ხარ, არა?!

საყვარელი: დაწყნარდი, გთხოვ!

ქალი: ის რა, მართლა წავიდა?!

საყვარელი: არ ვიცი!

ქალი: ეტყობა, მართლა წავიდა!... ნაღი, კარა ჩაქეტ!

შემოსასვლელის კარიდან მეზობლის თავი გამოჩნდება.

მეზობელი: მარტო ხართ?... (შემოდის) შემოსასვლელი კარი რატომ არ ჩაქეტეთ?

ქალი: თქვენი ბორში როგორაა?

მეზობელი: შეიძლება არ დაიფეროთ, მაგრამ სწორედ რომ დროზე მივსუნარი. წუთიც რომ დამეგვიანებინა, წვალი ამოშრებოდა და ქვაბი მიწავადდა.

ქალი: რატომ არ უნდა დაიფეროთ - გვეჯერა.

მეზობელი: (მოულოდნელად შესძახებს) უი, დედა, ეს რა დამვიწყდა!

ქალი: სარეცხი, არა?

მეზობელი: თქვენ საიდან იცით?

ქალი: მიგზავდი. ჩემი ქმარით ფიქრების წაკითხვა დავიწყე... ესუბრობ, რა თქმა უნდა. ისე კი, სიმართლედ რომ ითქვას, ზმირად მწევენებოდა, რომ ის ჩემს ფიქრებს კითხულობდა. საბოლოოდ კი აღმოჩნდა, რომ თურმე სულაც არ მერევენებოდა - სინამდვილეში, მართლა ასე ყოფილა. ცოდევა გამხელილი ჯოგია და, მეგონა, რომ სარეცხთან დავაქვშირებით მიიტყუეთ!

მეზობელი: რატომაა, რომ სულ იმის ცდაში ხართ, როგორმე შევარცხყოდა მომაყენოთ?!

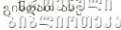
ქალი: გული მტკივდა, რომ თქვით, მაშინ ხომ მოიტყუეთ?!

მეზობელი: თქვენ, გენაცვალეთ, პისტოლეტს შეგეფული ბრძანდებოდა, ერთი მე მითხბეთ, როგორ შემეშინდა იარაღიანი კაცის დანახვაზე - მართლა ამტკივდა გული... ნავალ, სარეცხს ჩამოვიღებ... თუმცა, უკვე საშური არაფერია, მაინც ხელმოვირდ მომიჩვენე მათი მანქანაში შეყრა.

ქალი: პოლკოვნიკი მართლა წავიდა?!

მეზობელი: ასე თქვა, ფეხით ჩაუყვებო კიბეებსა და ნახვლის წინ ხელზე მაკოცა.

ქალი: ეგეთები არ შეგეშლება, გალანტური კაცია - გირჩევთ, ცოლად გაჰყვეთ. ისიც, თქვენი არ იყოს, ბორში არც ისე სწყალობს, როიალზეც უკრავს - მათემატიკოსმა მაშიდამ ასწავლა და, ლუდსაც შეგაჩვევო. მეც შემაჩერა. კიდევ შეუძლია, თქვენდამი სიყვარულის დასტურად თქვენთან ერთად წა-

საყვარელი: ვიცი, საყვარელი ქალისთვის მთელს ქვეყნიერებას ომი უნდა გაუმართო, შენს უკან ხიდებიკ უნდა დანება დაუფიქრებლად, მაგრამ მაინც

არადაშიანურად გამოვიდა ყველაფერი, ძალიან სულმდებლურად!

ქალი: გეყო წუნუნი!

საყვარელი: შენ ქალი ხარ, სიყვარულისთვის და ცდუნებისთვის შექმნილი არსება. თავის გასა-მართლებელი მიზეზიც გაქვს - ოცდახუთი წლით უფროსი ქმარი გყავდა. მე კიდევ სულმდებლად გა-მოვდექი!

ქალი: სულმდებლობა შენი ახლანდელი საქცი-ელი უფროა - ნუ წუნუნებ, ბოლოს და ბოლოს!.. დღევანდელი დღე ჩვენი სიყვარულის ყველაზე დი-დი გამოცდა იყო და ჩვენი ის ვერ ჩავაბარეთ... უფ-რო სწორად, შენ ვერ ჩააბარე! (უცებ დგება, იღებს ხელჩანთას და ჩქარი ნაბიჯებით მიემართება შე-მოსასვლელისკენ).

საყვარელი: სად წიდიხარ?

ქალი: სადაც არ უნდა წავიდე, თუ გიყვარვარ, მომიქნები და დამიბრუნებ!

საყვარელი: ეგ რას ნიშნავს?!

ქალი: ესეც თავისებური გამოცდაა!

შემოდის აღელვებული მეზობელი.

მეზობელი: ის იქ არის!

ქალი: პოლიკოვნიკი?

მეზობელი: ქვედა სართულზე, ბეტონის იატაკ-ზე ზის და არაფერს ამბობს. ჩემს სიძესავეთაა, დის ქმარიცაა, როცა თეთარი ციგება ემართება და ეჩვენება, რომ პიანინოს თავიდან თვალი ჩაუკრა ბრინ-ჯაოს პედალსა, ჩემს გაწამებულ დაიკოს რომ ვაწუ-ქე დაბადების დღეზე!

ქალი: ღმერთო ჩემო!

მეზობელი: სახლში რომ მივედი, იქ ყველაფერი სწრაფად მოვარგარე, ჩაიდანა გადავდეგი, ავიღე ჩე-მი ტელეფონი და აქეთ ნამოვედი - სარეცხის ჩა-მოსას ისევ დამაინყდა და ბინიდან გამოსვლისას გამასხენდა, მაგრამ უკან უკვე აღარ მივბრუნებულ-ვარ. ამ ბინის კარს რომ მოუხალოვდი, ქვედა სარ-თულიდან ტელეფონის ზარის ხმა მომესმა. ეგრევე გულმა ცუდი მიგრძო, ჩავედი და ის ვნახე. ხელში ტელეფონი ეჭირა და ერთ წერტილს მიმტერებოდა. ხომ კარგადაა ბართ-მეთქი, იმან გამორთული ტე-ლეფონი ყურთან მიიღო და მიპასუხა, პო, ძვირფა-სო, კარგადაა ვარო. მერე კიდევ ცოტახე, დახმარება ხომ არ გინდათ, რომ თქვენს ცოლთან დაგარეკი-ნოთ-მეთქი. იმან ისევ ტელეფონი მიიღო ყურთან - მე შენთან უკვე აღარასოდეს დაერეკავ და არც შენს ზარებს ვუპასუხებ, ძვირფასოო, თქვა. წყალი ხომ არ მოგიტანოთ-მეთქი, რომ გკითხე, აი, მაშინ დამყა-ბულდა მარტო, ოღონდ ისევ იმ თავის ტელეფონში თქვა, დიარ, ძვირფასო, სხვა მომიტანე, ძალიან დამა-ვალე, უფრო სწორად, თუ ვინმეს გამოაბანე, თუნდაც მეზობელსო, ჩემზე ბრძანა. მოკლედ, ამ შემთხვევაშიც ვითომ თქვენ გელაპარაკებოდათ!

ქალი: ღმერთო ჩემო!

მეზობელი: მანაც მომიტანა წყალი... მითხარით, მისაც, როგორც ჩემს სიძეს, გადაბმულად ლოთო-ბის პერიოდზე ჰქონდა?

ქალი: არა, დაჭრის შემდეგ საერთოდ არ სვამ-და. (რეკავს თავისი ტელეფონიდან).

მეზობელი: მას ურევავთ?

ქალი: გაჩუქდით ბოლოს და ბოლოს!

მეზობელი: მაგრამ თავისი სანუგეშოება და ანი შეუძლია მიბრძანდეს - გავიგეს ჩემგან ყველა-ფერი რა და როგორ იყო და უკვე აღარა ვარ საჭო-რო! (ნაუწყნი მეზობელი წახვლას აპირებს).

ქალი: თქვენი ფორთოხლები აკრიფეთ.

მეზობელი: იცით რა, ხელმეკრულებას ვაუქმებ - ბინა დამიცავლით!

ქალი: დაგვიცლით. ჩვენ მაინც სხვაგან ვაპირებ-დით გაბახვლას!

მეზობელი: ძალიან კარგი!.. ესენი აქ იყოს და თქვენი ფორთოხლები მომცით!

ქალი: რატომ ვითომ?

მეზობელი: იმიტომ, რომ თქვენები სუფთებია, ესენი კი მე თქვენს გამო დამიცვივდა იატაკზე!

ქალი: ისევ არ პასუხობს!

მეზობელი: ჩემი ტელეფონიდან დარეკეთ!

ქალი: ბარემ პირდაპირ მთხოვეთ მისი ტელე-ფონის ნომერი, რომ ხვალ-ზეგ გადაურეკოთ და შეხვედრას სთხოვით!

მეზობელი: თქვენისთანა კი არა ვარ!

ქალი: (საყვარელს) წავალ და დაველაპარაკე-ბი.

საყვარელი: მეც შენთან ერთად ნამოვალ.

ქალი: შენმა გამოჩენამ შეიძლება ყველაფერი გააფუტოს - აქ დარჩი. (კოცნის) პირობას გაძლევ, რომ მალე დაბრუნდები. (მეზობელს) აქ იყავით და თუ თქვენმა მდგომარეობა ჩემი დაღვენება მოინდომა, არ გაუშვათ!

მეზობელი: მე სახლში მივდივარ!

ქალი: ძალიან გათხოვე, ახლა მხოლოდ თქვენ შეგიძლიათ ჩემი დახმარება! (მეზობლის დუმილს თანხმობას ნიშნავს). აბა, წავედი!

მეზობელი: თუ რამე, ტელეფონზე დარეკეთ.

ქალი: (საყვარელს) თუ რამე, მე შენ დაგირე-კავ.

მეზობელი: (ქალს) წყალი ნაუღეთ პოლიკო-ვნიკს!

ქალი: სისულელეს ნუ ლაპარაკობთ!

ხელჩანთას დივანზე ადევნს და მიდის. საყვა-რელი სიგარეტს უკიდებს, ეწევა.

მეზობელი: ფორთოხლების აკრეფაში მომე-მართე, თუ შეიძლება!

საყვარელი: მოაწყინეთ უკვე ყველას თავი მაგ თქვენი ფორთოხლებით!

მეზობელი: ნუ უბეშობთ, უბრალოდ მინდოდა რაიმე დამეკავებინეთ, რომ დამშვიდებულიყავით და წასვლაზე აღარ გეფიქრათ!

საყვარელი: მაპატიეთ, თუ შეიძლება! (მეზო-ბელს ხელზე კოცნის). ახლა კი წავალ!

მეზობელი: არსადაც არ წახვალთ! (გზას უღო-ბავს) არ გაგიშვებთ. თუ საჭირო იქნება, თქვენი საყვარელი დაგირეკავთ!

საყვარელი: გამიშვით! (ისევ კოცნის მეზობელს ხელზე).

მეზობელი: ახლა რომ დაფიქრდი, მართლა დი-დი ხანი გასულა, რაც ჩემთვის ხელზე არ უკოცნი-

ათ... პოლკოვნიკმა ც მკოცა!

საყვარელი: ახლა კი გამიშვით, ლამაზო ქალბატონო!

მეზობელი: ახლა კი უკვე ამკარად მამებლობთ, მართლაც რომ სიმპათიური და ბერძნულპროდილიანო ბატონო მოფარიაკვე ლექტორო!.. მოჭადრაკეც!..

ისმის გასროლის ხმა.

მეზობელი: ღმერთო ჩემო, რა იყო ეს?!

საყვარელი: მგონი, პოლკოვნიკმა გაისროლა!

საყვარელი გადის. აღელვებული მეზობელი სკამზე ჯდება, პერე არ ჰყოფნის, ინიავებს.

მეზობელი: მუხლები მომეცითა!.. ვიცოდი, რომ მთელი ეს ამბავი გასროლით დამთავრდებოდა!.. ჩემი სამოთახიანის ყოფილ დიასახლისსაც ჰყავდა საყვარელი - სულს ლევდა, ისე უყვარდა, ღამეები არ ეძინა, ტელევიზორი კი არადა, მთელი მანქანა უყავდა თურმე, ქმრის მოწამვლაც უნდოდაო ზე არაქალს!.. ღმერთო, ნუ შემშლი ჭკუიდან და ყველაფერი უსისხლოდ დაამთავრე!

მეზობელი პირფარას იწერს, დგება და გადის. ტელევიზორში ცარიელი შემოსასვლელი გამოჩნდება. ჩაბოვარდნილ სიჩუმეში კიდევ ერთი გასროლის ხმა ისმის. გასროლის შემდეგ ტელევიზორი ისევ სცინავს გადართობა. პაუზის შემდეგ შემოვლის მეზობელი.

მეზობელი: (მოთქმით) მოკლეს, დოცენტი მოკლეს!.. ხელზე მკოცნიდა სულ რაღაც ხუთი წუთის წინ!.. ცოლი რომ დაინახა, პოლკოვნიკმა, თურმე თავის მოკვლა დააპირა, მაგრამ ამ ბოზმა მოასწრო და პისტოლეტზე ხელი აუკრა; მერე იარაღის წარმოშვაც დაუპირა, ოღონდ ძალა არ ეყო. ამასობაში დოცენტიც მოუსწრო და საყვარელს ეხმარებოდა. პოლკოვნიკი კიდევ სულ იმას ცდილობდა, რომ პისტოლეტი ისევ საფეთქელთან მიეტანა. დოცენტს ვუთხარი, იარაღი დამცველზე დააყენეთ, რომ შემთხვევით არ გავარდეს-მეთქი. დამცველზე ის დასველები პისტოლეტი მანადე იმ ჭიდაობა-ჭიდაობაში პოლკოვნიკის ცოლს დაეყენებდა ქმრის შეუმჩნევლად, ხოლო დოცენტს, ჩემი რჩევის შემდეგ, რომ ფიქრობდა, ჩავკეტე იარაღიო, პირიქით უქნია და უნებურად საბრძოლო მდგომარეობაში მოუყვანია!.. პოლკოვნიკმა, დარწმუნებული ვარ, რომ შემთხვევით გაისროლა!.. თვალუბში მეეტყო ეს ამბავი!.. ადამიანის თვალები, განსაკუთრებით კი მაპაქაცია, არასოდეს იტყუებიან, იმიტომ, რომ კაცები განსაკუთრებით უნიკო მსახიობები არიან! (ისევ ინიავებს) მე ხომ, ჩემი ზიქი რომ უყურებდა იმ კინობიდან თუ ვიცოდი, რას ნიშნავს ეს დამცველი ცეცხლსასროლ იარაღებზე!.. მე მხოლოდის მიხედვით, რომ არავინ დაზიანებულიყო!.. (გულუზი იკიდებს ზელს, ჯდება დივანზე) ამასობაში, მართლა ამტკიცდა გული!.. ხომ უნდა იცოდეს მაპაქაცმა, სამჯერ დაბნეული და დარტყმული დოცენტიც

რომ იყო, ისეთი ელემენტარული რამ, თუკი უკვე პისტოლეტის დამცველია?!.. მომიტანოს ყინული და ღიადი, ან წყალი მაინც მომანადოს!..

შემოვლის ქალი, მიდის სამზარეულოსკენ.

მეზობელი: სად მიდისარა?

ქალი: სამზარეულოში, დიდი დანა მინდა, პოლკოვნიკი უნდა მოუკლას!.. აქ დამსხვებო იყო, მაგრამ დოცენტმა წაიღო და თავის მოსანადგეებს დაურიგა!.. ეგეთი კეთილი იყო - ძალიან კეთილი!

გადის სამზარეულოში. შემოსასვლელზე გადართულ ტელევიზორში ჩანს, თუ როგორ გამოჩნდება იქ ქმარი. ის შემოდის ოთახში პისტოლეტით ხელში, რობოტიკით მოძრაობს - ამჯერად არ კოჭლობს. ტელევიზორი ისევ სცინავს გადართობა.

ქმარი: სად არის ჩემი ცოლი?!

მეზობელი: არ ვიცი!

ქმარი: როგორ თუ არ იცით, ის ხომ აქეთ წამოვიდა?!

მეზობელი: აქ არ შემოსულა!

ქმარი: სააბაზანოში ხომ არ დაიბაღა?

მეზობელი: არა. შემოძლია დავიფიცოთ, რომ სამზარეულოში არ დამალულა!.. ნუ მესვრით. მე ხომ შევიღმელები მომენტარულად სიკვდილზე და არ მინდა სიკვდილი!

ქმარი შეტრიალდება და გადის. სამზარეულოს კარში ქალი გამოჩნდება.

მეზობელი: აქ თქვენი ქმარი იყო და გეტყვამო!

ქალი: შენი ბრალია ყველაფერი, შე კანალიზაციის ვირთხაც, შენა!

ქალი გადაწყვეტს, მეზობელს გაუხსნოდეს. ეს უკანასკნელი იატაკიდან რამდენიმე ფორთოხას იღებს და ამჯერად თავდასხმის მოსაგერიებლად ეშვადება. ტელევიზორში ჩანს, თუ როგორ შემოდის შემოსასვლელში ქმარი, ქალი შეტევაზე გადადის, მეზობელი ფორთოხებს ესვრის. შემოდის ქმარი, კარიდან ორიოდ ნაბიჯის შემდეგ ჩერდება. კადრი ტელევიზორში თითქმის შემოსასვლელზე იყინება.

ქმარი: სასიკეთოლო სამკუთხედში ჰიპოტენუზის კუადრატის კათეტების კვადრატების ჯამის ტოლია! (ქალს) მოთხარი, ძვირფასო, წუხელ ღამით ყვავები ხომ არ გესიზმრა?!

ქალი: მკვლელო, დააგდე იარაღი!

ქმარი: მამაკტი, საყვარელი!.. მამაკტი და ღამე ნებისა უსურვე შენს მამილოს!

ქმარი პისტოლეტს საფეთქელთან მიიღებს, გაისვრის, იატაკზე ეცემა, კვდება.

ტელევიზორის ეკრანი ქრება. ორიოდ წამში ისევ აინთება და ანტენიდან განართულივით უგამოსახულებოდ მუშაობს, შიშინებს.

ქალი: პირდაპირ ჯოჯოხეთისკენ მიეძახება უკვე შენი სული, პოლოკოვნიკო! (მუხლებზე ეცემა და ამ მდგომარეობაში შემოსასვლელისკენ მიიწევს). შენთან მოვდივარ, ჩემო ძვირფასო მოფარიკავე!

მეზობელი: ცუდად ხომ არა ხარ, წყალი ხომ არ მოგატანათ?

ქალი: უხ, შე კუდიანო, შენი ბრალია ეს ყველაფერი!

მუხლებზე მდგარი ქალი ისევ უკან შეტრიალდება, ქმრის სიახლოვეს დადგებულ პისტოლეტთან მიიზრუნს და მეზობელს უმიზნებს.

მეზობელი: მე მხოლოდ წყლის მოტანა მინდოდა თქვენთვის! (ისიც ეცემა მუხლებზე, ხელებს მაღლა წევს). არ გინდათ, უკვე მართლა მტკივა გული!

ქალი დგება, მიდის მეზობელთან, უნდა რომ ესროლოს, მაგრამ გამბედაობა ღალატობს. სახეზე ხელს აიფარებს და ტირის. მეზობელი უჩვეულო სიმარდეს ავლენს, ქალს პისტოლეტს გამოსტაცებს, დგება. ქალი, მოეგება რა გონს, ახლა უკვე უიარაღოდ იწევს შეიარაღებული მეზობელზე. ის უკან იხებს.

ქალი: აგაუნა!

მეზობელი: დანა არა გაქვთ, დაგავიწყდათ სამზარეულოდან მისი გამოტანა!

ქალი: მაინც აგაუნა!

მეზობელი: არ გინდათ, გთხოვთ!

ქალი ისევ მეზობლისკენ მიიწევს, ის კი ისევ უკან იხებს, სანამ ზურგით კარადას არ დაეჯახება. სწრაფად ალებს კარადის კარს, შედის შიგ და კეტავს კარს.

მეზობელი: (კარადიდან, გვირილით) თავი დამანებეთ!

ქალი კარადის კარს ალებს, მეზობელს თავიდან პარკს ააგლეჯს და უკან მოისვრის. მეზობელი თავში წაივლებს ხელებს, რა დროსაც პისტოლეტი უფარდება. იარაღს მამინვე ქალი ეუფლება.

მეზობელი: პისტოლეტში ვაზნები არ არის, დამთავრდა!

ქალი: ახლავე შევამოწმებ!

მეზობელი: ოღონდ ჩემზე არ შეამოწმოთ, შეილიშვილები მომენატრნენ ძალიან!

ქალი სახლელტს გამოჰკრავს, მაგრამ პისტოლეტი არ ისვრის. ქალი მის გადატენვას ღაბობს, მაგრამ აკანკალებული ხელებით არაფერი გამოსდის.

ქალი: გაგიმართლა, ვირთხა! (გატრიალდება და შემოსასვლელისკენ მიდის) მოვდივარ უკვე, ძვირფასო, მაღ შენთან ვაგზნდება! (შუა გზაზე ჩერდება, პისტოლეტს ქვასავით ესვრის კარადიდან გამო-

სულ მეზობელს, ააცილებს). უხ, შენა! ესეც გაუმართლა!.. დავცხრილავ ამ კუდიანს!

მეზობლისკენ მიდის. ის იატაკიდან პისტოლეტს აიღებს, კარადაში შეადგებს, კარს კეტავს, თვითონ კარადის წინ დგას - გადაუწყვეტია, რადაც არ უნდა დაუფდეს, ქალი პისტოლეტამდე არ მიუშვას. ქალი შედგება. მემდეგ შემოიღილი სახით სვლას განაგრძობს. შემოიღებული მეზობელი კარადის კარს ალებს, იქიდან პისტოლეტი გამოაქვს და ქალს უმიზნებს. ის გზას აგრძელებს.

მეზობელი: არ მომიკაროთ!

ქალი: შიგ ვაზნები არ დევს, პრიყვო!

მეზობელი სახლელტს გამოსწევს - არ გაისვრის. უცებ მეზობელი იარაღს გადატენის და ისევ ქალს უმიზნებს. ისმის გასროლის ხმა. ქალი მუცელზე იკიდებს ხელებს, ღონემიხდლი მუხლებზე ეცემა.

ქალი: მე რა, ვუდები?

მეზობელი: არ ვიცი, მე არაფერი ვიცი!.. კინოებში რომ იყი ისე გადატენვს ეს ოხერი!

ქალი ეცემა, კედება. შეშინებული მეზობელი უცებ ფანჯარასთან მიიზრუნს, პისტოლეტს ქუჩაში გადაუშვანებს. ქუჩიდან ისმის კიდევ ერთი გასროლის ხმა, რასაც იმავე წამს ტყეა-ქუხილის ხმაც ერთვის.

მეზობელი: (ქალს) ადექით თუ შეიძლება! (ცხვირით მიდის) გეყოთ თავის მომკვდარუნება, ადექით! (ბედავს და ფეხის წვერით ქალის ფეხს შეაძრევს). თქვენ რა, მართლა მოკვდით?

მოულოდნელად ფორთოხლების აკრეფას იწყებს, მათ თავისი კაბის კალთაში აკრეფებს. საქმეს რომ მორჩება, შემოსასვლელში შერბის. მამინვე ბრუნდება, ფორთოხლებს დივანზე ყრის. მირბის საბაზზანის კართან, მის სახელურებს კაბის კალთით წმენდს, შემდეგ წმენდს მაგიდაზე დადგმულ ჭიქასაც. ბრუნდება დივანთან, ფორთოხლებს ისევ კაბის კალთაში იყრის.

ქალი: მგონი ფორთოხლებზეც შეიძლება თითების ანაბეჭდები დარჩეს!.. ეს რა სულელი ვარ ღმერთო - სხვა კარსაც ხომ შევეხე მე უბედურო?

გამწარებული მორიგეობით შესცქერის საშხარეულოსა და შემოსასვლელის კარებს. ქალის ჯიბეში ტელეფონი იწყებს რეკავს. მეზობელი შეკრთება, მიდის შემოსასვლელის კარისკენ. რეკავს საყვარლის ტელეფონიც, რომელიც მაგიდაზე დევს. ამჯერად მეზობელი ადვილზე იყრნება.

მეზობელი: ესენი რა, ერთმანეთს ურეკავენ?

თითქმის მხოლოდ ახლა აცნობიერებს იმას, რომ მკვლელობა. ისმის ადამიანების შორეული ხმა - ესენი სხვა მეზობლები არიან, რომლებმაც, როგორც

ინა, გაბედეს და გადაწყვიტეს გაიგონ, თუ რაშია საქმე. მეზობელმა არ იცის რა ქნას. ბოლოს ფორთოხლებს იატაკზე ყრის და მათ ისე დაჰყურებს, თითქმის პირველად ხედავდეს. ხმები ახლოვდება.

მეზობელი: (ხმადაბლა, თითქმის ტექსტის წარმოთქმაში ვარჯიშობს) მიშველეთ, ხალხო, ამათ აქ ერთმანეთი დაბოცეს!

ერთი წამით ჩაფიქრდება, შემდეგ თავზე ხელებს იტაცებს - გააფრთხილები მოიგლეჯს პარკს და წერფულად კუჭას მას.

მეზობელი: ჩემი თითის ანაბეჭდები, იქ, ჯეშმოთაც!... ფოჯორზეთშიც დამწერსარ პოლკოვნიკო, შენი პისტოლეტითა და რქებით!... ღმერთო, შენ მიშველე! (პირფარს იწერს). თუმცა, არა, წვიმა თითის ანაბეჭდებს წაშლის პისტოლეტზე (ყვირის) მიშველეთ, ხალხო, ამათ აქ ერთმანეთი დაბოცეს, მე კიდევ პისტოლეტი ფანჯარაში გადავაგდე, ასე რომ, ნუ გეშინიათ, თამამად შემიდით!

იხურავს პარკს. ბოლოს ნათქვამ ფრაზას ისევ იმეორებს. ტელევიზორში სცენა გამორჩდება, ოღონდ ცარიელი - მეზობლისა და ცხედრების გარეშე. ცოტა ხნის შემდეგ ჩაქრება ტელევიზორის ეკრანი. ქრება შუქიც, იხურება ფარდა.

პაუზის შემდეგ ფარდა ისნება. ჩანს ისევ ის ოთახი და გარემო, რაც სპექტაკლის დასაწყისში იყო. ისევ ისე მუშაობს ტელევიზორი - იქ სცენა ჩანს იმავე რაკურსიდან, როგორც ეს წარმოდგენის დასაწყისში იყო, ოღონდ ზოგჯერ სიგნალი ქრება და მაშინ ტელევიზორი შიშინს იწყებს, აშკარად გაცილებით უფრო ხმადაბლა. ისევ ისე (ი. ი.) შემოდის ქალი სასვე პარკებით, რომელთაც მაგიდაზე აწყობს, ხელჩანთას კი დივანზე აგდებს. (ი. ი.) მიდის ფანჯარასთან, აღებს. პარკები სამზარეულოში გაატყეს. მრუდდება, მიდის საწერ მაგიდასთან, თითქმის მისი მოწესრიგება გადაუწყვეტია, მაგრამ ამასთანავე უშინია, რომ ამის გამო პატრონი გაუფაჯრდება. მაგიდიდან იღებს ხაფერფლეს, მიდის დივანთან, ხელჩანთიდან იღებს სიგარეტის კოლოფს. (ი. ი.) დგება ფანჯარასთან, ეწევა, გარეთ იყურება. (ი. ი.) შემოდის ვაფაიცეცხული საყვარელი ილიაში ამორჩილი პორტფელით, დაბნეულად შესცქერის ქალს.

საყვარელი: შემოსასვლელი კარი შემოვლებული დამხვდა და ვიფიქრე, რომ ბინაში ქურდი შემოიპარა!

ქალი: ეტყობა, ვერ მიგვეტე როგორც საჭირო იყო - ხელები მქონდა დაკავებული. ეგრე მორიდან რომ შემომყურებ, არ გინდა მოხვიდე და გულში ჩამიკრა?!

საყვარელი მიდის ქალთან და ეხვევა. ქალი პორტფელს გამოკლავს და მორიდან დივანისკენ მოისვრის. ერთმანეთს ვნებიანად კოცნიან.

ქალი: რომ იცოდე, გუშინდელს მერე როგორ

მომენატრე. გამდლობთ, რომ დროზე დაგმეცხვინებოდა! მე შენი მოფარევეები და ჩემზე განმჯავრებელი საყვარელი: ამ ახალი გარცხნილობით თავიდან ვერც კი გიცანო.

ქალი: მინდოდა შენთვის სიურპრიზი გამეყეთებინა. არ მოგწონს?!

საყვარელი: პირიქით, ძალიან მომწონს - კლეოპატრას გავხარ.

ქალი: მომწონს, რომ კლეოპატრას შეძანი, აღმაგზნებს!

საყვარელი: კლ ეო პ ა ტ რ ა!

ქალი: იცო, სიზმარი ვნახე, თითქმის შე და შენ ამ ოთახში შემოვედი, ამ საუარძელში კი...

საყვარელი: (აწყვეტილებს) ამ საუარძელში კი შიგელი ქალი იჯდა, ეთქვათ და, ჩემი კათედრის გამგის ქალიშვილი, რომელმაც უტიფარი ღიმილით გითხრა, რომ ჩემი გული მთლიანად მას ეკუთვნის!... რაბიარე ხომ არ მოგიქმნია?

ქალი: ვაფასებ შენს იუმორს, მაგრამ, საუარძელში ძალი იჯდა!

საყვარელი: ძალი?!

ქალი: მო, ძალი. ჩვეულებრივი ძალი!

საყვარელი: და რა შუაშია აქ ძალი?

ქალი: არ ვიცი. შეიძლება იმ შუაშია, რომ მე თვითონ ძალიან მინდა ძალის ყოლა.

საყვარელი ისევ კოცნიან ერთმანეთს.

ქალი: შენ ახლა მიცვივით გეშინება.

საყვარელი: კიდევ უფრო უარესად, ჩემო კლეოპატრა!

ქალი: ვეციფდები, როცა მშვიდი ხარ. ახლა მე შენ კარგად გასაადიდებ!

საყვარელი ქალს ხელზე კოცნის, ის კი პასუხად საყვარლის ხელისგულს ლოყავს მიიღებს და ნეტარი ღიმილით ილიმება.

ქალი: (საყვარელს) მინდა, რომ მხოლოდ შენ გეკუთვნოდე, შენ და სხვა არავის... მინდა, ვიღვიძებდე შუალამეს, შენი სუნით ვძვლებოდე და ისევ ვიძინებდე... წავიდეთ, რა, აქედან სადმე შორს, ძალიან შორს, სადაც ბედნიერები ვიქნებით!

შემოდის მეზობელი - ხელში პარკი უჭირავს.

მეზობელი: ოი, უკაცრავად, უდროთ დროს კი შემოგვეტყობი, კარი იყო ღია და ვიფიქრე, ქურდი ხომ არ შემოიპარა-მეთქი.

ქალი: (საყვარელს) არც შენ დაგიკეტავს კარი?

საყვარელი: კარის დაკეტვა მახსოვდა კი არა და, ხომ გითხარი, მეც ქურდი მეგონა შემოპარული-მეთქი.

მეზობელი: კარგით, მე წავალ.

ქალი: დიდი მადლობა ყურადღებისათვის.

მეზობელი: არაფრის... იცით, ძალიან უხედბით ერთმანეთს, მინდა ბედნიერები იყოთ.

ქალი: გამადლობთ.

მეზობელი: ფორთოხას დაგიტოვებთ, პირს გაისვლებთ შიგადაშიგ (ეშმაკურად ილიმის).

ერნაშტაგია
საქართველოში
საქართველოში

ქალი: არა, გმადლობთ, მეც მოვიტანე ფორთოხალი.

მეზობელი: მაშინ, ნახვამდის - უნდა გავიქცე, ქურაზე ბოროტი მაქვს დატოვებული და, მგონი, ჩაიდნის გადადგმაც დამავინწყდა წამოსვლის წინ. კარს მე გავიკეტავ.

ქალი: ნახვამდის.

საყვარელი: კარგად ბრძანდებოდეთ.

მეზობელი გადის. შემოსასვლელზე ვადართულ ტელევიზორში ჩანს, როგორ შეყვინდება ის ბინაში შემოსასვლელ კართან, ოთახისკენ გამოიხედავს - თითქოს მიყურებდა გადაუწყვეტიაო, მოულოდნელად კამერასაც შეხედავს რამდენიმე წამით, შემდეგ კი გატრიალდება და გადის, კარს კი დაპირებინაშებურ, მიიკეტავს.

ქალი: (საყვარელს) მიდი რა, კარი ურდულზე ჩაიკეტა.

საყვარელი გადის. ტელევიზორი სცენაზე გადაერთვება. საყვარელი ბრუნდება.

საყვარელი: კარი ურდულთ ჩაკეტივ, ვერაინ შემოვა!

ქალი: ძალიან კარგი. უი, რა გამახსენდა - შენი დიასახლისის ძაღლმა ხომ ახლახანს წერილი წაიღო?

საყვარელი: ჰო, წაიღო!

ქალი: ეგ შეჩვენებული, ყოველთვის ჩვენთვის შეუფერებელ დროს აყვადებოდა ხოლმე - ყველაზე საბასუსისმგებლო მომენტში, და რამდენიმეჯერ კარგი სექსი წავიფლავა!

საყვარელი: ჰო, მაგ მხრივ კი მართლა დავისვენეთ!

ქალი: იცი, ახლა რა გავიფიქრე - ეგ შენი დიასახლისი ხომ არ გვაყურადებს, როცა ერთმანეთს ვეფერებით?!

საყვარელი: კარგი ერთი, სერიოზული ქალია, სოლიდურ ასაკში!

ქალი: რა იცი, სერიოზულობისა და სოლიდუ-

რობის მიუხედავად, კედლები თხელავს, ცხოდ ცხოვრობს!

საყვარელი: და შენ მაგის ძალი ხომ არ დავს-სიზმრას?

ქალი: არა, ეგ არ იყო!.. ჯანდაბას სიზმარი. აბა, ახლა, სამშარეულოსკენ პერი-პერი.. ვანა არსებობს იმაზე დიდი პედნიერება, ვიდრე შენთვის უფორვასესი მამაკაცის დაპყრებაა?!

ქალი საყვარელს ხელს ჩასჭიდებს, სამშარეულოსკენ მიემართება.

კართან შედგებიან და ერთმანეთს კოცნიან. მოულოდნელად სამშარეულოდან ჩაიდნის სტვენის ხმა ისმის. ქალი დაფრთხება.

ქალი: ან ჩაიდანს მოხსენი სასტენი, ან მე თვითონ მოვიცერი მაგ ჩაიდანს ფანჯრიდან!

საყვარელი: ამ ახალ ვარცხნილობაში გაბრაზებაც გისდება, ძვირფასო, მაგრამ ძალი მაინც რამ დაგასიზმრა?!

ქალი და საყვარელი სამშარეულოში შედიან. ტელევიზორი სამშარეულოზე გადაერთვება, მაგრამ იქ აღარავინაა - ქურაზეც კი არ დგას ჩაიდანი. თანდათან ქრება შუქი. ბინდუნდში ტელევიზორი ისევ ცარიელ სცენაზე გადაერთვება, ოღონდ ეკრანზე ისე ჩანს, თითქოს სცენაზე ქალი და საყვარელი არიან (რომლებიც სინამდვილეში იქ აღარ იმყოფებიან): ისინი ერთმანეთის პირისპირ დგანან; საყვარელი ქალს ხელზე კოცნის, ის კი პასუხად საყვარელის ხელს იღებს, ლოყასთან მიიღებს და სახეზე ნეტარი ღიმილი გადაეფინება (უკვე ნაცნობი სცენა); (ი. ი.) შემოდის ქმარი. რამდენიმე წამის შემდეგ, როცა ის რალაცის თქმას დააპირებს, ეკრანიდან გამოსახულება ქრება და ტელევიზორი ხმაბლდა შიშის იწყებს.

ეკრანი ქრება.

ბოლომდე ქრება შუქიც.

ფ ა რ დ ა

ნა პერიკლაზა ყოფილიყო თქვანი რაქლაზა

არქივული
გამოცემები

ტელ: 577 747-719
ელ-ფოსტა: info@arilimag.ge

86/16

